

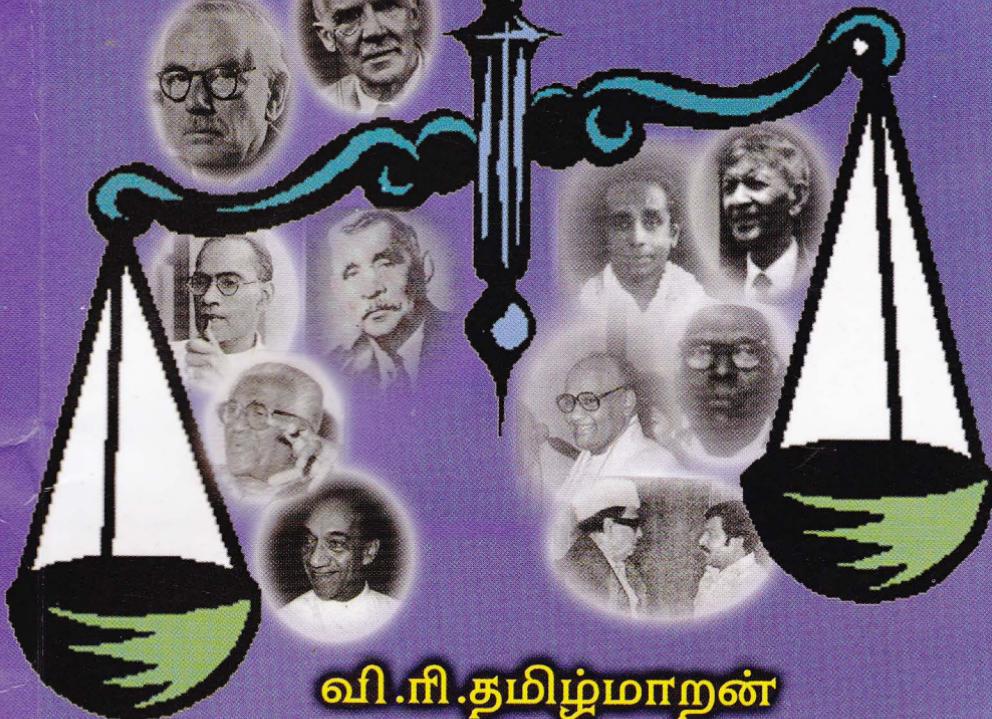
அரசியலமைப்புத்தகச் சின்னங்கள்

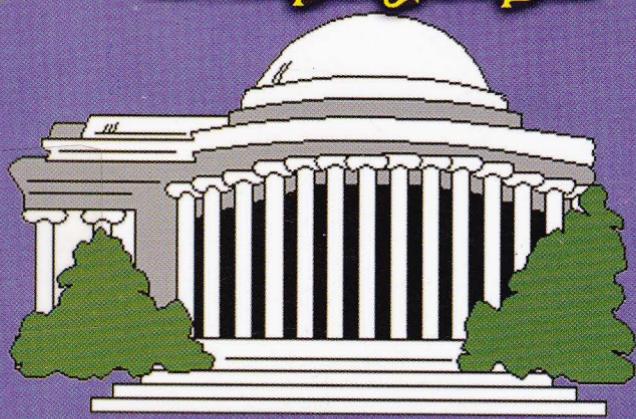
திவங்கையில்

மூன்று அரசியலமைப்புக்களும்

முடியாறுமிக்கள் காரணங்களின் கருத்து வடிவம்!

வி.ரி.தமிழ்மாறன்

மதுரி மலர்வகம்

ஓஓஓஓஓ அரசியலமைப்பாக்கச்
ஓஓஓஓ சிந்தனைகள்

இலங்கையின்
முன்று அரசியலமைப்புக்களதும்
முடியாமைக்கான காரணங்களின் கருத்து வடிவம்

வி. ரி. தமிழ்மாறன்

LL.B.(Hons.), LL.M., & Attorney-at-Law

முதுநிலை விரிவுரையாளர்,
சட்ட பீடம், கொழும்புப் பல்கலைக்கழகம்.

மதுநிலை மலர்வகம்

Constitution Making

- Some Reflections

V.T.Thamilmaran

Senior Lecturer, Gr.I,
Faculty of Law,
University of Colombo,
SRI LANKA.

First Published : November 1999.

ISBN 955-8222-01-1

Published by : Maduri Malarvagam,
215, C/1/3/ Park Road,
Colombo - 5, SRI LANKA.

Typesetting & : Professional Publishers
Cover Design : 215, F/2/6 Park Road,
Colombo - 5, SRI LANKA.
① : 508180 / 593331

Printed by : Unie Arts (Pvt.) Ltd.,
Colombo - 13.
① 330195.

Price : Local Rs.150/-
Other Countries : US \$10

இதுசாரிகள் அகப்பட்டுக் கொண்டார்கள் என்பதையே சொல்லாமல் சொல்லிற்று.

நீதிமறை மீளாய்வுக்குப் பதிலாகப் புதிய யாப்பு இன்னொரு விசேட முறையை அறிமுகப்படுத்தியது.

இதன்மூலம் சட்டமொன்று அது ஆக்கப்பட முன்னரே - தேசிய அரசுப் பேரவையில் விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப்பட முன்னரே -அதனது ஏற்பாடுகள் அரசியலமைப்போடு ஒத்துப் போகின்றதா என்பதை நீதிமன்றத்தில் பரிசோதித்துப் பார்க்க ஏற்பாடுசெய்யப்பட்டது. இதற்கெனப் புறம்பான அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் என்று ஒன்றும் அமைக்கப்பட்டிருந்தது. எனவே அரசியலமைப்பு விவகாரங்கள் யாவும் இந்த நீதிமன்றத்தினாலேயே விசாரிக்கப்பட முடியும். வேறு நீதிமன்றங்கள் இதில் தலையிட நியாயாதிக்கம் வழங்கப்படவில்லை.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்துக்கு மனுச் செய்யப்பட்டால் தீர்ப்பு 14 நாட்களுக்குள் வழங்கப்பட வேண்டும். சட்டமூலத்தைச் சபாநாயகர் தனது சொந்த அபிப்பிராயத்தில் இந்த நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பி வைக்கலாம். அல்லது சட்டமா அதிபதி கேட்டுக் கொண்டதன் பேரில் அனுப்பி வைக்கலாம். அல்லது அங்கீகரிக்கப்பட்ட அரசியல் கட்சி ஒன்றின் தலைவரின் வேண்டுதலின் பேரில், அல்லது தேசிய அரசுப் பேரவையின் அமர்வொன்றுக்குச் சாதாரணமாகத் தேவைப்படும் என்னிக்கை கொண்ட உறுப்பினர்களது ஒருமித்த வேண்டுதலின் பேரில் அல்லது, பிரசை ஒருவர் செய்த மனுவின் மேல் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் வழங்கும் ஆலோசனையின் பேரில், சபாநாயகர் சட்டமூலத்தை இந்த நீதிமன்றத்துக்கு அனுப்பி வைப்பார். ஆனால் அமைச்சரவை விரும்பினால் அச்சட்ட மூலத்தின் ஒரு கோடியில் “இது அவசரமானதும் தேசிய நலன் கருதியதுமான சட்டமூலம்” எனப் புறக்குறிப்பிடுவதன் மூலம் நீண்ட நீதிமன்ற விவாதத்தைத் தவிர்த்துக் கொள்ள முடியும். இத்தகைய புறக்குறிப்புடன் வரும் சட்ட மூலத்தை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் சட்ட மா அதிபதியுடன் கலந்தாலோசித்துவிட்டுத் தனது அபிப்பிராயத்தை

இயன்றளவு விரைவில் சபாநாயகருக்கு அனுப்ப வேண்டும். இயன்றளவு விரைவு என்பது 24 மணித் தியாலத்துக்குக் குறைவாகவும் இருக்க வேண்டும். அத்துடன் இச்சட்ட மூலம் அரசாங்க வர்த்தமானியில் பிரசுரிக்கப்படவுந் தேவையில்லை.

இதுதான் கொல் வின் ‘பிராண்ட்’ ஜனநாயகம். நீதிமன்றத்தை வெறுமனே ‘றப்பர் ஸ்ராம்பாக்கி’ சோசலிஸக் கொள்கைகளை முன்னெடுக்க அவர் விரும்பினார். ஆனால் சட்ட ஆட்சி, ஜனநாயகம் என்பவையெல்லாம் மிக மோசமான முறையில் தரங்குறைக்கப்பட்டன. மக்களோ கவலைப்பட்டாகத் தெரியவில்லை.

14 நாட்களுக்குள் நீதிமன்றம் முடிவை அறிவிப்பதாயினுஞ்சரி 24 மணித் தியாலங்களுக்குள் அறிவிப்பதாயினுஞ்சரி சட்டமூலம் ஒன்றை அது விவாதத்துக்கு எடுக்கப்பட முன்பே நீதிமன்றம் மீளாய்வு செய்தல் என்று கூறுதலே அடிப்படையில் தவறானதாகும். ஏனென்று கேட்டால் - சட்ட மூலமொன்று வர்த்தமானியில் இடம் பெறுவதால் மட்டும் அது போதிய அளவுக்குப் பொதுமக்களின் கவனத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதில்லை. அரசியலமைப்புடன் சட்டமூலமொன்று முரண்படுகின்றதா என்பதைக் கண்டறிவதாயின் முதலில் அச்சட்டமூலம் பொதுமக்களின் அறிவுக்கு எட்ட வேண்டும். யார் யாருக்கு அதில் என்ன அக்கறை உள்ளது என்பதைச் சம்பந்தப்படவர்களே தீர்மானிப்பார்.

உதாரணமாக பத்திரிகை பற்றிய சட்ட மூலம் என்றால் பத்திரிகைத் துறையில் சம்பந்தப்பட்டோரது கவனத்துக்கு அது எட்ட வேண்டும். அப்போதுதான் என்ன ஆட்சேபகரமான அம்சங்கள் உள்ளன என்பதையிட்டு அவர்கள் தங்கள் கவனத்தைச் செலுத்திச் சிந்திக்க முடியும். அத்துடன் பிரசுரிக்கப்படும் அன்றைய தினமே அரசாங்க வர்த்தமானி எல் லோரது கைகளுக்கும் எட்டிவிடுவதுமில்லை. மாதக் கணக்கில் பிந்திப் பிரசரமாகிய சம்பவங்களும் என. வர்த்தமானிக்கு ஒருவர் சந்தா கட்டியிருந்தால் அது வெளிவந்த தினத்திலிருந்து மூன்று

வாரங்களின் பின்னரே அதனை அவர் தபாலில் பெறக்கூடியதாக இருக்கும். சட்ட மூலங்கள் தங்கள் கைகளுக்கு எட்டவில்லை என்று உயர்நீதிமன்ற நீதியரசர்களே முறையிட்ட சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு.

எனவே, பிரசை ஒருவர் சட்டமூலத்தின் அரசியலமைப்புக்கு முரண்படும் தன்மையைக் கேள்விக்குட்படுத்துவதாயின் அவர் அந்த விடயத்தில் பிரத்தியேகக் கவனமெடுத்து பத்திரிகைச் செய்திகளை ஒழுங்காகப் பின்பற்றி வந்து சட்டமூலம் வெளியான உடன் நீதிமன்றத்துக்கு வர்த்தமானியின் பிரதியுடன் ஓடிப்போக வேண்டும். இது உடனடியாகச் சாத்தியமாகுமா? அவர் என்னதான் பொதுநலன் விரும்பியாக இருந்தாலும் முதலில் சட்ட ஆலோசனை பெறவேண்டாமா? முறைப்படி மனு தயாரிக்கப்பட வேண்டும். உரிய பிரதிகள் எடுக்கப்பட வேண்டும்.

பின்னரே மனுவை நீதிமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்க வேண்டும். இவை யாவும் ஒரே வாரத்தில் செய்து முடிக்கப்பட வேண்டியவையாக இருந்தன. அவரோ அல்லது அவரது சட்ட ஆலோசகரோ தீர்மானம் எடுக்கும்போது குறிப்பிட்ட அச்சட்டமூலம் அரசியலமைப்போடு எங்னும் முரண்படுகின்றது என்பதை - உண்மையாகவே சட்டம் பிரயோகிக்கப்படும்போது ஏற்படக்கூடிய முரண்பாட்டின் அடிப்படையில்லாமல் - வெறுமனே கற்பனா ரீதியான ஊக்கத்தின் அடிப்படையில்தான் முரண்பாடுகளைத் தேடவேண்டும். அதாவது நடந்த சம்பவத்தை வைத்து ஆராய வாய்ப்பிருக்காது. இப்படி நடக்குமா - அப்படி நடக்குமா என்று கற்பனையில் நிகழ்வுகளைத் தேட வேண்டும்.

சட்டம் ஆக்கப்பட்ட பின் அதனை நீதிமன்றத்தில் கேள்விக்குட்படுத்துவதாயின் அச்சட்டம் ஏதேனும் விதத்தில் அரசியலமைப்புக்கு முரண்படுகின்றதா என்பதை அறிவதற்கு அது முரண்படுவதான நிகழ்வொன்று நடைபெறும்வரை தாராளமாய்க் காத்திருந்து நீதிமன்றத்துக்குச் செல்ல முடியும். இந்த வாய்ப்பு 1972 முதல் ஸ்ரீலங்காவுக்கு இன்றுவரை கிட்டவேயில்லை.

4. அரசியலமைப்பின் 18ஆம் உறுப்புரையின் ஒரு பந்தியில் மட்டும் அடிப்படை உரிமைகள் அத்தியாயம் அடங்கியிருந்தது. இரண்டாவது பந்தி மிகப் பரந்த விலக் களிப்பு வாசகமொன்றைக் கொண்டிருந்தது. இதன்படி, பரந்தளவிலான நலன்கள், நோக்கங்களைப் பாதுகாக்க அல்லது ஈடுவெதற்காக இந்த உரிமைகளின் பிரயோகத்தையும் செயற்பாட்டையும் மட்டுப்படுத்துவதற்கு வழி செய்தது. மூன்றாவது பந்தியின் ஏற்பாடுக்கமைய, ஏற்கனவே நடைமுறையிலிருந்துவரும் எல்லாச் சட்டங்களும் அவை எந்தளவுக்கு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளோடு முரண்படினும் பரவாயில்லை, செல்லுபடியாகும் என்றே கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்தது.

முக்கியமாக, இந்த அடிப்படை உரிமைகளை வெறுமனே பிரகடனமாகக் கொள்ள முடிந்ததே தவிர அவற்றைச் செயற்படுத்துவதற்கான விசேட நடைமுறை எதுவுமே இருக்கவில்லை. இந்த உரிமைகள் அத்தியாயம் அரசியலமைப்பில் ஆறு வருடங்களுக்கு நிலைத்திருந்த போதிலும் இலங்கை மக்களின் வாழ்க்கையில் அது எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தியதாக இல்லை.

5. நீதித்துறை ஊழியர்கள், பகிரங்க சேவை ஊழியர்கள், யாவருமே “அரச ஊழியர்கள்” என்ற பொதுவான பெயரினால் குறிப்பிடப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய நியமனம், இட மாற்றம், பதவி நீக்கம், ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்பாடு யாவுமே அமைச்சரவையிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டது. அமைச்சரவை இந்த அதிகாரங்களை அதனால் நியமிக்கப்படும் ஆலோசனைச் சபைகளைக் கலந்தாலோசித்துப் பிரயோகித்து வந்தது.
6. 1956ஆம் ஆண்டின் உத்தியோகமொழிச் சட்டம் நிலையுண்றப்பட்டது. (கவனிக்க- யாப்பை வரைந்தவர் இடதுசாரியான கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா). ஸ்ரீலங்காவின் உத்தியோக மொழி சிங்களமே என்று

பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது. சட்வாக்க் மொழி, நீதிமன்ற மொழி, யாவுமே சிங்களமே.

“மொழிபெயர்ப்பு மொழி” என் பதாகவே தமிழ் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. தமிழ் மொழி உபயோகத்துக்கு வழி செய்திருந்த தமிழ் மொழி ஒழுங்கு விதிகள் சட்டம் (1966) ஒரு நிலைகுறைவான இரண்டாம் பட்சமான சட்டமாகவே கருதப்பட்டது. சிங்கள மொழியின் உயரிய தன்மையை வலியுறுத்தியது மட்டுமன்றி தமிழ்ச் சமூகமும் (இனமும்) தேவையற்ற விதத்தில் கேவலப்படுத்தப்பட்டது.

1972 அரசியலமைப்பு நடைமுறையிலிருந்த காலத்தில்தான் தமிழ்க் கட்சிகள் யாவும் ஒன்றுபடக் கூடிய குழ்நிலை ஏற்பட்டது. தமிழரசுக் கட்சி, தமிழ்க் காங்கிரஸ் மட்டுமன்றி, இ. தொ. காங்கிரஸாம் கூட இந்தக் கட்சிகளுடன் ஒன்றிணைந்து செயற்படத் தொடங் கியது. இரு சமூகங்களுக்கிடையிலுமான உறவு மிக மோசமான முறையில் பாதிப்படையத் தொடங்கியது. அரசாங்கத்தில் அங்கம்வகித்த இடுகாரிகள் நிலைமையைச் சீர்செய்ய முயன்றிருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் இதற்கு மாறாக, முதலாளித்துவ சக்திகளின் கூட்டு என்று தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் உதயத்துக்கு நாமஞ் குட்டினர். சிங்கள இனத்தினின்றும் வேறுபட்டதும் புறம்பானதுமான இனம் என்ற வகையில் தங்களை ஒரு தேசியமாகக் கொண்டு தங்களைத் தாங்களே ஆளுவதற்கு வழி செய்வதற்காகத் தனி நாடொன்றை அமைப்பதே த. வி. கூட்டணியின் நோக்கமென்று பிரகடனப்படுத்தப்பட்டது.

சட்வாக்கத்துறைக்கும் நிறைவேற்றுத்துறைக்கும் இருந்த மட்டுப்பாட்லாத அதிகாரங்களைக் கொண்டு புதிய அரசாங்கம் சாதித்தது என்ன? நாட்டின் மிகப் பெரிய பத்திரிகைக் கம்பனியை (லேக் ஹவஸ்) அரசு தனதாக்கிக் கொண்டது. தேசிய அளவில் பத்திரிகைகளை வெளியிட்ட மற்றொரு கம்பனியின் (எம். டி. குண்சேன அன்ட் கம்பனி) அச்சகங்களை

அரசாங்கம் மூடிச் சீல் வைத்தது. அரசுக்கு எதிராக நீதிமன்றம் தடையாணைகளைப் பிறப்பிக்க முடியாதபடி செய்யப்பட்டது. விசேட நியாயசபைகள், ஆணைக்குழுக்கள் என்பன நியமிக்கப்பட்டன. இவை சாதாரண சான்றுச் சட்டவிதிகள், நடபடி விதிகள் என்பவற்றைப் பின்பற்றி விசாரணை நடாத்த வேண்டும் என்பது அவசியமில்லை.

(+ம்: ஜனாதிபதி விசேட ஆணைக்குழு).

அரசியலமைப்பை அகற்றுவதற்கான நிபாயங்கள்

1977 பொதுத் தேர்தலையொட்டி ஐ.தே.க. வெளியிட்ட தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தின் மூலம் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது யாதெனில், ஜனநாயக சோசலிஸ சமுதாயமொன்றின் இலக்குகளை அடைவதற்காகப் புதிய குடியரசு அரசியலமைப்பு ஒன்றை வரைந்து, நிறைவேற்றிச் செயற்படுத்துவதற்கான அதிகார ஆணையைக் கட்சி மக்களிடம் கேட்டு நின்றது. இவ் விஞ்ஞாபனத்தில் வருமாறு கூறப்பட்டிருந்தது:

“1975இல் கட்சிகளின் அமர்வு களில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டதான் அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை இந்த அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கு வோம். மதம், மொழி சம்பந்தப்பட்டவையும் மக்களுக்கு அவர்களது அடிப்படை உரிமைகள், சிறப்புரிமைகள் மற்றும் சுதந்திரங்களை உறுதிப்படுத்துவதான் ஏற்பாடுகளும் இதில் இருக்கும். பத்திரிகைச் சுதந்திரத்தை மீளவும் நிலைநிறுத்துவோம். நீதித்துறையின் சுதந்திரத்தைப் பேணி அதனை அரசியல் கட்டுப்பாடு, தலையீடு என்பவற்றிலிருந்து விடுவிப்போம். ஒவ்வொரு பிரசையும் அவர் பெரும்பான்மை அல்லது சிறுபான்மை இன, மத, சாதிக் குழுவைச் சேர்ந்தவராக இருப்பினும் அவருக்கு சமத்துவமிக்கதும் அடிப்படையானதுமான மனித உரிமைகளும் வாய்ப்புக்களும் உறுதிப்படுத்தப்படும்.

சிங் களவரல் லாத மக்களின் பிரச்சனைகளை ஆராய்வதற்கெனக் கூட்டப்பவள்ள சர்வகட்சி மாநாட்டின் முடிவுகள் அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்படும்.

மக்களினால் காலத்துக்குக் காலம் தெரிவு செய்யப்படும் ஜனாதிபதியிடம் நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரம் ஒப்படைக்கப்படும். தேர்தல்களுக்கு இடைப்பட்ட காலத்தில் குறிப்பிட்ட காலத்துக்கான நிறைவேற்றுத்துறை ஸ்திரப்பாட்டை உறுதி செய்வதற்கு இது வழி செய்யும். எங்களுக்குப் யழக்கப்பட்டுவிட்ட பாரானுமன்ற முறைமையையும் அரசியலமைப்பு பேணிக் கொள்ளும். பாரானுமன்றத்தில் பெரும்பான்மைப் பஸ்த்தைக் கொண்டிருக்கும் கட்சியிலிருந்து பிரதம மந்திரியை ஜனாதிபதி தெரிந்தெடுப்பார். அமைச்சரவையின் ஏனைய உறுப்பினர்களும் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களாகவே இருப்பார்”.

1978இன் அரசியலமைப்பு நிறைவேற்றப்பட்ட விதம்

1977 ஜூலை 21ஆந் தேதி நடைபெற்ற பொதுத் தேர்தலில் 86.88% மான மக்கள் வாக்களித்து பின்வரும் நிலையை ஏற்படுத்தினர்.

கட்சி	கிடைத்த ஆசனங்கள்	கிடைத்த வாக்குகள்	வாக்கு விகிதாச்சாரம்
ஐ.தே. கட்சி	140	3,179,221	50.9
த.வி. கூட்டணி	18	421,488	6.7
ஸ்ரீ. ல. சு. கட்சி	8	1,855,301	29.7
இ.தொ.காங்கிரஸ்	1	62,707	1.0
சுயேட்சைகள்	1	353,073	5.6

சுதந்திரத்துக்குப் பின்னர் முதன்முதலாக, வ. சமசமாஜக் கட்சியோ (225,317 அல்லது 3.6%) அல்லது கம்யூனிஸ்ட் கட்சியோ (123,856 அல்லது 1.9%) சட்டவாக்க சபைக்குத் தெரிவாகவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. 30 வருட காலத்தில் முதன்முதலாக இந்தியத் தமிழ்ச் சமூகம் தனது பிரதிநிதியென ஒருவரைத் தேர்ந்தெடுக்க முடிந்தது.

பதவியேற்ற இரண்டு மாதங்களுக்குள்ளாகவே, புதிய அரசாங்கம் நிறைவேற்றுத்துறை ஜனாதிபதி முறைமையை அறிமுகப்படுத்துவதில் முனைப்புடன் இறங்கியது. இந்த முறைமையானது இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் முற்றிலும் புதியதோர் எண்ணக்கருவாக இருந்தது. 1977 செப்டெம்பர் 14ஆந் தேதி, சட்டமூலம் ஒன்று இந் நோக் கத்துக்காக அமைச்சரவையினால் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்டது. இந்த அத்தாட்சியில் பின்வருமாறு குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது: “தேசிய நலனுக்கு மிக அவசரமானது”.

இச்சட்டமூலமானது அரசாங்கப் பாரானுமன்றக் குழுவில் விவாதிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அதாவது ஐ. தே. க. பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் சட்டமூலத்தைப் பார்த்திருக்க வாய்ப்பில்லை. பொதுமக்கள் அறியும் விதத்தில் அரசாங்க வர்த்தமானியில் பிரசரிக்கப்பட்டிருக்கவுமில்லை. ஆனால் பிரதமர் இச்சட்டமூலத்தை அறிமுகப்படுத்தியதும் பாரானுமன்றம் (அப்போதும் தேசிய அரசுப் பேரவை என்ற பெயரில்தான் இருந்தது) விவாதத்தை இரண்டு வாரங்களுக்கு ஒத்தி வைத்தது. அதன் பின்னர் திடீரென ஒருநாள் விவாதிக்கப்பட்டு அன்றே நிறைவேற்றவும்பட்டது. இரண்டு நாளிருக்கட்சிகளும் (த. வி. கூ., ஸ்ரீ. ல. சு. க.) ஆட்சேபனை நிதிவித்து வெளிநடப்புச் செய்துவிட்டன.

1977 ஒக்டோபர் 20ஆந்தேதி 1972 அரசியலமைப்புக்கான இரண்டாவது திருத்தத்துக்குச் சபாநாயகர் ஒப்புதல் அளித்தார்.

இத்திருத்தத்தின்படி, ஜனாதிபதி அரசியலமைப்புவழியாக அரசுத் தலைவராகவும், அதேவேளை பிரதமராகவும் இருக்க முடிந்தது.ஆயினும் இத்திருத்தம் நான்கு மாதங்களின் பின்பே நடைமுறைக்கு வருமெனவும் அறிவிக்கப்பட்டது.

இங்ஙனமாக, இது 1978 பெப்ரவரி 4ஆந் தேதி நடைமுறைக்கு வரும்போது பிரதம மந்திரியே ஜனாதிபதியாகப் பதவியேற்பார் என்றிருந்தது.

1972 அரசியலமைப்புக்கான இரண்டாவது திருத்தம் அத்தாட்சிப்படுத்தப்பட்ட அதே தினத்தில் தேசிய அரசுப் பேரவை தனது உறுப்பினர்களைக் கொண்ட தெரிவுக் குழு ஒன்றை நியமிக்கவும் தீர்மானித்தது. இக்குழு செய்யவேண்டிய பணியாதெனில் “இலங்கைக் குடியரசின் அரசியலமைப்புக்கும் (1972) ஏனைய சட்டங்களுக்கும் கொண்டுவர வேண்டிய திருத்தங்கள் பற்றி ஆராய்வதும் அவற்றை மீளாய்வு செய்வதுமாகும்”. த. வி. கூட்டணி இந்தத் தெரிவுக்குழுவில் கலந்துகொண்டு கடமையாற்ற மறுத்துவிட்டது. இதற்கான காரணத்தை த. வி. கூ.. தலைவர் பின்வருமாறு கூறினார்:

“தமிழ்பேசும் மக்களுடைய பிரச்சனைகளை எப்படித் தீர்க்கப் போவதென்று தேர்தலுக்கு முன்னர் இவர்கள் கூறியிருந்தார்களோ அப்படியே தீர்ப்பதற்கான வழிவகைகள் எதனையும் இந்த அரசாங்கம் எடுத்திருக்கவில்லை எனக் கருதுகின்றோம் இவர்களுடைய தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்திலும் கொள்கைவிளக்க அறிக்கையிலும் கூறப்பட்டிருந்ததென்ன? ஓர் இனக் கப்பாட்டுடனும் எல் லோருடைய சம்மதத்துடனும் தீர்வு காணப்படுமென்றும் சர்வகட்சி மாநாடு கூட்டப்படும் என்றும் அதன் பின்னரே தீர்மானங்கள் அமல் செய்யப்படுமென்றும் கூறப்பட்டிருந்தது. தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் அரசியலமைப்புப் பற்றி வருகின்ற பந்தியில் தெளிவாகக் கூறியிருந்தார்கள்.

‘சிங்களம் பேசாத் மக்களுடைய பிரச்சனைகளை ஆராய்வதற்குக் கூட்டப்படவுள்ள சர்வகட்சி மாநாட்டின் தீர்மானங்கள் அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்கப்படும்’ என்று. எனவே அரசாங்கமானது சர்வகட்சி மாநாட்டைக் கூட்டியிருந்தாலோ அல்லது இப்பிரச்சனையைத் தீர்ப்பதற்கான அடிப்படையாக அமையக்கூடிய ஒரு வழிமுறையைக் கண்டறியும் நோக்கில் எம்முடன் பேச்கவார்த்தையை ஆரம்பித்திருந்தாலோ நாங்கள் தெரிவுக்குழுவில் கலந்து கொண்டிருப்போம். உண்மையில் அரசியலமைப்பானது அதன் முக்கிய அம்சமாக இத்தகைய பிரச்சனைக்கான தீர்வைக் கொண்டதாக அமையும்போது மட்டுமே எங்கள் பங்களிப்புப் பிரயோசனமாகவும் இருக்க முடியும்’.

ஆனால் ஸ்ரீ. ஸ. க. தெரிவுக்குழுவில் கலந்துகொள்ளக் கூட்டுத்துக்கூடு காரணமும் இல்லாமலில்லை. அரசியலமைப்புக்கான மூன்றாவது திருத்தம் கொண்டுவரப்படும். அதில் தமது கருத்துக்கள் உள்ளடக்கப்படும் என்று இக்கட்சி நம்பியது. ஏற்கனவே கொண்டுவரப்பட்டுள்ள இரண்டாவது திருத்தத்துக்கான தமது புதிய திருத்தங்களும் மூன்றாவது திருத்தத்தில் உள்ளடக்கப்படும் என்று நம்பியே இக்கட்சி தெரிவுக்குழுவுக்குப் போன்று. கட்சியின் சார்பில் வெளியிடப்பட்ட அறிக்கை வருமாறு கூறியது:

“தெரிவுக்குழுவில் நாம் பங்குபற்றுவதற்கான பிரதான நோக்கங்கள் இரண்டு : (அ) தேசிய அரசுப் பேரவையின் மீது தன்மையை (supremacy) மீள நிலைநிறுத்துதல், (ஆ) சாராம்சமான பிரதான அதிகாரங்கள் எதுவும் தனிநபர் ஒருவருடைய கரங்களில் சென்றடைவதைத் தடுத்தல்.இந்தத் தனிநபர் ஏற்கனவே சட்டவாக்கசபைக்கும் நீதிமன்றங்களுக்கும் மேலாகப் போய்விட்டார் என்பது மட்டுமல்ல அவற்றால் கட்டுப்படுத்தப்படவும்

முடியாதவராகி விட்டார் என்பதையும் கருத்தில் கொள்கிறோம்”.

இதற்கிணங்க, 1977 நவம்பர் 3ஆந் தேதி 10 அங்கத்தவர்கள் கொண்ட தெரிவுக்குழுவை சபாநாயகர் நியமித்தார். இவர்களில் ஏழூபேர் அமைச்சரவை உறுப்பினர்கள். 1977 நவம்பர் 18க்கும் 1978 ஜூன் 7க்குமிடையில் இத்தெரிவுக்குழு 16 கூட்டங்களை நடாத்தியது. பொதுமக்களின் அபிப்பிராயங்களையும் கருத்துக்களையும் கேட்டு இக்குழு கேள்விகளுக்கொத்தொன்றை தேசிய நாளிதழ்களில் பிரசுரிக்கச் செய்தது. கேள்விகள் பல்வேறு வகையினாக இருந்தன.

த. வி. கூட்டணி, ல. ச. ச. கட்சி, கம்யூனிஸ்ட் கட்சி என்பன இக்கேள்விக்கொத்தை அலட்சியப்படுத்தி விட்டன. பொது மக்கள் மத்தியிலிருந்த நம்பிக்கையின்மையே இந்நடவடிக்கையின் தோல்விக்கு முக்கிய காரணம் எனலாம். கேள்விக்கொத்தின் 1400 பிரதிகள் பொதுமக்களால் பெற்றுச் செல்லப்பட்டிருந்தும் 281 பேர் மட்டுமே அவற்றை நிரப்பி அனுப்பியிருந்தனர். இது கண்ணாழுச்சி வேலை என்று அறிந்ததனாலேயே பலரும் அவற்றை நிரப்பி அனுப்பி வைக்கவில்லை.

தெரிவுக்குழு பின்னர் அரசியல் கட்சிகளின் கருத்துக்களைக் கேட்கத் தொடங்கியது. சங்கங்கள், பொது ஸ்தாபனங்கள், தனிநபர்கள் கூட சாட்சியமளித்தனர். வாய்மூலமாகவும் எழுத்திலுமாகத் தமது கருத்தை வெளிப்படுத்தியிருந்தனர். 1978 ஜூன் 7ஆந் தேதியன்று தெரிவுக்குழு தனது முடிவுகளைப் பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் நிறைவேற்றியது. அறிக்கையுடன் அரசியலமைப்பு மாதிரி வரைவொன்றும் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. ஸ்ரீ. ல. ச. உறுப்பினர்கள் தமது எதிர்ப்புக் கருத்தையும் சமர்ப்பித்திருந்தனர்.

1978 ஜூன் 22ஆந் தேதியன்று தேசிய அரசுப் பேரவையில் பிரதமர் இந்தத் தெரிவுக்குழு அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்தார்.

1978 ஜூலை 17ஆந் தேதிய அரசாங்க வர்த்தமானியில் சட்டமூலத்தின் வடிவில் புதிய அரசியலமைப்புக் கான மாதிரி வரைவு பிரசுரிக்கப்பட்டது. அதே மாதம் 25ஆந் தேதி இது சட்டமூலமாகத் தேசிய அரசுப் பேரவையில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டது. இதன் மீதான இரண்டாவது வாசிப்பு ஒகஸ்ட் 2ஆந் தேதி பிரதமரால் தொடக்கி வைக்கப்பட்டபோதே, த. வி. கூட்டணியும் ஸ்ரீ.ஸ.கட்சியும் தாம் இந்த விவாதத்தில் கலந்துகொள்ளப் போவதில்லையென தெரிவித்துவிட்டன. இக்கட்சியின் தலைவர்கள் இந்த அரசியலமைப்பைத் தாம் நிராகரிப்பதற்கான காரணங்களைக் குறிப்பிட்டுச் சபையில் அறிக்கைகளை விடுத்த பின்னர் வெளியேறி விட்டனர். 137 வாக்குகள் சட்டமூலத்திற்கு ஆதரவாகக் கிடைத்தன. யாருமே எதிர்த்து வாக்களிக்கவில்லை. ஜனநாயக சோசலிஸக் குடியரசு அரசியலமைப்பு இங்ஙனமாக உருப்பெற்றுக் கொண்டது. ஒகஸ்ட் 31இல் சபாநாயகர் இச்சட்டமூலத்துக்கு ஒப்புதல் கையெழுத்திட்டார். செப்டெம்பர் 8ஆந் தேதி புதிய அரசியலமைப்பு செயற்பாட்டுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது. இதன் மூலம் இரண்டாவது குடியரசு உதயமானது.

* * *

" Somewhere - in the breasts of judges, in Magna Carta, or in the liberties of parliament - were laws so sacred and so essential to social stability, that no government could over ride them."

- Christopher Hill , *The Century of Revolution*.

இரண்டாவது குடியரசு அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கமும் உறுதிப்பாரும்:

தலைப்பே புதிதாக இருந்தது. புதிராகவும் இருந்தது. ஜனநாயக சோசலிஸக் குடியரசு என்று தலைப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதாவது ஜனநாயக வழியில் சோசலிஸத் தைக் கொண்டுவரும் அரசியலமைப்பு என்று கூறப்பட்டது. ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா தலைமையிலான ஐ. தே. க. அரசு ஜனநாயக வழியில் சோசலிஸத்தைக் கொண்டுவர என்னவெல்லாம் செய்வார்கள் என்று அப்போது எதிர்பார்த்திருக்க முடியாது என்பதல்ல. இனி இத்தலைப்பை மாற்றுவதென்றால் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மையும் சர்வசன வாக்கெடுப்பும் தேவையாயிற்று. இதை அப்போதே உணர்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரே.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்துக்கு இதுவரை இருந்துவந்த நியாயாதிக்கம் (அதிகாரங்கள்) உயர் நீதிமன்றத்துக்கு மாற்றப்பட்டது. புதிய அரசியலமைப்பில் கொண்டுவரப்பட்ட இரண்டு புதிய விடயங்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. நேரடி வாக்குத் தெரிவுமுறை (first past the post) ஓழிக்கப்பட்டு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறை (proportional representation) அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. அடுத்த விடயம் அடிப்படை உரிமைகள் விடயத்தில் மக்கள் நீதிமன்றங்க் கெல்ல முடியும் என்ற ஏற்பாடாகும். சர்வதேச தராதரத்துக்கு வெகுவாகக் குறைந்தனவே என்றாலும் ஓரளவு நிவாரணத்துக்கு இடமிருந்தது. ஆனால் சிறுபான்மையினரைப் பொறுத்தளவில் 1972 அரசியலமைப்பிலிருந்த அதே குறைபாடு 1978இலும் காணப்படவே செய்தது. அதாவது, கடந்த 176 வருட கால ஆட்சியில் ஆக்கப்பட்டான நியதிச்சட்டங்கள் யாவும் அவை எப்படித்தான் அடிப்படை உரிமைகளோடு மோசமாக முரண்பட்டாலும் தொடர்ந்தும் வலுவடையனவாகவே இருக்கும் என்று உறுப்புரை 16 கூறுகிறது.

எதேச்சாதிகாரமான அதிகாரங்கள், நியாயமற்ற நடபடி முறைகள், பழிவாங்கும் வகையிலமைந்த ஜனாதிபதி ஆணைக்குமுச் சட்டங்கள், சிங்களம் மட்டும் சட்டம், பிரசாவுரிமைச் சட்டம் போன்ற பல அவை மாணிட கௌரவத் தைக் கொச்சைப்படுத்துவனவாக இருந்தபோதிலும் தொடர்ந்தும் ஏற்புடையனவே எனக் கொள்ளப்பட்டமை அடிப்படை உரிமைகள் உத்தரவாதத்தை நடைமுறையில் வெற்றுக் கூடாக்கிவிட்டது.

1978ஆம் ஆண்டின் குடியரசு அரசியலமைப்பு உருவாக்கிய எதிர்மறையான தாக்கங்கள் கணக்கிலங்கா. ஓப்பிட்டு அளவிலும் முன்னைய அரசியலமைப்புக்கள் யாவற்றையும் விஞ்சக்கூடிய அளவுக்கு ஜனநாயக விரோத அம்சங்களின் குடியிருப்பாக இந்த அரசியலமைப்பு அமைந்துவிட்டது. அதனது பெயரே முதலில் பலருக்கும் தலைச்சுற்றை ஏற்படுத்துவதாக இருந்தது. ஜனநாயக, சோசலிஸ, குடியரசு என்று இந்த அரசியலமைப்புக்குப் பெயரிடப்பட்டிருந்தது. ஆயின் ஜனநாயகத்துக்கான அம்சங்கள் இந்த யாப்பில் எங்கே உள்ளன? இது கூறும் சோசலிஸ சித்தாந்தம்தான் என்ன? குடியரசு என்பதன் தாற்பரியம் என்பது என்ன?

என்றவாறாகப் பலரும் தலையைப் போட்டுக் குடைந்துகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. உண்மையில் இந்த மூன்றுக்குமே குழிதோண்டும் விதத்தில் ஒரேயிடத்திலும் ஒரே நபரிடமும் ஏகப்பட்ட அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்ட ஒரு ஏற்பாட்டுக்குத்தான் ஜனநாயக சோசலிஸம் என்று பெயரிடப்பட்டது.

இந்த ஜனநாயக விரோத அம்சங்களில் ஒருசிலவற்றை இப்போது பாாப் போம். முதலாவதாக, நிறைவேற்றுத் துறையினரால் வழிநடாத்தப்படுவதும் கட்டுப்படுத்தப்படுவதுமான அரசாட்சி ஒன்றை இந்த யாப்பு அறிமுகப்படுத்தியது.

பாராளுமன்றமானது அதனது அதிகாரத் தைப் பொறுத்தளவில் பூஜ்ஜியமாக்கப்பட்டு விட்டது.

அது அதல் பாதாளம் நோக்கி உருண்டு கொண்டிருந்தது. அதாவது அதனால் எதனையுமே செய்யமுடியாத அளவுக்கு அது மஸ்டாக்கப்பட்டுவிட்டது. பாரானுமன்றத்தின் வழமையான காலப்பகுதி முடிவடைந்ததும் அதனால் ஆயுளை மேலும் நீடிப்பதன் மூலம் மக்களது வாக்குறிமைக்கு வேட்டு வைக்கும் முயற் சியில் அரசாங்கம் வெற்றிகண்டது. இதற்கென அரசியலமைப்பு திருத்தப்பட்டு மோசடியான முறையில் சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒன்றும் நடாத்தப்பட்டது.

இதன் மூலம் பாரானுமன்றத்துக் கான பொதுத்தேர்தல் என்று ஒன்று இல்லாமலே இரண்டாவது தடவையும் ஆளும் வாய்ப்பு வழங்கப்பட்டது. இதற்கு மாற்றாக அல்லது பிரதியுபகாரமாகவே, திகதியிடப்படாத இராஜினாமாக் கடிதங்களை ஆளுங் கட்சிப் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஜனாதிபதியிடம் ஓப்படைத்து இருந்தனர். அதாவது ஐந்து வருடங்களுக்குத் தெரியப்பட்டவர்களுக்கு பத்து வருடங்களுக்கான பதவி கிடைத்தது. அங்ஙனம் நீடித்தமைக்கு நன்றிக்கடனாகவே இராஜினாமாக் கடிதங்கள் பாவிக்கப்பட்டன.

உண்மையில் இதில் மக்கள் தவறுகாண வேண்டியது அப்போதைய ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களிடமே தவிர கடிதங்களைக் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்ட ஜனாதிபதியிடம் அல்ல. ஏனெனில், இவர்களது சம்மதம் இருந்திருக்காது விட்டால் பாரானுமன்றத்தின் ஆயுட்காலம் நீடிக்கப்பட்டிருக்க முடியாது. யானையானது தன்னைக் கட்டுவதற்கான சங்கிலியை யானைப் பாகனிடம் தானே எடுத்துக் கொடுப்பது போல தங்களை அறிந்தோ அறியாமலோ இவர்கள் மாபெருந் தவறை இழைத்தார்கள். ஆனால் அந்த வடு காலத்தால் அழியாத வடுவாகி உலகெங்கும் பேசப்படுவதுமாயிற்று. அரசியலமைப்புக்கு இடப்பட்ட பெயரின் முதலாவது சொல்லுக்கே இத்தகைய வர்ண அலங்காரம் கிடைத்துவிட்டது.

ஜனாதிபதி பெற்றுக்கொண்ட இக்கடிதங்களை அவர் தான் விரும்பிய எந்த நேரத்திலும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். அங்ஙனம் அவர் பயன்படுத்திய சந்தர்ப்பங்களும் இல்லாமலில்லை. அப்போது ஜனாதிபதி பெற்றுக்கொண்ட இக்கடிதங்களை அவர் தான் விரும்பிய எந்த நேரத்திலும் பயன்படுத்திக்கொள்ள முடியும். அங்ஙனம் அவர் பயன்படுத்திய சந்தர்ப்பங்களும் இல்லாமலில்லை. அப்போது செயற் பட்ட பாரானுமன்றம் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பாரானுமன்றமாக இல்லாமலிருந்தமையால் அதனை ஒருபுறத்தில் ஒதுக்கி வைத்துவிட்டு தீர்மானங்களை எடுக்கும் புதிய அமைப்பொன்று கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. அதுதான் சர்வகட்சி மாநாடு என்பது. ஐ. தே. கட்சியின் 1977 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்த சர்வகட்சி மாநாட்டைக் கூட்டுவதில் அக்கறை காட்டாத இக்கட்சியின் தலைமைப்பீடம் இப்போது அத்தகைய கருவி ஒன்றைப் பாவிக்க முனைந்தமை தற்செயலான நிகழ்வென்று ஒதுக்கிவிடப்படக் கூடியதல்ல.

இரண்டாவதாக, ஏற்கனவே தேய்ந்தும் நலிந்தும் போயிருந்த ‘அரசியற் கருத்தொருமைப்பாடு’ என்ற எண்ணக்கரு முற்றாகவே அற்றுப்போகச் செய்யப்பட்டது. இந்த அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகளின் கீழ் ஆகப்பெரிய எதிர்க்கட்சியான ஸ்ரீ. ஸ. கட்சியின் தலைவியினுடைய குடியியல் உரிமைகளைப் பறிப்பதற்கான தீர்மானம் பாரானுமன்றத்தில் கொண்டுவரப்பட்டு அவர் பாரானுமன்றத்திலிருந்து வெளியேற்றப்பட்டார்.

மூன்றாவதாக, இதே அரசியலமைப்பின் கீழ்த்தான் இனங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் மோசமாகப் பாதிக்கப்பட்டு உள்ளாட்டு யுத்தம் முழு அளவில் வெடித்தது. அதேநேரத்தில் மோசமான ஆலோசனையின் படி செய்யப்பட்டதும் அநாவசியமானதுமான ஆறாவது திருத்தம் அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்டது.

இத்திருத்தத்தின்படி ஏற்கனவே பாரானுமன்றத்தில் உறுப்பினர்களாக உள்ளவர்கள் எல்லோரும் பிரிவினைக்கு எதிராகப்

புதியதாகச் சத்தியப் பிரமாணம் செய்யவேண்டியிருந்தது. நாட்டின் தமிழ்ப் பேசும் பிரதேசங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் வகையில் தெரிவாகியிருந்த அத்தனை உறுப்பினர்களும் இதன்மூலம் பாரானுமன்றத்துக்கு வராதபடிக்குச் செய்யப்பட்டனர். ஆயிரமிருந்தும் வசதிகளிருந்தும் ஜனாதிபதி தனது சட்டைப்பையிலுள்ள கடிதங்களை வைத்துக் கொண்டும் சர்வகட்சிமாநாடு என வாயினிக்கச் சொல்லிக்கொண்டும் காலத்தைக் கடத்திக் கொள்ள முடிந்தது.

அகற்றப்பட வேண்டியதற்கான அவசியங்கள்:

பொதுஜன முன்னணி என்பது 1994 பொதுத் தேர்தலை முன்வைத்து ஏற்படுத்தப்பட்ட கூட்டாகும். இக் கூட்டில் ஸ்ரீ.ஸ.கட்சியே பிரதான பங்காளியாக இருந்தது. இந்த முன்னணியின் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் பின்வருமாறு கூறப்பட்டிருந்தது:

“நிறைவேற்றுத்துறை ஜனாதிபதி ஆட்சி முறைமையை ஒழிப்பதற்கான அதிகார ஆணையை ஸ்ரீலங்கா மக்களிடமிருந்து பொதுஜன முன்னணி கோரிந்திர்கின்றது. அத்துடன் ஒரு புதிய அரசியலமைப்பொன்றை ஆக்கவும் அதனைச் செயற்படுத்துவதன் மூலம் மக்களுக்கு அவர்களது இறைமை பூரணமாகவே திருப்பிக் கொண்டுவந்து தரப்படவும் வழிசெய்யப்படும். இந்த இறைமையானது பாரானுமன்றத்திலுள்ள அவர்களது பிரதிநிதிகளினால் பிரயோகிக்கப்படும். பொதுஜன முன்னணியானது அரசாங்கத்தை அமைப்பதன்மேல் பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களைக் கொண்டதான் அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபை ஒன்றைக்கூட்டி புதிய அரசியலமைப்பொன்றை ஆக்கி நிறைவேற்றும். இது தனது வலிமையையும் வலிதுடைமையையும் மக்களின் அரசியல் விருப்பின் வெளிப்படுத்தல் வாயிலாகப் பெற்றுக்கொள்ளும்.”

இத்தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் வரப்போகும் புதிய அரசியல் அமைப்பின் சிறப்பம்சங்கள் சில குறிப்பிடப்பட்டிருந்தன. ஆயினும் தேர்தலில் பொதுஜன முன்னணி மிகக் குறைந் த பெரும்பான்மையினாலேயே வெற்றிபெற முடிந்தது. ஆனால் தேர்தலில் வெற்றிபெற்றதும் யார்கொடுத்த போதனையோ அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபை என்பதைக் கைவிட்டு பாரானுமன்றத் தெரிவுக்குமு என்பதைப் பற்றிக்கொண்டது இந்தப் பொதுஜன முன்னணி. இங்கேயோர் ஒற்றுமை என்னவென்றால் ஐதேகட்சி அரசாங்கமும் 1977இல் தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் சர்வகட்சி மாநாடு பற்றிக் கூறிவிட்டுப் பதவிக்கு வந்ததும் அதை அடியோடு மறந்துவிட்டிருந்தது. பின்னர் 1983க்குப் பின்னர்தான் அதுவும் யார் யாரோ முதுகில் பிடித்துத் தள்ளிய பின்னரே இம்மாநாடு பற்றி உச்சரிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

தற்போது பொதுஜன முன்னணியும் தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் கூறப்பட்டிருந்த அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபை என்பதை வசதியாக மறந்துவிட்டு பாரானுமன்றத் தெரிவுக்குமு என்பதோடு திருப்திப்பட்டுக் கொண்டு விட்டது.

இங்கே பொதுஜன முன்னணி இரண்டு முக்கிய விடயங்களை கவனத்தில் எடுக்கவில்லை என்பது மிகத் துரதிஷ்டவசமானதாகும். முதலாவது யாதெனில் அரசாங்கமொன்று 17 வருடங்களின் பின்பு மாற்றப்படுகையில் மக்களிடம் இருந்திருக்கக்கூடிய எதிர்பார்ப்பு எப்படிப்பட்டதாகும்? அவர்களுடைய அபிலாசைகள் என்பது வெறுமனே ஒரு புதிய அரசியலமைப்பை வரைவதுடன் மட்டும் திருப்திப்படுத்தப்படக்கூடியதல்ல. அதற்கும் மேலாகப்போய் சிலவற்றைச் செய்வதற்கான விருப்பும் திறனும் வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே அரசாங்கம் தனது பதவிக் காலத்தின் முக்கிய பகுதியை அரசியலமைப்பை வரைவதாகக்கூறிக் காலங்கடத்த முடியாது. மற்றையது யாதெனில்

அரசியலமைப்பொன்று நிலைபெறுமாறு அமைய வேண்டுமாயின் எந்த அரசாங்கத்தின் தயவில் அது வரையப்படுகின்றதோ அந்த அரசாங்கம் தனது பெருந்தன்மையையும் விட்டுக்கொடுக்கும் விருப்பையும் வெளிப்படுத்தும் வகையில் செயற்பட்டுமிருக்க வேண்டும். தனது சொந்தக் குரலின் எதிரொலியை மட்டும் கேட்டு இரசித்து மகிழாமல் ஏனையவர்களது குரல்களையும் வாஞ்சையுடன் செவிமடுக்க வேண்டும். இதற்காகவே முன்னர் இந்திய அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபை பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தோம்.

புதிய அரசியலமைப்பை வரையும் முயற்சியில் இந்த அரசாங்கம் வெற்றிபெறுமா என்பது பலத்த கேள்விக்குறியாகிவிட்டது. பாரானுமன்றத் தெரிவிக்குழுவின் பெயரால் அரசாங்கமே அவ்வப்போது பல்வேறு நகல்களை வெளியிட்டு வந்துள்ளது. இதில் எது இறுதிவடிவம் பெறும் என்பது எவருக்கும் தெரியாது. அப்படி ஒருவடிவம் பெற்றாலும் அது ஆனால் பாரானுமன்றத் தெரிவுக்குழு கட்டுமரத்தில் ஏறிக் நாட்டிலிலுள்ள பிரச்சனைக்குத் தீர்வைக் கொண்டுவருமா என்பதும் தெரியாது. அப்படித் தான் தீர்வு யோசனைகள் அதில் இருந்தாலும் அது எப்படி அமுலாக்கப்படும் என்பது அடுத்த கேள்வியாகும். ஏனையில் ஸ்ரீலங்காவின் அரசியல் வரலாற்றைத் தெரிந்தவர்களுக்கு தீர்வழியற்சிகளுக்கு இதற்கு முன்னர் என்ன நடந்தது என்பது அவ்வளவு விரைவாக மறந்து போயிருக்க முடியாது. கரைதெரியாமல் பயணிப்பதைப் போன்று அமைந்துவிட்டது மட்டுமல்லாமல் இந்தப் பயணத்தைப் பற்றிக் கரையிலுள்ளவர்களுக்குக் கதைகதையாக அளப்பது போலவும் ஆகிவிட்டது. பேராசிரியர் பீரிஸ் வாய்வலிக்காது பேசிவருவதைப் பார்க்கும் எவருக்கும் அவர் ஒரு நவீன சிந்துபாத்தா என்று சிந்திக்காமலிருக்க முடியாது.

ஏனைய நாடுகளில் இத்தகைய ஒரு பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காண்பதாயின் எத்தகைய வழிமுறைகள் பின்பற்றப்பட்டிருக்கலாம் என்பதற்கான சில உதாரணங்களை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டிருந்தோம்.

அரசியலமைப்புப் பற்றிய உண்மையான தத்துவார்த்த விளக்கங்கள் புரிந்துகொள்ளப்பட்டிருந்தால் ஸ்ரீலங்கா இன்றைய தற்கொலைப் பாதையில் அடியெடுத்து வைத்திருக்காமல் தடுக்கப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால் ஆகக்குறைந்தது 1948க்குப் பின்னைய அரசியல் வரலாற்றைக்கூட நன்கு புரிந்து கொள்ளாத விதத்திலேயே சிறுபான்மை இனங்களுக்கு நம்பிக்கையுட்டப்படுகின்றது. ஆனால் இது புளித்துப் போன கதைதான். தற்போதைய நிலையில் வடக்கு-கிழக்கு மக்கள் இதையெல்லாம் நம்பி வாயைப்பிளக்கும் காலம் மலையேறிவிட்டது என்று நேரடி அனுபவங்கள் உணர்த்திவருகின்றன.

இருப்பினும் கொடுத்த வாக்குறுதிக்கேற்ப எதையாவது வரைந்து கொடுத்தாக வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தத்திலிருக்கும் அரசாங்கம் தனது பதவிக் காலம் முடிவதற்கு முன்னர் நிச்சயம் ஏதோவொரு காகிதக் கத்தையை வெளியிட்டு அதை அரசியலமைப்பு என்று கூறப் பார்க்கும். அதை ஸ்ரீலங்காவின் பேரினவாத சக்திகளே ஏற்றுக் கொள்வார்களா என்பது சந்தேகமாயிருக்கும் போது இரத்தப்பலி கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் மக்களுக்கு அது தீர்வாகுமா என்பது சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை.

மக்களோடு எவ்விதத் தொடர்புமற்றது, அவர்களது அபிலாஹைகளோடு சம்பந்தப்படாதது, யாராலோ எமக்கென ஆக்கப்பட்டது என்றெல்லாம் குற்றங் சாட்டப்பட்டு எம்மை ஆளும் அதிகார நெறிமுறையற்றென்று வர்ணிக்கப்பட்ட 1946ஆம் ஆண்டின் அரசியலமைப்பு 25 வருட காலத்துக்கு நாட்டில் ஓப்பிட்டளவில் அமைதி, இன சௌன்யம், ஸ்திரமான அரசாங்கம், தனிநபர் உரிமைகள், சுதந்திரங்களின் மதிப்பு என்பவற்றை எல்லாம் எமக்கு வழங்கியிருந்தன என்று துணிந்து கூறலாம். அதில் குறைபாடுகள் இல்லாமலில்லை. குறிப்பாக, சிறுபான்மையினருக்கு எதிராகக் கொண்டுவரப்பட்ட பாரபட்சமான

சட்டங்களைத் தடுத்து நிறுத்த அதனால் முடியவில்லை. அதனாலேயே பின்னாளில் பாரதுரமான விளைவுகள் ஏற்பட்டன.

ஆனால் மறுபுற்றில், மண்ணின் மைந்தர்களால் ஆக்கப்பட்ட மற்றைய இரு யாப்புக்களினாலும் எதேச்சாதிகாரம், அடக்கு முறைகள், திறனின்மை, ஊழல், உட்குழப்பங்கள் என்பன மட்டுமே எமக்குச் சொந்தமாகின. 1972, 1978 ஆகிய ஆண்டுகளில் வந்த இந்த இரு அரசியலமைப்புக்களும்தான் கட்சிகளுக்கு இடையில் என்றுமே இணக்கம் காணமுடியாத அளவுக்குப் பிளவினையும் குரோத்தையும் ஏற்படுத்தின. இனங்கள் என்றுமில்லாதவாறு துருவமயமாகின. நாடு சின்னாயின்னமானது. மக்கள் கொடுர மனங்கொண்டவர்களாக மாற்றப்பட்டனர். வன்முறையை சமூகம் வாளாவிருந்து ரசிக்கத் தொடங்கியது. இந்த அனுபவங்களிலிருந்து இரண்டு முடிவுகளை நாம் ஊகிக்கலாம். ஒன்று அரசியலமைப்பொன்று வரையும் வழிமுறை எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது. மற்றையது—அந்த அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கம் என்ன என்பது?

கண்டிப்பான சட்டப் பொருளில் பார்த்தால் இந்த இரண்டும் ஒழுங்கான சட்ட முறைப்படியே ஆக்கப்பட்டன. மண்ணின் மைந்தர்களது சொந்தத் தயாரிப்புக்கள். ஆனால் இந்த இரண்டும் நாட்டு மக்களது முழுமையான ஆதரவைப் பெற்றவையாகது. அதாவது கட்சி பேதமின்றி மக்கள் சம்பந்தப்பட்டிருக்கவில்லை. இந்த இரண்டுமே அப்போது அரசாங்கத்தை அமைத்திருந்த கட்சியினது கொள்கை, அரசியற் கோட்பாடுகள், சொந்த விருப்பு வெறுப்பு என்பவற்றையே பிரதிபலித்து நின்றன. ஆனால் அரசியலமைப்பை உருவாக்குதல் என்பது ஓர் அரசாங்கத்துக்கு மட்டுமே உரிய பிரத்தியேகமான உரிமைவழிச் செயற்பாடாகது. அரசாங்கமே இதனைப் பிரத்தியேகமாகச் செய்யும் படி விட்டுவிடுவது என்பது பிரபுக்களும் நிலச்சுவாந்தர்களும் சேர்ந்து ஜோன் மன்னரை அழைத்து மக்னகாட்டாவைத் தயாரிக்குமாறு கேட்பது போலத்தான் என்று சென்ட்டர் நடேசன் கிழு, சி. தனது விமர்சனக் கட்டுரை ஒன்றில் குறிப்பிட்டுள்ளமை எவ்வளவு நிதர்சனமாக நிருபணமாயிற்று.

பாராளுமன் றத் தினால் வரையப் பட்டு அதனாலேயே நிறைவேற்றப்படும் அரசியலமைப்பு எப்படிப்பட்டதாக இருக்கும்? பாராளுமன்றத்திலுள்ள பெரும்பான்மையின் விருப்பை மட்டுமே அது பிரதிபலிப்பதாக இருக்காதா? 1930களின் நடுப்பகுதியில் நாஜி ஜேர்மனியில் பெரும்பான்மை விருப்புத்தான் அடைவு ஹிட்லர் என்பவனை அதிகாரத்துக்குக் கொண்டுவந்தது. பாராளுமன்றத்தின் சம்மதத்தோடுதான் ஹிட்லரும் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் எடுத்தான். ஜேர்மனியின் சட்டப்படி அவனில் எந்தப் பிழையும் காணமுடியாது. ஆனால் முழு உலகுமே இன்று அவனைத் தூற்றுகின்றதென்றால் காரணமென்ன? பெரும்பான்மை முடிவு என்பது எல்லா விடயங்களுக்கும் எல்லாச் சந்தர்ப்பங்களிலும் பொருந்திவராது என்ற பாடத்தையே அவனிடமிருந்து நாம் படித்தோம். ஆனாலும் பதவி என்று வரும்போது இந்த அனுபவங்களை வசதியாக மறந்துவிட்டு ஐநாயகம் என்ற நாமத்தைப் போட்டுக் கொள்கின்றோம். ஆக, பெரும்பான்மைக் கருத்துக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதிலுள்ள தவறை மட்டுமன்றி அதிலுள்ள உள்ளாந்த அபாயத்தையும் ஹிட்லரின் பாடம் நமக்கு உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இதற்கு மாற்றாகச் சர்வசன வாக்கெடுப்பை நடாத்தலாம் என்றாலும் அதிலும் இந்த பெரும்பான்மை என்ற அபாயம் அப்படியே இருக்கவே செய்யும். ஏனெனில் அங்கும் பெரும்பான்மை வாக்குத்தானே தீர்மானம் எடுக்கின்றது. 51 வீத வாக்குகள் 100 வீத மக்களுக்காகத் தீர்மானம் எடுக்கின்றன.

அண்மையில் கனடாவில் மேற்கொள்ளப்பட்ட அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்த முயற்சிகள் இங்கே நினைவிற் கொள்ளப்பட வேண்டும். அந்நாட்டின் பன்மைத்துவ கலாசாரத் தன்மையை அங்கீகரிக்கவும் அதனை நடைமுறையில் கடைப்பிடிக்கவுமென வடிவமைக்கப்பட்ட சார்லெட்டேரவுண் உடன்படிக்கை (Charlottetown Accord) கொண்டிருந்த விசேட அரசியலமைப்பு அம்சங்கள் வரவேற்புக்குரிய பல விடயங்களைக் கொண்டிருந்தன.

கனேடிய மாகாணங்களது எல்லா முதல்வர்களாலும் ஆள்புலம் மற்றும் ஆதிவாசிகளது தலைவர்களாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டிருந்த போதிலும் நாடுதழுவிய சர்வசன வாக்கெடுப்பில் இந்த யோசனைகள் யாவும் நிராகரிக்கப்பட்டன. பல்வேறு பிரிவு மக்கள் வெவ்வேறு காரணங்களுக்காக வாக்கெடுப்பில் எதிரிடையாக வாக்களித்தனர். இதில் மிக வேட்க்கையான காரணமொன்றும் இருந்தது. அது என்னவென்றால் அப்போதைய பிரதமராக இருந்த பிரையன் மல்ரோணி மீது தங்களுக்கிருந்த அதிருப்தியை வெளிக்காட்ட எச்சந்தரப்பமும் வழங்கப்படாது கொதித்துப் போயிருந்த வாக்காளர்களுக்கு சர்வசன வாக்கெடுப்பு ஒரு வரப்பிரசாதமாக அமைந்துவிட்டது. உணர்ச்சிகளுக்கு அப்பாற்பட்ட விதத்தில் அறிவார்த்தமாகப் பார்த்தால் மல்ரோணிக்கும் அரசியலமைப்புச் சீரிருத்தத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம்? ஆனால் வாக்கெடுப்பு என்று வந்தால் அப்படித்தான். புதிய யோசனைகள் வேண்டாம் என்று தீர்ப்பளித்தாயிற்று.

முடிவுரை

மேற்சொன்ன அனுபவங்களின் படி பார்த்தால் இலங்கைக்கெனப் புதிய அரசியலமைப்பொன்றை வரைதலில் எப்படிப்பட்ட கவனஞ்செலுத்தப்பட வேண்டும் என்பதை ஊகித்துக் கொள்ள முடியும். தெரிவிக்கப்படும் யோசனைகளை வரவேற்றல், அவற்றை ஆராய்தல், கலந்தாலோசனைகளை நடாத்தல், இறுதியில் புதிய யாப்பொன்றை வரைதல் என்ற பல்வேறு கட்டங்களிலும் சுதந்திரமான ஓர் அமைப்புக்கு - அரசியலமைப்பு ஆணைக்கும் அல்லது வரைவுக்கும் ஒன்றுக்கு இந்தப் புனிதப் பணி விட்டுவிடப்பட வேண்டும். அதுவும் சட்டப்படி ஏற்பாடு செய்துள்ளதன்படியே வழங்கப்படவும் வேண்டும். இக்குழுவானது நாட்டிலுள்ள மக்கள் பிரிவினர் யாவரையும் பிரதிநிதிப்படுத்துவதாகவும் இருக்க வேண்டும். அத்தகைய அமைப்புக்குள் அரசாங்கம், எதிர்க்கட்சி, பாராளுமன்றத்தில் அங்கத்துவம் பெற்றிருக்காத ஏனைய அரசியல் கட்சிகள், அக்கறையுள்ள வேறு குழுக்கள் மற்றும் தனிநபர்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதுடன் அவை தமது கருத்துக்களை சமமான மதிப்புடன் நின்று எடுத்துரைக்கத் தக்க வாய்ப்பும் வழங்கப்படவேண்டும். இத்தகைய கருத்துக்கள் யாவும் சம்பெறுமதியுடன் கவனத்தில் கொள்ளப்படும் என்பதற்கான உத்தரவாதமும் ஏதாவதொரு விதத்தில் அங்கு வழங்கப்பட்டிருக்கவும் வேண்டும்.

இந்த அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் நான் குறிப்பிட்டிருந்த ஒருவிடயம் பங்குபற்றல் ஜனநாயகம் பற்றியதாகும். அது உண்மையில் உருப்பெறுகின்ற இடமும் இதுவேதான். குறிப்பாக, இன், மத, மொழி, கலாசார, பிரதேச அடிப்படையில் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மக்கள், குழுக்கள் வாழுகின்ற ஒரு நாட்டில் ஜனநாயகம் என்பதன் பொருள் மேலுள்ள பந்தியில் குறிப்பிடப்பட்டதைப் போன்ற அமைப்புக்குட்பட்ட வழிமுறை கையாளப்படுவதும் அதன் மூலம் ஆட்சியில் எல்லாக் குழுக்களும் பங்குபற்ற வழியேற்படுவதும்தான்.

இல்லாவிடின் அங்கு பங்குபற்றல் ஜனநாயகம் இருக்க முடியாது. அங்கு ஜனநாயகம் என்பதும் பொருளற்றாகி விடும்.

அரசியலமைப்பு என்பது பெரும்பான்மை வாக்குகளால் மட்டும் உருவாக்கப்படுவது என்றால் அது கட்டாயமாக ஜனநாயகமாக இருக்க வேண்டும் என்றும் பொருளாகாது.

இனி இரண்டாவது விடயத்துக்கு வருவோம். அதாவது அரசியலமைப்பின் உள்ளடக்கம் ஸ்படியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஏதாவது அனுபவப் பாடங்கள் இருக்கின்றதா எனப் பார்ப்போம். நாட்டிலிலுள்ள எல்லா மக்களதும் அபிளாஷன்களையும் பிரதிபலிப்பதாயும் வெறுமனே பெரும்பான்மையினரின் விருப்பை மட்டும் பிரதிபலிக்காமலும் அரசியலமைப்பு அமைய வேண்டுமாயின் அது அத்தியாவசியமாக ஒருசில ‘கடிவாளங்களையாவது’ கொண்டிருக்க வேண்டும். இவை நாட்டுக்குநாடு வெவ்வேறு வடிவினதாக இருக்க முடியும். ஆனால் அவற்றின் பிணிக்கும் தன்மை அல்லது கட்டுப்படுத்தும் தன்மை என்பது ஒரேயளவினதாக, சர்வதேசத் தராதரத்துக்கு அமைவானதாக இருக்க வேண்டும் என எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இவ்வகையில் சம்காலச் சர்வதேசச் சட்டத்தில் ஏற்பட்டுள்ள வளர்ச்சியினை வைத்துப் பார்க்கையில் இக்கடிவாளங்களானவை ஆகக் குறைந்தது நீதிமன்ற நிவாரணத்துக்கு உட்படக் கூடிய உரிமைகள் பட்டயம், நீதிமுறை மீளாய்வுக்கான ஏற்பாடு, தெட்டத் தெளிவான வலுவேறாக்கம், சுதந்திரமான நீதித்துறை என்பவற்றைக் கொண்டதாக அமைதல் அத்தியாவசியமாகின்றது.

இங்கே உரிமைகள் பட்டயம் என்பது 1966ஆம் ஆண்டில் ஜாதாவினால் நிறைவேற்றப்பட்டதான் மனித உரிமைகள்

தொடர்பான சர்வதேசக் கட்டுறுத்துக்கள் இரண்டிலுமுள்ள ஏற்பாடுகளுக்குக் குறையாததான் உரிமைகள் சுதந்திரங்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று பொருள். அங்ஙனமே நீதிமுறை மீளாய்வு என்பது கடந்தகால, நிகழ்கால, எதிர்கால சட்டங்கள் யாவற்றையும் நீதிமன்றத்தில் பரிசீலித்து அவை அரசியலமைப்புக்கு இசைவாக உள்ளனவா எனப் பார்க்கப்பட வேண்டும் என்று பொருள்.

வலுவேறாக்கம் என்பது சட்டவாக்கத்துறையான பாராளுமன்றம், நிறைவேற்றுத்துறையான அமைச்சரவை, நீதித்துறை ஆகிய மூன்றும் ஒன்றோடொன்று எவ்விதத்திலும் தலையிடாமல் தத்தமது பணிகளை ஆற்றல் வேண்டும் என்று பொருள்படும். எல்லாவற்றிலும் முக்கியமாக நீதித்துறையானது நாட்டு மக்களது நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமாக முற்றுமுழுதான சுதந்திரத்துடன் இயங்கிவர மேற்சொன்ன அத்தியாவசியத் தேவைகள் என்பவை பேச்கவார்த்தைக்கு உட்பட்ட விடயங்கள்லை என்பதுடன் இவற்றில் எவ்வித விட்டுக் கொடுப்புகளுக்கும் இடமிருக்கவும் கூடாது. அரசியலமைப்பொன்று மேற்சொன்னவாறாக கடிவாளங்களைக் கொண்டிருக்குமானால் மட்டுமே அது ஒரு சமூக ஒப்பந்தமாக அமைந்து மக்களை ஆள்வதற்குரிய உண்மையான அதிகார ஆணையைப் பெறமுடியும். அங்ஙனமல்லாமல் மேற்சொன்ன விடயங்களை உள்ளடக்கத்தவறின் அல்லது அலட்சியப்படுத்தின் அரசியலமைப்பு விரைவில் தனது பொருத்தமுடைமையை இழந்துவிடும். இலங் கையில் 1972, 1978ஆம் ஆண்டுகளின் அரசியலமைப்புக்களுக்கு இதுதான் நடந்தது. இச்சந்தரப்பத்தில் அரசாங்கமானது தேவையற்ற விதத்தில் வேறு வழிகளில் அதுவும் ஏற்கப்பட முடியாத வடிவங்களில் அத்துடன் சிலவேளைகளில் கட்டாயத்தின் வடிவில் சமூக ஒப்பந்தத்தைக் கொண்டுவர முயற்சிக்கும்.

ஆனால் இலங்கையின் அரசியல் பின்னணியை வைத்துப் பார்த்தால் மேலே நாம் கூறியதைப்போல ஆகக்குறைந்த கடிவாளங்கள் அல்லது உத்தரவாதங்கள் என்பது ஒரு போதும் போதியதாக மாட்டா. நாடு இன்றிருக்கும் துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு இட்டுவந்ததான் காரணிகளை அடையாளங்கண்டு (அது அத்துணை சிரமமான காரியமல்ல) அவற்றைக் களைவதற்கான பரிகாரங்களையும் கூறுவதாக இருக்க வேண்டும். சிறுபான்மை மொழிக்குழுக்கள் உண்மையான சுயாட்சி என்பதை மட்டுமன்றி மத்தியிலும் அதிகாரங்களைப் பகிர்வதற்கான வழிவகையிருக்க வேண்டும். அதாவது அதிகாரங்களது மீள்பகிர்வு இடம்பெற வேண்டும். சட்டவாக்க, நிறைவேற்றுத்துறையினது பணிகள் மீள் வரைவிலக்கணப்படுத்தப்பட வேண்டும். பொதுவாழ்வில் ஈடுபடும் ஒவ்வொருவரும் அறநிதிமிலான கடப்பாடுகளிலிருந்து விடுபட முடியாத அளவுக்கு கடிவாளங்களும் உத்தரவாதங்களும் அமைந்திருக்க வேண்டும். இதுவே 21ஆம் நூற்றாண்டை நாம் நம்பிக்கையுடன் எதிர்நோக்குவதற்கான ஒரேயொரு வழியுமாகும்.

ஆனால் இலங்கையில் என்ன நடக்கின்றது? அரசியலமைப்பினை வரைவோர் கைக்கொள்ளும் வழிமுறைகள் எத்தகையன? கடந்தகாலத்தில் இடம்பெற்ற அதே தவறுகள் மீண்டும் மீண்டும் இழைக்கப்படவில்லையா? அரசியலமைப்பு யோசனைகள் யாரிடமிருந்து வரவேற் கப்பட்டன? கலந்தாலோசனைகள் யாருடன் நடாத்தப்பட்டன? பங்குபற்றுவோர் உண்மையிலேயே மக்கள் பிரதிநிதிகள்தானா? எல்லாச் சமூகங்களும் பங்குபற்றுகின்றனவா? எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, இந்த வரைவு முயற்சியில் ஈடுபட்டிருப்போர் யார்? இவற்றுக்கான விடைகளை வாசகர்களே கண்டறிய முடியும்!

அரசியலமைப்பொன்று எப்படி அமைதல் வேண்டும்?
புதிய சிந்தனைகளும் போக்குகளும்

II

கொரகிஸிற்றஸ்(Heraclitus) என்ற கிரேக்க தத்துவஞானி கிழு. 513இல் பின்வருமாறு கூறியுள்ளான்: "ஒரு நபர் அதே ஆற்றுக்குள் இரண்டு முறை இறங்க முடியாது". இதே காலத்தில் வாழ்ந்திருக்கக் கூடிய கௌதம புத்தரும் இதே கருத்தைக் கூறியுள்ளதாக பெள்த நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றனவாம். உயிருள்ளவை, உயிரற்றவை ஆகிய இரண்டுமே என்றுமே நிரந்தரமற்றவை என்பதைப் புத்தர் குறிப்பிட்டாகக் கொள்வர். எல்லாப் பொருட்களுமே தொடர்ச்சியான மாற்றத்துக்கு உட்பட்டவையே என்ற விசிஞ்சன விதியையே சமய ஞானிகளும் குறிப்பிடுகின்றனர். யாழ்ப்பாணத்தில் யோகர் கவாமியும் இங்ஙனமே 'எதுவுமே நிரந்தரமில்லை' என அடிக்கடி கூறுவாராம்.

இந்தப் பீடிகை ஏனென்றால் மேலே சொன்னது போலவே சமூகமொன்றில் சட்டம் என்றைக்குமே நிரந்தரமாக இருக்க முடியாது என்பதைச் சுட்டிக் காட்டிடவேதான். சட்டங்கள் காலத்துக்குக் காலம் மீளாய்வு செய்யப்பட வேண்டும். திருத்தியமைக்கப்பட வேண்டும். சமூகத்தின் மாறிவருந் தேவைகளுக்கு முகங்கொடுக்க மாத்திரமானநில் புதிய கோணத்தில் பயணத்தைத் தொடங்கவும் இந்த மீளாய்வும் திருத்தங்களும் அவசியம் எனலாம். இவ்விதமே ஒரு நாட்டின் அரசியலமைப்பும் அமைந்திட வேண்டும். இது அரசினுடைய அதியுயரியதும் அடிப்படையானதுமாக சட்டமாக அமைகின்றமையின் அந்தளவுக்கு அது மாற்றங்களையும் திருத்தங்களையும் உள்வாங்கக் கூடியதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

கோட்பாட்டளவில் பார்ப்பின் அரசியலமைப்பு என்பது ஒரு சமூக ஒப்பந்தமாகும். அது என்ன சமூக ஒப்பந்தம்? மக்கள் தாமாகவே முன் வந்து அரசின் தத்துவங்களுக்கு (அதிகாரங்களுக்கு) தங்களை ஒப்படைக்க உடன்படுதலும் அத்தத்துவங்களை எப்படி எவ்வெவற்றுக்கிடையில் பகிர்ந்தளித்தல் என்பதில் உடன்படுதலுமாகும். அதிகாரங்கள் பகிர்ந்தளிக்கப்படும் முறை, அதிகாரங்களின் பிரயோகமும் அவற்றுக்கான மட்டுப்பாடுகளும் இவற்றுள் உள்ளடங்கியிருக்கும்.

18ஆம் நூற்றாண்டில் தோமஸ் பெயின் என்ற அறிஞர் எழுதினார்: "ஓர் அரசியலமையில் என்பது அரசாங்கத்துக்கு முன்னால் வந்தது. அரசாங்கமென்பது அரசியலமைப்பான்றின் -- உருவாக்கம் மட்டுமே. அரசியலமைப்பான்பது அரசாங்கத்தின் செயற்பாடுநால் வந்துமல்ல. அதனது செயலுமல்ல. ஆனால், அந்த அரசாங்கத்தை அமைக்கின்ற மக்களது செயற்பாடாகும்".

ஆனால் நடைமுறையில் நடப்பதென்ன? அரசியலமைப்பை வரைதலில் பொது மக்கள் எந்தளவு தூரம் ஈடுபடுகின்றார்கள் அல்லது பந்கெடுக்கின்றார்கள்? அரசியலமைப்பின் வடிவமும் அதன் உள்ளடக்கமும் தீர்மானிக்கப்படுவது பதவியிலுள்ள அரசாங்கத்தினாலேயே தவிர பொதுமக்களால்ல என்பதை முன்னரும் பார்த்திருக்கின்றோம். மேலும் அதனை வரைபவருடைய, அத்தனிநபரின் அரசியற் சித்தாந்தத்தை, நம்பிக்கையைப் பிரதிபலிப்பதாகவும் அது இருக்கும். உதாரணமாக 1972இன் அரசியலமைப்பைப் பாருங்கள். கலாநிதி கொல்வின் ஆர். டி. சில்வாவுக்கு மிகப் பிடித்தமான - பாரானுமன்றத்தின் மீட்யர் தன்மை (Supremacy of the legislature) என்ற பிரிட்டிஷ் அரசியற் தத்துவம் முற்றுமுறுதாக முதன்மைப் படுத்தப்பட்டிருந்தது. சட்டவாக்கத்துறையின் (பாரானுமன்றத்தின்) நடவடிக்கை ஒன்றின் சட்டமுறையாந் தன்மையினைக் கேள்விக்குப்படுத்திச் சோதிக்கும் நீதிமன்றத்தின் அதிகாரம் இதன் மூலம் முதன்முதலாக அகற்றப்பட்டது.

இதன் பொருள் யாதென்றால் அப்போதைய தேசிய அரசுப் பேரவையானது, தானே ஆக்கிய சட்டங்கள், நிறைவேற்றிய தீர்மானங்கள் அரசியலமைப்புக்கு உகந்ததாக இருக்கின்றதா இல்லையா என்பதைத் தீர்மானிக்கும் ஒரேயொரு நீதிபதியாகத் தன்னையே நியமித்துக் கொண்டது. தேசிய அரசுப் பேரவை அரசியலமைப்பால் உருவாக்கப்பட்டது. இதிகாச, புராணங்களில் வரும் சில பூதங்கள் இப்படித்தான். உருவாக்கிவிட்டவரையே துரத்தத் தொடங்கி விடும். அதுபோலவே இந்தத் தேசிய அரசுப் பேரவை அரசியலமைப்பு விடயத்தில் தானே நீதிபதி என்று விளம்பி விட்டது. சட்டத்தை நீதிமுறையால் ஆராய்ந்து அதன் இயல்பு பற்றித் தீர்மானிக்காமல் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளைக் குறிப்பிட்டு அதன்கீழ் ஆராயாமல்- பாரானுமன்ற உறுப்பினர்களது பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் மட்டும் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது. அதாவது 100 பேர் உள்ள பாரானுமன்றத்தில் 51 பேர் வாக்களித்தால் சட்டம் சரியானது. 49 பேர் எதிர்த்து வாக்களித்தாலும் அது பிழையானதாக மாட்டாது. இதுதான் பாரானுமன்ற மீட்யர்தன்மை என்பதன் பொருள்.

மறுபுறுத்தில் 1978இன் அரசியலமைப்பை எடுத்தால் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா தமக்கு மிகப் பிடித்தமான நிறைவேற்றுத்துறை ஐனாதிபதி ஆட்சிமுறையை அறிமுகப்படுத்தி யாப்பை வரையச் செய்தார். இந்த முறைமையின் கீழ் அவரே எல்லாவற்றினதும் தலைவரானார் (அரசாங்கம், அமைச்சரவை, ஆயுதப்படை முதலியன்). தன்னுடைய பதவிக்கு மட்டும் அதிகாரங்களைக் குவித்தது மட்டுமல்லாமல் தனக்குப் போட்டியாகக் கூடிய ஏனைய இரு துறைகளான பாரானுமன்றத்தினதும் நீதித்துறையினதும் அதிகாரங்களை வெகுவாகக் குறைத்தும் விட்டார்.

இதிலிருந்து தெரிய வருவது யாதெனில் பாரானுமன்றத்தினால் வரையப்பட்டு அதனாலேயே நிறைவேற்றப்படும் அரசியலமைப்பானது பாரானுமன்றத்திலுள்ள பெரும்பான்மை வாக்குகளின் கருத்தொருமையை மட்டுமே காட்டி நிற்கும்.

ஆனால் நாம் மறந்துவிட்டது என்ன? 1930களின் மத்தியில் நாஜி ஜேர்மனியிலும் இப்படித்தான், பெரும்பான்மையை மட்டும் பாவித்து சட்டங்கள் ஆக்கப்பட்டன. அடோல்:ஸ் ஹிட்லரிடம் அதிகாரங்கள் குவிக்கப்பட்டன. பெரும்பான்மைக் கருத்துக்கே என்றும் பயன்வலுக் கொடுக்க வேண்டும் எனக் கருதுதலில் உள்ள உள்ளார்ந்த தவறும், உள்ளமைந்த அபாயமும் ஹிட்லரின் "சேவைகளின்" பின்னர்தான் அடையாளங்காணப்பட்டன.

சர்வசன வாக்கெடுப்பு என்பதை எடுத்தாலும், அங்கும் தீர்மானமானது பெரும் பான் மை வாக் குகளாலேயே எடுக்கப்படுகின்றது. இதிலும் மேற்குறித்த தவறு இருக்கவே செய்யும். எனவே ஒரு நாட்டின் மக்கள் கூட்டம் யாவற்றினதும் சர்வசன வாக்கெடுப்பு என்பதை எடுத்தாலும், அங்கும் தீர்மானமானது பெரும் பான் மை வாக் குகளாலேயே எடுக்கப்படுகின்றது. இதிலும் மேற்குறித்த தவறு இருக்கவே செய்யும். எனவே ஒரு நாட்டின் மக்கள் கூட்டம் யாவற்றினதும் அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்யும் விதத்தில் அரசியலமைப்பொன்று வரையப்பட வேண்டுமானால் அங்கு 'பிணிக்குந் தகவான அம்சமொன்று' (normative element) கட்டாயம் இருந்தாக வேண்டும். தனிநபர்களது அடிப்படை உரிமைகளையும், அவர்கள் இன், மொழி, மத, கலாசார, பிரதேச நிதியில் ஒன்று திரண்டு வாழும்போது அவர்களின், கூட்டு அபிலாசைகளையும் பூர்த்தி செய்யும் விதத்தில் புதியது அமைய வேண்டும். இதுவே இன்று அதாவது சமகாலச் சர்வதேசச் சட்டத் தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டுள்ள கோட்பாடாகும்.

இத்தகைய சவால்களுக்கு முகங்கொடுக்கும் வகையில் அரசியலமைப்பு ஆக்கப்படும் போதுதான் அது உண்மையில் சமூக ஒப்பந்தம் என்ற தகுதியைப் பெறுகின்றது.

அது அங்ஙனம் பெறத்தவறின் அல்லது இதனை அலட்சியப் படுத் தின் அரசியலமைப்பு நாளைடைவில் பொருளாற்றதாகிவிடும் அல்லது தேவையற்றதாகி விடும். இச்சந்தரப்பத்தில்தான் அரசாங்கம் வேறு வடிவங்களிலான சமூகக் கட்டுப்பாடுகளை உதவிக்கழைக்கத் தொடங்கிவிடும். இதுதான் 1972, 1978ஆம் ஆண்டுகளில் நடந்ததும். கடந்த ஐந்து தசாப்தங்களாக நடைபெற்ற அட்ருமியங்களுக்கான அடிப்படைத் தவறு யாரிடம் மறைந்து கிடக்கிறது? உண்மையைச் சொல்லப் போனால் நம்மிடந்தான். ஏனெனில் அரசியலமைப்பை வரைவதில் ஈடுபட வேண்டியது மக்களே தவிர அரசாங்கமல்ல என்பதை ஏற்கனவே குறிப்பிட்டேன்.

அரசியலமைப்பொன்றில் பிணிக்குந் தகவுடைய அம்சமொன்று (normative element) கட்டாயம் இருக்க வேண்டும் என்பது திறமான பொது அறிவின் பாற்பட்டது மட்டுமல்ல. அல்லது புத்திசாலித்தனமான ஆளுகைக்கானது மட்டுமல்ல. சமகாலச் சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழான பிணிக்கும் கடப்பாடு ஒன்றாகவும் இது இருக்கின்றது. இந்த நூற்றாண்டின் அரைப்பகுதி வரை - அரசொன்று தனது மக்களை எப்படி நடாத்துகின்றது என்ற விடயம் முற்றுமுழுதாகவும் பிரத்தியேகமாகவும் அதனது சொந்த விடயமாகவே - கருதப்பட்டு வந்தது.

உதாரணமாக, ஹிட்லருக்கு - வேறு எந்த இனக்கலப்புமற்ற தூய 'ஆரிய ஜேர்மனி' பற்றிச் சிந்திக்கக் கூடியதாயிருந்தது. அங்ஙனமே, எவ்வித தடையுமில்லாமல், வெற்றிகரமாக யுதமக்களை உண்மையாகவே கொன்றொழிக்கும் 'கடமையை' நிறைவேற்றிக் காட்டவும் அவனால் முடிந்தது. அதாவது தனது சிந்தனையைச் செயற்படுத்திக் காட்டினான். பின்னர் இதனை ஜேர்மனியில் மட்டுமன்றி ஏனைய ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் செயற்படுத்த முன்வந்தான். இதற்காகவே அந்த நாடுகளை ஜேர்மனியின் அதிகாரத்தின் கீழ்க் கொண்டு வந்தான்.

இனப்பிரச்சனைக்கான இறுதித் தீர்வு (final solution) எது என்பதை அவன் கண்டறிந்து கொண்டான். தனது திருப்திக்கேற்ற வகையில் அத்தீர்வைச் செயற்படுத்தத் தொடங்கினான். ஆனால் உலகம் விழித்துக் கொண்டு எது அந்தி, எது துன்பம் என்பதை அடையாளங் கண்டபோது - அதனது அறிவு மீளவும் வேலை செய்யத் தொடங்கியது. அதனால் பிறந்தவைதான் சர்வதேச தராதரங்களும் விதிகளும். இவை ஏன் பிறந்தன என்றால் இன்னொரு Auschwitz, Belsen, Sachsenhausen இனித் தோன்றக் கூடாது என்பதை உறுதிப்படுத்தவேதான். இந்த மூன்று இடங்களிலும்தான் அதிகூடிய எண்ணிக்கையில் மக்கள் சித்திரவதைக் கூடங்களில் மாண்டனர். (இந்த மூன்று இடங்களுக்கும் நேரடியாகச் சென்று பார்த்து வந்ததன் விளைவாகவே இவை பற்றிக் குறிப்பிட எண்ணினேன்).

எனவே ஹிட்லர் தந்த அனுபவப் பாடத்திலிருந்து எழுந்த விதிகளும் தராதரங்களும் இன்று சர்வதேச மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக அமைந்திருக்கின்றன. அதாவது குறிப்பிட்ட ஒரு தொகை உயரிய தராதரங்கள் உள்ளன. இத்தராதரங்களுக்கு எல்லா நாடுகளும் சட்டங்கள் இசைந்தொழுக வேண்டும். இங்ஙனம் இசைந்தொழுகப்படுகின்றதா என்பதைக் கண்காணிக்கும் பொறுப்பைச் சர்வதேச சமூகம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளது.

எனவே தனது பிரசையை ஓர் அரசு எவ்விதம் நடாத்த வேண்டும் என் பது இன்று சர்வதேச உடன்படிக்கைகளினால் (human rights treaties) ஒழுங்கு படுத்தப் படுகின்றன. எனவே இது இனிமேலும் அசாங்கத்தின் பிரத்தியேக விடயமாகாது. அப்படி இன்னும் யாரும் கருதினால் அவர்கள் கோமாளிகளேயாவார்.

தனது மக்களை நாடோன்று தான் விரும்பியடி நடாத்த முடியாத நிலை ஏற்பட்டதன் பின்னணியிலமைந்த சில சர்வதேச உடன்படிக்கைகளைப் பார்ப்போம்.

இந்த உடன்படிக்கைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது இலங்கை கையெழுத் திட்டுள்ள உடன்படிக்கைகளையே முதன்மைப்படுத்துகின்றேன். நாடுகளுக்குப் புதியதும் பொறுப்பு மிக்கதுமான அறவொழுக்கத்தை (morality) இவ்வடன் படிக்கைகள் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தன என்றாலும் இவற்றுள் சிலவற்றின் சட்டக் கடப்பாடுகளை வலியுறுத்துவதே இக்கட்டுரைப்பகுதியின் நோக்கமாகும். இந்த வரிசையில் முதலில் வருவது ஐ.நா. பட்டயமாகும். இதனோடு சேர்த்து வாசிக்கப்பட வேண்டியது சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனமாகும் (Universal Declaration of Human Rights). இதையடுத்து வருவது 1966ஆம் ஆண்டின் சர்வதேசக் கட்டுருத்துக்கள் இரண்டுமாகும். இவை மனித உரிமைகளுக்கான சர்வதேசத் தராதரத்தை சட்டக் கடப்பாடாக விதிப்பனவாக அமைந்துள்ளன.

குடிமியல், அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேசக் கட்டுருத்து [International Covenant on Civil & Political Rights - (ICCPR)]; பொருளாதார, சமூக, கலாசார உரிமைகள் மீதான சர்வதேசக் கட்டுருத்து [International Covenant on Economic, Social & Cultural Right - (ECOSOC Covenant)] என்பனவே இந்த இரு உடன்படிக்கைகளுமாகும். இந்த இரண்டு கட்டுருத்துக்களும் 1976இல் நடைமுறைக்கு வந்தன. 1955இல் இலங்கை ஐ.நா. பட்டயத்தை ஏற்று உறுப்புமை பெற்றது. இதன் மூலம் இலங்கை ஏற்றுக்கொண்ட கடப்பாடு யாது? மனித உரிமைகளையும் அடிப்படைச் சுதந்திரங்களையும் மதித் துப் போற்றவும் அவற்றின் அனுஷ்டிப்பை உத்தரவாதப்படுத்தவும் இதன்கீழ் இலங்கை உறுதியெடுத்துக் கொண்டது. இந்தப் போற்றுகையும் அனுஷ்டிப்பும் எல்லா மக்களுக்கும் இன, மத, பால், மொழி வேறுபாடின் றி உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டதாக இருக்கும். இது ஜார்வின் உறுப்பு நாடுகள் எல்லாவற்றுக்கும் பொதுவான சத்திய வாக்குறுதியாகும். (பட்டயம் - உறுப்புரை 55 & 56).

அரசொன்று ஐ. நா. பட்டயத்தின் கீழ் இத்தகைய சத்திய வாக்குறுதியை வழங்கினால் மனித உரிமைகளைப் போற்றவும் அனுஷ்டிக்கவுமான அரசின் கடப்பாடானது அதன்து ஆள்புல நியாயாதிக்கம் முழுமைக்கும் செல்லுபடியாகுமென்று சர்வதேச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது.

அரசொன்று ஐ. நா. பட்டயத்தின் கீழ் இத்தகைய சத்திய வாக்குறுதியை வழங்கினால் மனித உரிமைகளைப் போற்றவும் அனுஷ்டிக்கவுமான அரசின் கடப்பாடானது அதன்து ஆள்புல நியாயாதிக்கம் முழுமைக்கும் செல்லுபடியாகுமென்று சர்வதேச நீதிமன்றம் கூறியுள்ளது. (இது தொடர்பில் வழக்குத் தீர்ப்புகளைப் பார்ப்பதாயின் Human Rights in Third World Perspective (1992) - என்ற எனது நூலின் இரண்டாம் அத்தியாயத்தைப் பார்க்கவும்). 1980இல் இலங்கை இன்னும் ஒருபடி மேலே போய் அதாவது பட்டயத்தின் கீழான கடப்பாடுகள் ஒருபுறமிருக்க அதற்கு மேலதிகமாக, 1966இன் இரு கட்டுறுத்துக் களையும் கையொப்பமிட்டு, ஏற்று, அங்கீகரித்துக் கொண்டது.

இந்தத் தன்னிச்சையான செயலின் மூலம் அரசாங்கம் சர்வதேச சமூகத்துக்கு ஒரு புனிதமான வாக்குறுதியை வழங்கி யிருக்கின்றது. அது என்ன? இந்த இரு கட்டுறுத்துக்களதும் வாசகங்களினால் கட்டுப்படுவேன் என்றும் ஐ. நா. அமைப்புக்குள்ளான பல்வேறு துணை அமைப்புக்களின் கண்காணிப்புக்கு உட்படுவதற்குச் சம்மதிக்கின்றேன் என்றும் புதிதாக உருவாகி வரும் மனித உரிமைகள் சட்டவாட்சி என்பதற்குள் ஆட்படுகின்றேன் என்றும் இலங்கை வாக்குறுதியளித்துள்ளது. இத்தகைய துணையமைப்புக்களுள் ஒன்றுதான் மனித உரிமைகள் குழுவாகும் (Human Rights Committee).

உள்நாட்டில் அரசியல் வாதிகள் மேடைபோட்டு முழங்கும்போது இறைமை என்றும் ஆள்புல ஒருமைப்பாடு என்றும் வாய்கிழியப் பேச அதைக் கேட்டுக் கூட்டம் அமோகமாகக் கைதட்டும்.

இத்தகைய மேடை வசீகரத்தை இலங்கையில் செய்து வந்தவர்கள் இருவர். ஒருவர் லலித் அத்துலத் முதலி. மற்றையவர் பிரேமதாசா. இதில் பின்னையவர் மன்னிக்கப்படலாம். ஏனெனில் அவர் என்ன பேசுகிறார் என்ற விடயத்தை அவரால் புரிந்து கொள்ள முடியாத அளவுக்குச் சில மட்டுப்பாடுகள் அவருக்கிருந்தன. ஆனால் முதலாமவர் வேண்டுமென்றே இங்ஙனம் பேசிவந்தவர். 'சிறிய நாடு என்றால் ஒன்றும் குடி முழுசிப் போய்விடாது. இறைமையில் நாம் இந்தியாவுக்குச் சமம். சீனாவுக்குச் சமம். அமெரிக்காவுக்குச் சமம்' என்று சிங்களத்தில் பொழிந்து தள்ளுவார். ஆனால் ஐ. நா. வின் உறுப்பு நாடு எதற்கும் பூரண இறைமை என்று எதுவுமே கிடையாது என்பதும் எத்தனை சர்வதேச உடன்படிக்கைகளை ஒரு நாடு ஏற்று அங்கீகரிக்கின்றதோ அந்தளவுக்கு அதன்து இறைமை தேய்வடையும் என்பதும் இவர் அறியாததல்ல.

இத்தகைய இரட்டைவேடப் போக்கு மேற்கு நாடொன்றில் சாத்தியமல்ல. ஆனால் இலங்கை போன்ற வளர்முக நாடுகளில் அரசியல்வாதிகள் இப்படி இரட்டைவேடம் போட்டுத் தம்மைத் தேசிய மீர்களாக்கி பதவி வேட்டையாடுவதுண்டு. முன்னாள் ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் சகோதரரான எச். டபிஸ்யூ. ஜெயவர்த்தனாவின் தலைமையில் இலங்கைத் தூதுக்குமு ஐ. நா. வின் கூட்டங்களுக்குப் போய்வந்த காலமது. 'நீர் தனிப்பட்ட முறையில் மனித உரிமைகள் மீது மிகவும் பற்றுள்ளவராக இருக்கிறேரே. உமது சகோதரரைக் கொண்டு ஏன் இந்தக் கட்டுறுத்துக்களை (1966) அங்கீகரிக்கச் செய்ய முடியாது' என ஐரோப்பியப் பிரதிநிதி ஒருவர் போட்ட தூண்டிலில் சிக்குண்ட இலங்கைத் தூதுக்குழுவின் தலைவர் நாடு திரும்பியதும் ஜனாதிபதியை எப்படியோ சம்மதிக்க வைத்து இந்த இரு உடன்படிக்கைகளையும் ஏற்கும்படி செய்துவிட்டார். அந்நேரத்தில் எச். டபிஸ்யூ. ஜெயவர்த்தனா இதற்குப் பிரதியுபகாரமாக இலங்கை மன்றக் கல்லூரிக்கும் - அதன் கீழான மனித

உரிமைகள் நிலையத்துக்கும் நியாயமான நிதியுதவியையும் பெற்றுக் கொண்டு வந்துவிட்டார். உடன்படிக்கைகளை ஏற்றுக் கொண்ட செயலை உள்ளூர்க் கண்டித்த ஓரேபொரு அமைச்சர் ஸ்வித் அத்துவத் முதலிதான். இவரை விட வெளியுறவு அமைச்சின் அதிகாரிகள் சிலரும் ஜனாதிபதியின் சேகோதரரை இதற்காகத் திட்டித் தீர்த்தனர்.

இவற்றிலிருந்தே இக்கட்டுறுத்தின் முக்கியத்துவத்தை நாம் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். இவற்றை ஏற்றுக் கொண்டதன் மூலம் உள்ளாட்டங்கில் இரு உடனடிக் கடப்பாடுகள் எழுகின்றன. முதலாவது கடப்பாடு யாதெனில் இவ்விரு கட்டுறுத்துக்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகளுக்கு அரசியலமைப்புவழி வலுவை வழங்குவதாகும். அங்ஙனம் செய்கையில், உத்தரவாதமாகிக்கப்படும் இவ்விரிமைகளில் ஏதாவது மீறுகை நடக்குமாயின் அரசியலமைப்பு நிவாரணம் ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்தலும் உள்ளடங்கும். இந்த நிவாரணம் பயனுள்ளதாகவும் பெறுமதியுடையதாகவும் இருக்க வேண்டும். மறுவிதமாகக் கூறுவதாயின், நீதிமன்றத்தில் நிவாரணம் பெறக்கூடிய விதத்தில் அமைந்தான உரிமைகள் பட்டயமொன்றை (Bill of Rights) அரசியலமைப்பில் உள்ளடக்குவது என்ற கடப்பாட்டை இலங்கை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டது என்பதாகும். இந்த உரிமைகள் பட்டயமானது, குறிப்பிட்ட இரு கட்டுறுத்துக்களிலும் கூறப்பட்டுள்ள உரிமைகளை ஒத்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பதோடு நாட்டின் சட்டவாக்க, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதிமுறைச் செயற்பாடுகளையும் இப்பட்டயம் ஒழுங்கு படுத்துவதாகவும் அமைந்திருக்க வேண்டும்.

இரண்டாவது கடப்பாடு யாதெனில், பன்மைத்துவக் கலாசாரம் கொண்ட இந்நாட்டில் உள்ள பல்வேறு 'மக்கள்' குழுமங்களது குழுவிமைகளை அங்கீகரித்தல் என்பதாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின், இன, மத, மொழிச் சிறுபான்மைக் குழுக்கள் தமது அரசியல் அந்தஸ்து, பொருளாதார, சமூக, கலாசார அபிவிருத்தி தொடர்பாகச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தும் விருப்புக்களுக்குச் செயலுருக் கொடுக்கும் கடப்பாடுகும். ஆனால் இந்த இரு பொறுப்பேற்புக் களுமே இலங்கையில் இன் றுவரை நிறைவேற்றுப்பட்டதாக இல்லை.

பொருளாதார, சமூக, கலாசார அபிவிருத்தி தொடர்பாகச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தும் விருப்புக்களுக்குச் செயலுருக் கொடுக்கும் கடப்பாடாகும்.

ஆனால் இந்த இரு இரண்டாவது கடப்பாடு யாதெனில், பன்மைத்துவக் கலாசாரம் கொண்ட இந்நாட்டில் உள்ள பல்வேறு 'மக்கள்' குழுமங்களது குழுவிமைகளை அங்கீகரித்தல் என்பதாகும். வேறு வார்த்தைகளில் கூறுவதாயின், இன, மத, மொழிச் சிறுபான்மைக் குழுக்கள் தமது அரசியல் அந்தஸ்து, பொருளாதார, சமூக, கலாசார அபிவிருத்தி தொடர்பாகச் சுதந்திரமாக வெளிப்படுத்தும் விருப்புக்களுக்குச் செயலுருக் கொடுக்கும் கடப்பாடுகும். ஆனால் இந்த இரு பொறுப்பேற்புக் களுமே இலங்கையில் இன் றுவரை நிறைவேற்றுப்பட்டதாக இல்லை.

1946ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பில் இத்தகைய உரிமைகள் பட்டயம் எதுவும் இருந்திருக்கவில்லை. ஏனெனில் அதை வரைந்தவரான சேர். ஐவர் ஜென்னிங்ஸாக்கு இது விடயத்தில் திட்டவட்டமான கருத்துக்கள் இருந்தன. உண்மையில், இலங்கை தேசிய காங்கிரஸ் தனது இணைச் செயலாளர்களுள் ஒருவரான ஜெ. ஏ. எல். கூரேயினால் வரையப்பட்ட மாதிரி அரசியலமைப்பொன்றை அமைச்சரவைக்குச் சிபார்சு செய்திருந்தது. இந்த வரைவில் விரிவான உரிமைகள் பட்டயமொன்றும் அதனைச் செயற்படுத்துவதற்கான நடபடிமுறை நிவாரணங்களும் கூரேயினால் கூறப்பட்டிருந்தன. ஆனால் ஐவர் ஜென்னிங்ஸ் தனது கருத்தை மாற்றிக் கொள்ளவில்லை. ஜென்னிங்ஸ் வருமாறு குறிப்பிட்டார்: "பிரிட்டனில் எங்களிடம் உரிமைகள் பட்டயம் கிடையாது. நாங்கள் வெறுமனே சட்டத்தின்படியான சுதந்திரம் என்பதையே கொண்டுள்ளோம்.

ஆனால் உண்மையாகவே நம்புகின்றேன்; உரிமைகள் பட்டயமுள்ள வேறெந்தவொரு நாட்டையும்விட நாங்கள் இவ்வேலையைத் திறம்படச் செய்கின்றோம்".

ஆனால் பிற்காலத்தில் ஜவர் ஜென்னிங்ஸ் இது தொடர்பான கருத்தினை அடியோடு மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார் என்பது வேறு விடயம். 1961இல் அவர் பி. பி. ஸிக்கு அளித்த பேட்டியொன்றில்-இலங்கை அரசியலமைப்புக் கு விரிவான உரிமைகள் பட்டயமொன்று மிகப் பொருத்தமாயிருந்திருக்கும் என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதாகக் கூறியிருந்தார். இலங்கையின் பிரச்சனைகள் பற்றி இப்போது எனக்குத் தெரிந்திருக்கும் அளவுக்கு அன்று எனக்குத் தெரிந்திருந்தால் (அரசியலமைப்பின்) சில ஏற்பாடுகள் வேறுவிதமாக அமைந்திருக்கும்' என்று குற்றவொப்புதல் செய்துள்ளார் சேர் ஜவர் ஜென்னிங்ஸ்.

1958இல் அப் போதைய பிரதமர் S. W. R. D. பண்டாரநாயக்கா அரசியலமைப்பில் திருத்தங்கள் செய்வதற்கென்று பாராளுமன்றத் தெரிவுக் குழு ஒன்றினை நியமித்தார். இத் திருத்தங்களுள் 'உரிமைகள் பட்டயம்' ஒன்றும் உள்ளடக்கப்பட வேண்டுமென்று பிரதமர் அறிவுறுத்தியிருந்தார். இத்தெரிவுக்குழு அன்மைக்கால குழுக்களோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் ஓரளவுக்குப் பிரதிநிதித்துவங் கொண்டதாக இருந்தது என்றே கூறவேண்டும். பாராளுமன்றத்தின் இரு சபைகளிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் இக் குழுவுக்கு நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். பாராளுமன்றத்திலிருந்த எல்லாக் கட்சிகளிலிருந்தும் நான்கு பிரதான சமூகங்களிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். சிங்கள சமூகத்திலிருந்துகூட நான்கு பிரதான சாதிகளிலிருந்தும் கண்டிய, கரையோர சிங்களவர் பிரிவுகளிலிருந்தும் பிரதிநிதிகள் வந்திருந்தனர். நான்கு பிரதான சமயங்கள் கூடப் பிரதிநிதித்துவப் பிரதிநிதித்துவப் படுத்தப்பட்டிருந்தன. கிறிஸ்தவ மதத்தின் வெவ்வேறு பிரிவுகளும் அங்கு பங்குபற்ற முடிந்தது.

இக்குழுவில் 18 உறுப்பினர்கள் அங்கம் வகித்தனர். இதில் ஏழூபேர் மட்டுமே ஆளுங்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். சிங்கள-பெளத்த- கொவிகம பிரிவினர் அறுவர் மட்டுமே. இத்தெரிவுக்குழு அமைப்பானது மிக முன்மாதிரியானது என்பதில் சந்தேகமேயில்லை.

அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவரப்பட வேண்டிய திருத்தங்கள் குறிப்பிட்ட எந்தவொரு கட்சியினதும் அல்லது நலன்பிரிவினதும் கருத்துக்களது பிரதிபலிப்பாக இல்லாமல் எல்லாக் குழுக்களதும் நலன் களைப் பிரதிபலிக் கும் வகையில் பொதுவான கருத்தொருமைப்பாட்டைக் கொண்டவையாக அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் தெரிவுக் குழுவை நியமித்தவர்களது எண்ணத்தில் பதிந்திருக்க வேண்டும். இதுதான் இன்றும் ஏனைய நாடுகளில் பின்பற்றப்படும் அரசியலமைப்பு வரைவு முறையாகும். முற்கூட்டிய கருத்துக்கள், எண்ணங்களோடு கூட்டத்துக்கு வராமல் கூட்டத்தின் முடிவில் எழும் பொதுவான கருத்தின் அடிப்படையில் தீர்மானங்களை மேற்கொள்ளுவதே கருத்தொருமை காணும் முறையாகும். பாராளுமன்றத்தில் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மையில்லாத அரசாங்கமொன்று இத்தகைய தெரிவுக்குழு முறையைப் பின்பற்றுதல் சாலப் பொருந்தும் என்பதில் சந்தேகமில்லை.

இந்தத் தெரிவுக்குழு ஒரு வருடத்துக்குள்ளாகவே இந்திய அரசியலமைப்பிலுள்ள உரிமைகள் பட்டயத்தை ஒத்த விதத்தில் நகலொன்றை சட்ட நிபுணர்களின் உதவியுடன் தெரிவுக்குழு தயாரித்திருந்தது. நீதியரசர் ரி.எஸ். பெரணாண்டோ, ஜெ. ஏ. எல். கூரே போன்றோரே கூடுதல் பங்களிப்புச் செய்திருந்தனர். துரதிஸ்டவசமாக வேறு நிகழ்வுகள் குறுக்கிட்டு விட்டன. தனது அமைச்சரவைக்குள் ஏற்பட்ட இடது - வலது மோதலைத் தவிர்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திலிருந்த பிரதமர் பண்டாரநாயக்கா இந்த முயற்சியின் போது நீதியமைச்சரும் தெரிவுக்குழுவின் துணைத் தலைவருமான எம். பிரிஸ்யூ. எச். டி. சில்வாவை இழக்க வேண்டியேற்பட்டு விட்டது.

இலங்கையின் அரசியல் வரலாற்றைப் பொறுத்தளவில் ஒரு வித்தியாசமான போக்கும் இங்கு அவதானிக்கப்பட வேண்டும். மதகுருமார் அரசியலில் ஈடுபடுதலை இங் கே நான் குறிப்பிடவில்லை.

அதைக்கூட ஓரளவுக்கு விளங்கிக் கொள்ள முடியும். ஆனால் இலங்கையில் மட்டுமேதான் இந்த மதகுருமார் தீவிர வலதுசாரிப் போக்குடையவர்களாக இருந்துவருகின்றனர். இதுதான் விளங்குவதற்குச் சற்றுக் கடினமாக உள்ளது. இங்கு தாராள போக்குடையவர்களை ஒரேயடியாக நான் மறந்துவிடுவதாகக் குற்றஞ்சாட்ட முற்படக்கூடாது.

இதனையடுத்து அரசாங்கத்தின் முக்கியத்துவமும் பெருமதிப்பும் இழக்கப்பட்டதுடன் அதனது அறரிதியான அடிப்படையும் கேள்விக்குறியாக மாறிவிட்டது. கவனத்துக்குரிய காட்சியாக அல்லது திருப்பமாக இருந்த விடயமென்றால் அது பண்டாரநாயக் கா அவர்களே தனது அமைச்சரவைக்குள் வலதுசாரிகளின் சிறைக்கைதியாக மாறிவிட்டதைத்தான் குறிப்பிட வேண்டும். கடைசியாக நடந்ததுதான் என்ன? அவரது பழைய கொள்கைகளுக்கும் அவர் கொண்டுவர முயன்ற சிர்திருத்தங்களுக்கும் வைக்கப்பட்ட வேட்டுக்களாகவே அவர்மீது பெள்த மதகுரு ஒருவரால் தீர்க்கப்பட்ட வேட்டுக்கள் அமைந்து விட்டன.

ஆனால் வலதுசாரிகள் மட்டுமே இங்கு ஒரு சக்தியாக உள்ளார்கள் என்பதையே குறிப்பிட்டுக் கூறவிரும்புகிறேன். இது புத்திஜீவிகளின் ஆராய்ச்சிக்குரிய ஒரு விடயமாக அமைதல் வேண்டும் என்பதும் எனது விருப்பங்களுள் ஒன்றாகும்.

1972இல் கலாநிதி கொல் வின் ஆர்.டி. சில்வா தனக்குள்ளாகவே ஒரு தர்மசங்கடமான மோதுதலுக்கு உட்பட்டிருந்தார். மனித உரிமைகளுக்கு நீதிமுறைப் பாதுகாப்பு வழங்க வேண்டும் என்ற அவா அவரிடம் இல்லாமலிருந்தது என்று கூறமுடியாது. ஆனால், மறுபுறத்தில் அரசு தத்துவத்தின் அதியுர் சாதனமாகச் சட்டவாக்கசபை (பாராளுமன்றம் / தேசிய அரசுப் பேரவை) இருக்க வேண்டும் என்பதில் தீவிர பற்றுடையவராக இருந்தார்.

தான் கலந்துகொண்ட பல்வேறு கருத்தரங்குகளிலும் மாநாடுகளிலும் தத்துவார்த்த ரீதியில் கொல்வின் இதனை விளக்கி வந்திருக்கின்றார். இலங்கையின் ஜக்கிய நாடுகள் சங்கம் ஏற்பாடு செய்திருந்த கருத்தரங்கொன்றில் கொல்வின் வருமாறு பேசினார்:

“ஒரு சமூகம் அல்லது நாடு தான் வந்தடைந்திருக்கும் வளர்ச்சிப் படியின் கட்டத்தின் நியதிகளுக்கு அமைவாகவே அரசியலமைப்புக்கள் ஆக்கப்படுகின்றன. அந்த வளர்ச்சியின் நியதிகளுக்கு அமைய அச்சமூகம் சிந்திக்கின்றபோது அது ஒரு தவறை இழைக்கின்றது. ஏதேனும் மக்கள் சந்ததியோன்று தன்னை எதிர்காலம் முழுமைக்குமான ஒரு பிரதிநிதியாகக் கற்பனை பண்ணிக் கொள்கின்றது. தனது தற் போதைய சிந்தனைகள் எதிர்காலச் சந்ததியினையும் கட்டுப்படுத்தும் என்றவாறாக இச்சிந்தனைப் போக்குச் செல்கின்றது. தனது சொந்தக் கருத்தமைவுக்குள் எதிர்காலச் சந்ததிகளின் அபிலாசைகளை நிரந்தரமாக முடக்கிவிடுவதான இம்முயற்சி தோற்றுவிக்கும் தப்பான கருத்து யாதெனில்சக்தியாகிவிடும் என்பதுதான். ஆனால் அது அங்ஙனமன்று.”

இங்ஙனம் பேசியதன் மூலம் அவர் வலியுறுத்தியது - மனித உரிமைகள் என்பன அரசியலமைப்புக்குள் அடங்கிக் கிடக்க வேண்டியனவல்ல என்பதைத்தான். இதில் வேடிக்கை ஒன்றும் உள்ளது. கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா புதிய அரசியலமைப்பைக் கொண்டுவந்து இலங்கையைக் குடியரசாக மாற்ற விரும்பியது பிரித்தானிய அரசியல் பாரம்பரியத்திலிருந்து (ஏகாதிபத்திய / முதலாளித்துவ) இலங்கையை விடுவிக்கத்தான். ஆனால் அதே பிரித்தானியப் பாரம்பரியத்தின்படி மனித உரிமைகளை அரசியலமைப்பில் ஓர் அத்தியாயமாகக் குறிப்பிடக் கூடாது என்பதிலும் அவர் நம்பிக்கை கொண்டிருந்தார். இது இன்னொரு பெரிய முரண்பாடாகத் தொடர்ந்தது.

சட்டமொன்று வழக்கத்தில் உட்கிடையாக அல்லது மறைமுகமான விதத்திலேயே கேள்விக்குட்படுத்தப்படும். இந்த வகையில் முதலில் நிறைவேற்றுத்துறையின் ஒரு செயலைக் கேள்விக்குட்படுத்துவர்.

அமுலிலுள்ள சட்டமானது பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள ஓர் உரிமையுடன் ஒவ்வாததாகவுள்ளது என நீதிமன்றம் பிரகடனப்படுத்தும் போது சட்டம் செயற் பாடற்றதாக விளம்பப்படுவதுடன் வெற்றானதாகவும் கருதப்படும். ஆனால் இந்தை தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட சட்டமொன்று வழக்கத்தில் உட்கிடையாக அல்லது மறைமுகமான விதத் திலேயே கேள்விக் குட்படுத்தப்படும். இந்த வகையில் முதலில் நிறைவேற்றுத்துறையின் ஒரு செயலைக் கேள்விக் குட்படுத்துவார். அமுலிலுள்ள சட்டமானது பாதுகாக்கப்பட்டுள்ள ஓர் உரிமையுடன் ஒவ்வாததாகவுள்ளது என நீதிமன்றம் பிரகடனப்படுத்தும்போது சட்டம் செயற்பாடற்றதாக விளம்பப்படுவதுடன் வெற்றானதாகவும் கருதப்படும். ஆனால் இந்தை தீர்ப்பு வழங்கப்பட்ட தேதியிலிருந்துதான் உருவாகும். இது நடைமுறையில் செயற்படுத்தப்படுவதில் பெரிதான சிக்கல்கள் எதுவுமில்லை. உலகில் இந்தியா உட்பட எத்தனையோ நாடுகளில் இந்த முறைமை இன்று அறிமுகமாகியுள்ளது. அதாவது உரிமைகள் பட்டயத்தை (பட்டியலை) அரசியலமைப்பில் சேர்த்தல், பின்பு அதற்கு ஒவ்வாததான நியதிச் சட்டங்களை செல்லுபடியற்றுதென நீதிமன்றம் விளம்பல் (இது நீதிமுறை மீளாய்வு எனச் சட்டத்தில் கூறப்படுகின்றது) என்ற இந்த முறைமை பல நாடுகளில் பரிசீக்கப்பட்ட தொன்றே.

ஓர் உதாரணத்தை மட்டும் பார்ப்போம். ஹோங்கொங் தனது யாப் பில் இத்தகைய பட்டியல் ஒன்றைக் கொண்டிருக்கின்றது. இது 1991 ஜூனில் ஆக்கப்பட்டது. இது 1966ஆம் ஆண்டின் ஜூ. நா. குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேசக் கட்டுறுத்தின் பிரதியாகவே ஆக்கப்பட்டுள்ளது.

பிரத்தானிய குடியேற்ற ஆட்சியில் 150 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இருந்து வந்த இந்த நாட்டின் சட்டப் புத்தக அகராதியில் தூசி படிந்து கிடந்த எத்தனையோ நியதிச் சட்டங்கள் இன்று சுத்திகரிக்கப்பட்டுள்ளன.

நீதிமுறை மீளாய்வு மூலமும் உரிமைகள் பட்டயத்தின் படியான சட்ட மீளமைப்புப் படியும் தேவையற்ற பல விடயங்கள் அகற்றப்பட்டுள்ளன. இதனால் அங்கு ஏதேனும் வீழ்ச்சி ஏற்பட்டதாக இல்லை. நிருவாகத்துறையோ, நீதித்துறையோ சீர்குலைந்து போய்விடவில்லை.

கொலை என்பதைச் சட்டவிரோதமாக்கி மரண தண்டனை வழங்கப்படுகின்றது. ஆனாலும் கொலைகள் நின்றுவிட்டனவா? எனவே உரிமைகள் பட்டயமொன்றை அரசியலமைப்பில் கொண்டுவருவதால் மட்டும் மனித உரிமைகள் மீறல்கள் ஒரேயடியாக நின்றுவிடும் என்று எதிர்பார்க்க முடியுமா? நல்ஸ்திவும் மனச்சாட்சியும் உள்ள மக்கள் இன்று விரும்பிப் பின்பற்றும் நெறிகள் அல்லது விதிகள் என்பன குற்றவியல் சட்டக்கோவையினாடு அறிமுகப்படுத்தப்பட்டவையாகவே உள்ளன. இவற்றைப் பின்பற்றப் பழகுவதற்கு நாளாகலாம். ஆனால் உரிய காலத்தில் இதைப் போன்றே உரிமைகள் பட்டயமும் மக்கள் மத்தியில் ஒருவித கலாசாரத்தை உருவாக்கியே தீரும். ஆன் அல்லது பெண், செல்வந்தர் வறியோர், உயர்குடி/ தாழ்குடி என்ற வேறுபாடுகளுக்கப்பால் எல்லோருக்கும் பொதுவான ஒரு (சட்டக்) கலாசாரம் இத்தகைய உரிமைகள் பட்டயத்தால் உருவாக்கப்பட முடியும். சட்டத்தை ஆக்குதல், வலுப்பெறச் செய்தல், நடைமுறைப்படுத்தல் என்ற பல்வேறு கட்டங்களிலும் உரிமைகள் பட்டயம் வெற்றியடையும்போது இக்கலாசாரம் உருவாகும்.

இந்த நாட்டில் கடந்த சில தசாப்தங்களாக நடந்து வந்திருப்பதென்ன? மனித உடல் என்பது எந்தளவு தூரத்துக்கு கோரப்படுத்தப்பட முடியுமோ அந்தளவுக்குக் கொடுரமாகவும் கோரமாகவும் பயன்படுத்தப்படுவிட்டது.

ரயர் எரிப்பு, உறுப்புகள் பறிப்பு, உணவு, உறக்கம் மறுப்பு, கடைசியில் புதைகுழியில் மறைப்பு என்றவாறாக எமது வரலாறு இரண்டு தசாப்தங்களாகத் தொடர்கின்றது. மேலும், மனித உயிரிருக்கான பெறுமதியும்- மிகமிக மலிவாகப் போய்விட்டது. எத்தனை ஆயிரம் மடிந்துவிட்டன? குரலெழுப்புவர் யார்?

ஒரு சின்ன உதாரணம். மேற்கு ஜோப்பிய, வட அமெரிக்க நாடுகளைப் பொறுத்த வரையில் ஒருயிர் அநியாயமாகப் பறிக்கப்பட்டாலும் அது ஒரு பெரிய "கதையாக" மாறிவிடுகின்றது. பேரணி, பிக்கெட்டிங், ஆர்ப்பாட்டம் என்று துளைத்து எடுத்து விடுவார்கள். ஆனால் இந்த மேற்கத்தைய கொள்கையான ஜனநாயகம், மனித உரிமைகள் என்பவற்றை நம்பித் தொலைத்தால் இலங்கை, மியன்மார், பாகிஸ்தான், இந்தோனேசியா போன்ற நாடுகளில் தினமும் மடிவது எத்தனை பேர்? ஆயிரக்கணக்கென்று பட்டியலிடலாம். ஆயின், பொஸ்னியாவில் அல்லது கொசோவாவில் இறக்கும் ஒவ்வொரு நபருக்குமாக அழுதுவடிக்கும் தொலைக்காட்சிச் சேவைகள் ஆயிரக்கணக்கில் தினமும் மடிகின்ற நாடுகளைப் பொறுத்தளவில் ஏனோதானோவென்று இருந்துவிடுகின்றன. எனவே மனித உரிமைகள் பற்றிச் சிந்திக்கும்போது மனித உயிர்களின் பெறுமதி பற்றியும் சிந்தித்தேயாக வேண்டும். இது உண்மையில் தோலின் நிறம் காரணமான இடைவெளியை விட வடக்கு - தெற்கு பொருளாதார இடைவெளியினால் ஏற்படும் அலட்சியம் என்பதை உணர்ந்துதான் தற்போது பொருளாதார உரிமைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்துக் கூரல் எழுப்பப்படுகின்றது. இத்தகைய உரிமைகளை உள்ளடக்கியதாக, அனைத்தும் கொண்டிருப்பதாக, பயன்வலுக் கொண்டதாக, நீதிமன்றத்தில் நிவாரணம் பெறத்தக்கதாக மற்ற நாடுகளில் பரிட்சிக்கப்பட்ட சாதனமாக உரிமைகள் பட்டயம் அமைதல் வேண்டும். இது மற்றைய நாட்டு மக்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்யுமாயின் (இந்தியா/ வெங்கொங்) ஏன் எங்கள் நாட்டில் தோல்வியடைய வேண்டும்?

அரசியலமைப்பும் பன்மைத்துவ கலாசாரமும்

சுதந்திரத்துக்குப் பிற்பட்ட இலங்கையின் வரலாற்றில் முதல் தோல்வியாகத் துலாம்பரமாகத் தெரிவது எமது அரசியல் தலைவர்கள் தவறவிட்ட அல்லது அங்கீகரிக்க மறுத்த- உண்மையான, மாற்றமுடியாத, மெளனமாக்கப்படமுடியாத நிகழ்வான இலங்கை ஒரு பன்மைத்துவக் கலாசார நாடு என்ற உண்மையேயாகும். இதுவே முதற்கோணம். இலங்கை ஒரு பன்மைத்துவ கலாசார நாடு என்பதை இவர்கள் ஏற்கனவே அங்கீகரித்திருந்தால் அவர்கள் புரிந்து கொண்டிருக்கக் கூடிய இன்னொரு விடயமும் இருந்திருக்கும். அதுதான் சமகால பன்மைத்துவ கலாசார அரசொன்றில் சிறுபான்மைச் சமூகங்கள் பெரும் பான் மையினத் தின் சகிப்புத் தன் மையிலும் நல்லெண்ணத்திலும் இனிமேலும் தங்களது இருப்புக்கும் வாழ்வுக்குமாகத் தங்கியிருக்க வேண்டியதில்லை என்பதை உணர்ந்திருப்பர். சிறுபான்மையினங்களுக்குச் சலுகை வழங்குதல் என்பது 1945க்கு முந்திய கால அரசியலாக அமைந்திருக்கலாம். ஆனால் அது இன்றைக்குப் பொருந்தாது என்றே கூறவேண்டும்.

இவர்கள் இன்று மக்கள் குழுக்கள் (peoples) என்று அமைக்கப்படுகின்றார்கள். ஏனைய எவரையும் போலவே இவர்களுக்கும் உரிமைகள் ஒருவிதமாகவே இருக்க முடியும். இதை இன்னொரு விதமாகவும் கூறலாம். சிறுபான்மைக் குழுக்களது விசேட அடையாளங்களும் இயல்புகளும் பாதுகாக்கப்பட வேண்டும். அப்படிப் பாதுகாக்கப் பட்டிராவிட்டால் தான் ஏற்கனவே இந்த உலகில் வாழும்படி நிர்ப்பந்திக்கப்பட்ட நாமெல் லோரும் பல வர்ணங்களின் மத்தியில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்க முடியாது. இந்த உலகு பலவர்கள் கலவைகளினால் ஆனது. ஒரே வர்ணம் பூசிய வீட்டிலே வாழப் பிடிக்காமல்தானே விதம் விதமான வர்ணம் அடிக்கின்றோம். ஆனால் கூடி வாழும்போது மட்டும் வர்ணங்கள் கசக்கும் நிலை ஏன்? எனவே இவ்விதம் பார்ப்பின்,

சிறுபான்மையினர் என்று எண்ணுவதை விடுத்து, மக்கள் குழுக்கள் என்று அடையாளங் காணப்படுவர்கள் விசேஷ உரிமைகளைக் கொள்ள உரித்துடையவராகிறார்கள்.

சர்வதேசச் சட்டத்தில் இரண்டு உடன்படிக்கைகள் சிறுபான்மைக் குழுக்களுக்குப் பாதுகாப்பு வழங்குகின்றன. இந்த இரண்டிலும் இலங்கையும் கையெழுத் திட்டிருக்கின்றது. இவை இனப்படுகொலையைத் தடுக்கும் உடன்படிக்கை, அகதிகள் அந்தஸ்துச் சமவாயம் என்பவையே அவைகளாகும். சமத்துவத்தைப் பாதுகாக்கும் வகையில் ஆக்கப்பட்ட மனித உரிமைகள் கட்டுறுத்து இரண்டிலும் (1980) இலங்கையும் கையெழப்பமிட்டுள்ளது, இது சிறுபான்மையினருக்கும் பெரும்பான்மையினருக்கும் இடையில் சமத்துவத்தை ஏற்படுத்த உதவுகின்ற உடன்படிக்கைகள் ஆகும்.

குடியில், அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேசக் கட்டுறுத்து என்ற முதல் கட்டுறுத்தின் உறுப்புரை 27இல் இத்தகைய சிறுபான்மைக் குழுவைச் சேர்ந்த நபர்கள் தமது சொந்த கலாசாரம், மதம், மொழி என்பவற்றைப் பாவிக்கவும் பேணவும் அனுஷ்டிக்கவும் உத்தரவாதம் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

இலங்கையின் துன்பியல் நாடகத்தின் அரங்கேற்றம் ஆரம்பமான கட்டம் தொடர்ச்சியாக வந்த அரசாங்கங்கள் மனித உரிமைகள், அடிப்படை உரிமைகள் என்று வாய்க்கழியக் கத்தியபோதும், ஏன் சிலவேளைகளில் ஏதாவது செய்யலாம் என்று முயன்றிருந்த போதிலும் சிறுபான்மை மக்களின் கூட்டு அடையாளத்தை மறுத்தபோதே ஆரம்பமாயிற்று. ஐ. தே. க., ஸ்ரீ. ஸ.க.க. அரசாங்கங்கள் கொண்டுவந்திருந்த சமரசச் சட்ட ஏற்பாடுகள் யாவுமே தமிழ் மக்களின் கூட்டு அடையாளத்தை அங்கீகரிப்பதாக இருந்திருக்கவில்லை. அது மட்டுமன்றி அத்தகைய ஒரு கூட்டு அடையாளத்தை மறுதவிப்பதாகவே அமைந்திருந்தன. (இதுபற்றி இன்னோர் இடத்தில் விபரமாகக் குறிப்பிடுவேன்).

சிறுபான்மைக் குழுவொன்று தனது சொந்த அரசியல் அந்தஸ்தைத் தீர்மானிக்கவும் அதனது பொருளாதார, சமூக, கலாசார வளர்ச்சியை சுதந்திரமாக முன்னெடுத்துச் செல்லவும் உள்ள உரிமையை சர்வதேசச் சட்டம் இன்று தேவைப்படுத்தி நிற்கின்றது. இதை வேறுவிதமாகக் கூறுவதானால் சுயநிர்ணய உரிமையின் சாராம்சம் என்றும் கூறலாம். சுயநிர்ணய உரிமையின் சாராம்சம் என்பதே தெரிவு (choice) என்பதுதான். சுதந்திரமான, உண்மையான, தகவலறிந்த, சுயவிருப்பத் தெரிவாக இது இருக்க வேண்டும்.

மானிடச் சமூகக் குழுக்களின் வளர்ந்துவரும் அபிலாசைகளுக்கேற்ப மானிட சமூகங்களை ஒழுங்கமைக்கப்படுத்தலைத் தொடர்ந்து உத்தரவாதப்படுத்தும் வகையில் இத் தெரிவு அமைந்திருக்கும். இலங்கை ஏற்றங்கீரித்துள்ள (1980) இரண்டு கட்டுறுத்துக்களதும் முதலாவது உறுப்புரை இந்த விருப்பத் தெரிவிலான அரசியல் அந்தஸ்து பற்றியதாகும். இது கட்டாயமாகத் தனிநாட்டான்றை அமைப்பதாகும் என்று பொருள்பாது.

நான் வெறுமனே குற்றஞ்சாட்டும் நோக்குடன் இலங்கையின் கடப்பாடுகளை இங்கே சுட்டிக்காட்டுவதாக நினைக்க வேண்டாம். இந்தச் சுயநிர்ணய உரிமைப் பிரச்சனையில் இறுக்கமான நிலையை எடுத்துள்ள பல நாடுகள் உள்ளன. இலங்கையும் அவ்விதமே சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்பதான் கடப்பாட்டிலிருந்து தவறியுள்ளது. இன்று ஏறக்குறைய 50 நாடுகளில் சுயநிர்ணய உரிமை தொடர்பான மோதல்கள் இடம்பெற்று வருகின்றன. எமது பிராந்தியத்தில் மட்டும் திபேத்தியர், சிக்கியர், நாகர், சிட்டகொங் மலைவாழ் ஆதிவாசிகள், கரன் இனத்தவர் உடனடியாக ஞாபகத்துக்கு வருகின்றனர் அல்லவா.

இந்த முரண்பாடுகளோடு இரண்டறக் கலந்துவிட்ட வன்முறை, இதிலிருந்து பிறக்கும் இனவாதம், இனவெறுப்பு,

இதையடுத்து வரும் இனச்சுத்திகரிப்புகள், இனப்படுகொலைகள், படுகொலைகள், இதையடுத்துத் தவிர்க்க முடியாத விளைவுகளாக உள்நாட்டு இடப்பெயர்வுகள், வெளிநாடுகளுக்கு அகதியாகப் படையெடுத்தல் என்பன இடம்பெற்றே தீரும். Rodolfo Stavenhagen கூறியுள்ளதைப் போல இவை யாவும் சுயநிரணய உரிமையைக் கேட்பதனால் ஏற்பட்ட விளைவுகள்ல. அது மறுக்கப்பட்டதனால் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளே என்பதை அவதானிக்க வேண்டும். எந்த நாட்டிலும் இனக்குழுக்களுக்குச் சுயநிரணய உரிமை வழங் கப் படுவதால்ல அது மறுக்கப்படுவதால்தான் நாடுகளில் மோதல்களும் கிளர்ச்சிகளும் ஏற்படுகின்றன என்பதை மனதிருத்தல் வேண்டும்.

இன் ரூ இன் னுஞ் சிலர் வாதிடுகின்றனர். 'சிறுபான்மையினருக்கு (minorities) சுயநிரணய உரிமை கிடையாது. இது people என்ற வரைவிலக்கணத்துக்குள் வருவோருக்கே உரியது' என்பது இவர்களது வாதம். இவர்களது கருத்தில் இலங்கைத் தமிழர்கள் சிறுபான்மையினரே தவிர மக்கள் என்ற வரைவுக்குள் வரமாட்டார்கள். அன்மையில் இலங்கையைச் சேர்ந்த புத்திஜீவிகள் குழுவொன்று வெளியிட்ட அறிக்கையொன்றிலும் இலங்கையில் சிங்களவர், தமிழர், முஸ்லீம், மலே மற்றும் பறங்கியர்கள் என்ற எவருமே nations என்பதற்குள் வரமாட்டார்கள். இவர்கள் சேர்ந்து அமைந்ததுதான் இலங்கை என்ற தேசம் என்பது இவர்களது அறிக்கையின் சாராம்சம். ஆனால் இது சுயநிரணய உரிமை விடையத்துக்குப் பொருத்தமற்றது என்பதே இங்கு வலியுறுத்தப்பட வேண்டிய விடயமாகிறது.

சர்வதேச மனித உரிமைகள் கட்டுறுத்துக்கள் இரண்டும் எல்லா 'மக்களுக்குமான' சுயநிரணய உரிமையை உத்தரவாதப்படுத்துகின்றன. இங்கே ஒரு முக்கியமான ஆதாரத்தைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

ஜ. நா. பட்டயம் 1945இல் தயாரிக்கப்பட்டதான் சன்பிரான்சிஸ்கோ மாநாட்டுச் செயலகத்தால் தயாரிக்கப்பட்ட memorandum ஒன்று அரசு, தேசியம், மக்கள் (state, nation, people) என்ற விடயங்களை விளக்குவதாக உள்ளது. இதில் கூறப்பட்டுள்ளபடி, அரசு என்பது திட்டவட்டமான ஓர் அரசியல் உருவமாகும். தேசியம் என்பது குடியேற்ற நாடுகள், mandates எனப்படும் ஐ. நா. வின் பொறுப்பில் விடப்படவள் பிரதேசங்கள், பாதுகாப்புறுதி நாடுகள், மருவிய அரசுகள் (quasi-states) என்பவற்றோடு அரசுகள் என்பதையும் உள்ளடக்கும் என்றும் கூறப்பட்டது. "Peoples" என்பது எல்லா மனிதகுலம் அல்லது எல்லா மனித ஜீவன்கள் என்பவற்றைக் குறிப்பதால் எல்லாவகைக் குழுக்களையுங் கொண்ட மனித ஜீவன்களைச் கட்டி நிற்கலாம். இது அரசுகளை அல்லது தேசியங்களைக் கொண்டிருக்கலாம். கொண்டிருக்காமலும் இருக்கலாம்.

எனவே கூட்டாட்சி, பிராந்திய சுயாட்சி என்பவற்றுக்கு எதிராக வாதிடுவர்கள் சுயநிரணய உரிமை பற்றிய மேற்சொன்ன விபரங்களை அறியாதிருக்கின்றார்கள்.

தனிநபர்கள் குழுவொன்று எப்போது 'people' என்பதாக மாறுகின்றது என்பதைத் தீர்மானிப்பதில் கவனத்துக்கு எடுக்கப்படும் பொதுவான உரைகற்கள் (criteria) தொடர்பில் யூனெஸ்கோவினால் கூட்டப்பட்ட நிபுணர்கள் கூட்டமொன்று 1990இல் பின்வருவனவற்றை உரைகற்களாக அடையாளப்படுத்தியுள்ளது:

1. பின்வரும் அம்சங்களில் சிலவற்றை அல்லது யாவற்றையுமே அனுபவிப்பதான் தனிநபர்களான மனித ஜீவன்கள் குழுவொன்று:
 - (அ) பொதுவான வரலாற்றுப் பாரம்பரியமொன்று;
 - (ஆ) இன் அல்லது இனக்குழும அடையாளம்;
 - (இ) கலாசார ஒருமிப்புத்தன்மை;

- (ச) மொழித்தியான ஜக்கியம்;
 - (ஒ) மதர்தியான அல்லது கொள்கைர்தியான ஒன்றினைப்பு;
 - (ஓ) ஆன்புலத் தொடர்புகள், மற்றும்;
 - (எ) பொதுப் பொருளாதார வாழ்வு.
2. அக் குழுவானது குறிப் பிட்ட தொகையினதான எண்ணிக்கையுடைய மக்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் அது பெரிய அளவில் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை (micro-states ஆன Monaco, Vatican போன்றவை). ஆனால் வெறுமனே ஒன்று கூடியவர்களாக இல்லாமல் ஒன்றித்தவர்களாக இருக்க வேண்டும்.
3. அக் குழுவானது தன் னை ஒரு 'மக்களாக' அடையாளப்படுத்துவதற்கான விருப்பினைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அல்லது அங்ஙனம் மக்களாக இருப்பதற்கான சுயங்கரிவு கொண்டதாக இருக்க வேண்டும். ஆயினுஞ் சில குழுக்கள் இத்தகுதியினைக் கொண்டிருப்பினும் அங்ஙனம் அடையாளங்காணப்பட வேண்டும் என்ற விருப்பைக் கொண்டிருப்பதில்லை; அத்துடன்
4. தனது பொதுவான சிறப்பம் சங்களையும் அடையாளத்துக்கான விருப்பினையும் வெளிப்படுத்தி நிற்கும் நிறுவனங்களை அல்லது வழிவகைகளைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.

எனவே, 'மக்கள் குழுக்கள்' என்ற பதம் அரசொன்றுக்குள் உள்ள சுதேசிகளான மக்கள் குழுக்களையும் இனக்குழும், மதர்தியிலான அல்லது மொழிவழி சிறுபான்மையினரையும் உள்ளடக்கத் தாராளமாகப் போதுமானதாகும்.

குறிப்பிட்ட ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், அத்தகையதொரு குழுவொன்று சுயநிர்ணய உரிமை நோக்கத்துக்காக 'மக்கள்' என்பதாக அமைகின்றதா என்பது அக்குழுவானது எந்தளவு தூர்த்துக்கு

இனக் குழும, மொழி வழி, மதர்தியான அல் லது கலாசாரப்பினைப்புகளைக் கொண்டிருக்கின்றது என்பதிலும் ஒன்றாக வாழவிரும்பும் அதனது கூட்டு அபிலாசையிலுமே (collective aspiration) தங்கியுள்ளது எனலாம்.

இலங்கை 1948இல் சுதந்திரம் பெற்றபோது அதற்குக் கிடைத்த அரசியலமைப்புச் சிறந்தது என்றே பலரும் கருதினர். "ஒரு மனிதனின் கற்பனைக்கெட்டக்கூடிய எல்லா விதத்திலுமான பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளையும் அது சிறுபான்மையினர் தொடர்பில் தன்னகத்தே நிலையாகக் கொண்டிருக்கின்றது" என அவ்வேளையில் ஒரு விமர்சகர் சிலாசித்திருந்தார். சுதந்திரம் வழங்கப்படுவதற்குப் பதிலாக இந்நாட்டு மக்களிடமிருந்து பிரிட்டிஷர் பெற்றிருந்த அரசியலமைப்பு உத்தரவாதங்களும் இருந்தன. அதாவது இது ஒரு நம்பிக்கைவழிச் செயற்பாடாக அமைந்திருக்க வேண்டும். அமைந்தது என்றும் கூறலாம். பல்லங்கத்தவர் தொகுதிகள், நியமன உறுப்பினர்கள், இரண்டாவது சபை, சுதந்திரமான பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு, பாரபட்சமான சட்டவாக்கத்தின் மீதான தடை, சிங்களத்துக்கும் தமிழுக்கும் சம அந்தஸ்து என்பதற்கான அங்கீகாரம்- இவை யாவுமே சுதந்திரத்துக்குப் பிரதிபயனாகப் பெறப்பட்டவையாகும்.

ஆனாலும் இந்த நம்பிக்கைப் 'பொதி' சிறுபான்மை - யினருக்கான ஒரு சுயாட்சி ஏற்பாட்டை அல்லது சம பிரதிநிதித்துவத்தின் மீதான அதிகாரப் பகிரவைக் கருத்திற் கொண்டிருக்கவில்லை. பதிலாக, வழங்கப்பட்டவை யாவும் பாதுகாப்புக் கவசங்கள் போல, அதாவது ஒரு நாட்டின் மேலாதிக்க இனத்துவ, மதர்தியிலான, மொழிவழி அல்லது கலாசாரக் குழுவொன்றுக்கு நிரந்தரமாகவே அடிபணிந்து நடக்க விதிக் கப் பட்டுள்ள சிறுபான்மையினரை அந்தப் பெரும்பான்மையினரிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்கான கவசங்கள் போலவே அமைந்தன எனலாம்.

இந்தப் பாதுகாப்புக் கவசங்களுக்குக் கீழ் நாட்டினுடைய பன்மைத்துவ தன்மை, அதாவது பன்மைத்துவக் கலாசாரம் என்பது பூசி மெழுகப்பட்டுவிட்டது. வழங்கப்பட்டவை யாவும் பாதுகாப்புக் கவசங்கள் போல, அதாவது ஒரு நாட்டின் மேலாதிக்க இனத்துவ, மதரீதியிலான, மொழிவழி அல்லது கலாசாரக் குழுவொன்றுக்கு நிரந்தரமாகவே அடிபணிந்து நடக்க விதிக் கப்பட்டுள்ள சிறுபான்மையினரை அந்தப் பெரும்பான்மையினரிடமிருந்து பாதுகாப்பதற்கான கவசங்கள் போலவே அமைந்தன எனலாம். இந்தப் பாதுகாப்புக் கவசங்களுக்குக் கீழ் நாட்டினுடைய பன்மைத்துவ தன்மை, அதாவது பன்மைத்துவக் கலாசாரம் என்பது பூசி மெழுகப்பட்டுவிட்டது.

அகில இலங்கைத் தமிழ்க் காங்கிரஸின் தலைவரும் தலைசிறந்த சட்டவாதியமான ஜி. ஜி. பொன்னம்பலம் சட்டசபை உறுப்பினர் என்ற அளவில் சமபலப் பிரதிநிதித்துவம் (50 : 50) என்ற மாற்று அரசியலமைப்புத் திட்டமொன்றை முன்வைத்திருந்தார். சட்டவாக்க சபையில் எந்தவொரு சமூகமும் ஏனையவற்றை மேலாதிக்கஞ் செய்யக் கூடாது என்ற நோக்கில் இது வகுக்கப்பட்டிருந்தது. இத்திட்டத்தின்படி நாடு முழுவதும் 100 ஆள்புலத் தொகுதிகளாகப் பிரிக்கப்படும். 100 உறுப்பினர்கள் கொண்ட சட்டவாக்கப் பேரவையிடமிருக்கும். இந்தத் தொகுதிகளுள் 50 தொகுதிகள் சிறுபான்மைச் சமூகங்களுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டும். (25 இலங்கை, இந்தியத் தமிழர்களுக்கும் ஏனைய 25 மற்ற எல்லாச் சிறுபான்மைச் சமூகத்தினருக்கும்).

இந்த யோசனையானது உண்மையில் அதற்கு முன்பிருந்த இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்தின் தர்க்க நிதியான பரிணாம வளர்ச்சியே என்றால் மிகையில்லை. 1833-1931 காலப்பகுதியில் இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவம் நிலவிய போது, பரஸ்பர சம்மதத்துடன், சட்டசபையில் தமிழரும் சிங்களவரும் தொடர்ச்சியாக 1 : 2 என்ற விகிதத்திலேயே அங்கத்துவம் பெற்றிருந்தனர் எனலாம்.

ஆனால் சோல்பரி ஆணைக்குழுவானது இந்த இனவாரிப் பிரதிநிதித்துவத்துக்கு ஆதரவு காட்ட விரும்பவில்லை என்பதுடன் இலங்கை எவ்விதக் கேள்விகளுக்கும் இடமற்ற ஒரு 'ஏக தேசிய அந்தஸ்தை' வளர்த்துக் கொள்ளுதல் மிக அவசியம் என்றும் கருதியது. ஆணைக்குழு நீதிமறை மீளாய்வுக்குச் சட்டங்களை உள்ளாக்க விரும்பாததுக்கும் இதுவே காரணம் எனலாம்:

'ஒரு பிரகடனத்தை மிக அடிப்படையானது எனக் கருதிக் கொண்டால், பின்பு, அச்சட்டமானது உண்மையில் சட்டந்தானா எனத் தீர்மானிப்பதில் அச்சட்டத்தை ஆக்கியவர்களது அதிகாரத்துக்கு வெளியிலுள்ள சிலின் அதிகாரத்தை ஏற்றுக் கொண்டாக வேண்டிவரும். எங்களது உயர்நீதிமன்றில் எங்களுக்கு நம்பிக்கை உண்டா என்பது வேறுவிடயம். எங்களுக்கு இறைமை மிக்க சட்டவாக்க சபை வேண்டுமா? இல்லையா என் பதே உண்மையான வினாவாகும். சட்டமொன்றின் வலிதுடைமை அச்சட்டத்தை ஆக்கிய அமைப்புக்கு வெளியிலுள்ளவர்களால் தீர்மானிக்கப்பட வேண்டுமாயின் அந்தளவுக்கு - அச்சட்டமாக்கும் அமைப்பானது பூரணமான சட்டமாக்கும் அமைப்பல்ல என்பதும் பெறப்படும்'

என்று சோல்பரி அடித்துக் கூறிவிட்டார். ஆனால் இது கூறப்பட்டது 1946இல் என்பதையும் கவனிக்க வேண்டும். அவரது தர்க்க நியாயம் சரியானதாகலாம். வாதத்திற்கு அலாதிதான். ஆனால் சாராம்சம் ஊசிப்போன - பழைய கருத்தாகும். உலகம் மிக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது. ஆனால் மார்க்ஸிஸ்டான கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா 1972 இல் அதனோடு சேர்ந்து ஓட மறுத்துவிட்டார். அரசியலமைப்புப் பேரவையில், அவரது சக்திமிக்க ஆளுமை ஏனையோர் யாவரையும் கட்டிப்போட்டு விட்டதால் அவர் புகுந்து விளையாடினார் எனலாம்.

டாக்டர் கொல்வினுடைய முத்திரை பதித்த அந்த யாப்பில் (1972) அவர் பொருத்தமென எவற்றைக் கருதினாரோ அந்த உரிமைகளை ஒரேயொரு உறுப்புரைக்குள் திணித்து விட்டார். அதுவும் ஒரேயொரு பந்திக்குள்ளாக. இந்த உறுப்புரையின் இரண்டாவது பந்தி மேற்படி உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களைக் கூறுகின்றது. சட்டவாக்க சபையானது பரந்தளவிலான டாக்டர் கொல்வினுடைய முத்திரை பதித்த அந்த யாப்பில் (1972) அவர் பொருத்தமென எவற்றைக் கருதினாரோ அந்த உரிமைகளை ஒரேயொரு உறுப்புரைக்குள் திணித்து விட்டார். அதுவும் ஒரேயொரு பந்திக்குள்ளாக. இந்த உறுப்புரையின் இரண்டாவது பந்தி மேற்படி உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களைக் கூறுகின்றது. சட்டவாக்க சபையானது பரந்தளவிலான இலக்குகளை அல்லது நலன்களை ஈட்டுவதற்காக மக்களது உரிமைகளும் சுதந்திரங்களும் கட்டுப்படுத்தப்படும். இந்த இலக்குகளும் நலன்களும் சோசலிஸ சமுதாயத்தைக் கட்டி வளர்ப்பதற்கானவையாக இருக்கும்.

மூன்றாவது பந்தியில் கூறப்பட்டிருந்தனபடி, குறிப்பிட்ட இந்த உறுப்புரைக்கு ஒவ்வாததான் விதத்தில் உள்ள சட்டங்கள், ஆனால் அவை ஏற்கனவே ஆக்கப்பட்டாயிருப்பின் தொடர்ந்தும் வலுவிலிருக்கும் எனப்பட்டது.

மேற் சொன்ன உரிமைகளை வலுப் படுத் திசேயற்படுத்துவதற்கான எவ்வித விசேட நடபடி முறையும் இருந்திருக்கவில்லை. அரசியலமைப்புத் தொடர்ந்திருந்த ஆறு வருட காலத்தில் இந்த உரிமைகள் விவரணப் பட்டியல் இலங்கை மக்களது வாழ்க்கையில் எவ்வித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவேயில்லை.

1978இல் ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனா தனது சொந்த விருப்பு வெறுப்புகளுக்குத் தீணி போடுவதான் விதத்தில் புதிய வரைவொன்றைக் கொண்டு வந்தார்.

முன்னைய அரசியலமைப்பில் ஓர் உறுப்புரையாக மட்டும் இருந்ததை ஓர் அத்தியாயமாகவே விரிவுபடுத்தினார். ஆனாலும் அவருடைய தீர்க்கதறிசனத்துக்குள் - மிக முக்கியத்துவமான - உயிர்வாழும் உரிமை என்பது உள்ளடக்கப்படவில்லை. பாராளுமன்றத்தில் தனக்கிருந்த ஐந்தில் நான்கு பெரும்பான்மைப் பலத் தில் அதீத நம் பிக்கை கொண்டிருந்த அவர் அரசியலமைப்பினால் விதிக்கப்படும் மட்டுப்பாடுகளின் பரப்பெல்லை குறைக்கப்படுவதையிட்டு அதிகம் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. அதாவது மிகக் குறுகியதான் மட்டுப்பாடுகளே அடிப்படை உரிமைகளுக்கும் சுதந்திரங்களுக்கும் விதிக்கப்பட்டன. இதன் முழு வீச்சுப் பயன்பாட்டை இன்னும் இந்நாட்டு மக்கள் அனுபவிக்கத் தொடங்கியதாக இல்லை. ஆனால் அதேவேளை, ஏற்கனவே இருந்துவருஞ் சட்டங்கள் அவை அடிப்படை உரிமைகளுக்கு முரண்படினும் தொடர்ந்து வலுவிலிருந்து வரவேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்.

அரசாங்கசபை காலத் திலிருந்து (State Council) இன்றுவரையான காலப்பகுதிக்குள் (1978) பலவகையான மோசமான நியதிச் சட்டங்கள் உருவாகுவதில் முக்கிய கர்த்தாவாகத் திகழ்ந்தவர்களில் ஜே. ஆரும் ஒருவர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. அத்தகைய மோசமான சட்டங்களை அப்படியே வலுவில் வைத்துக் கொண்டு ஒருவரின் அடிப்படை உரிமைகள், சுதந்திரங்களைப் போற்றிப் பேணுதல் என்பது அவ்வளவு சாத்தியமானதாக இருக்கவில்லை.

சென்ட்டர் நடேசன் கியூ. சி. இவ்விதமாகப் பாராளுமன்றமும் அதன் தெரிவுக் குழுக்களும் அரசியலமைப்பு வரைவில் ஈடுபடுதலைக் கண்டித்து ஏராளமான கட்டுரைகளை அந்நேரத்தில் எழுதினார். ஆழினும் அக்கட்டுரைகள் ஒரளவு படித்தவர்களுக்கு மட்டுமே விளங்கக் கூடியனவாக இருந்தன

குறிப்பாக, பிரிட்டனின் அரசியல் வரலாற்றிலிருந்து அவர் ஏராளமான உதாரணங்களை எடுத்து வைத்தார். இது சாதாரண மக்களைப் போய்ச் சேரவில்லை. பிரிட்டனில் மக்களது உரிமைகள் எவ்வாறு உருவாகின? அவை எப்படி அரசியல் வலுப் பெற்றன? என்பவற்றை உதாரணம் காட்டும்போது சட்டவாக்க சபையினரது அதிகாரங்கள் குறைக்கப்பட்டு வந்ததே வரலாற்று உண்மை என்பதை அவர் கூட்டிக் காட்டினார். சட்டவாக்க சபையின் அதிகாரங்கள் குறையும் போதுதான் மக்களது உரிமைகள் கூடும். சுதந்திரம் அதிகரிக்கும்.

அரசியலமைப்பை வரையும் பணியை சட்டவாக்க சபையே தனதாக்கிக் கொண்டால் அது எப்படித் தனது அதிகாரங்களை மட்டுப்படுத்தி தத்துவங்களைக் குறைத்து அரசியலமைப்பை வரைய முயற்சிக்கும் என்பதை யோசித்துப் பாருங்கள். நடேசன் தரும் உதாரணத்தில் பிரிட்டனில் 1215இல் Magna Carta என்ற உடன்படிக்கை ஆக்கப்பட்டதல்லவா. இந்த உடன்படிக்கை ஜோன் மன்னர் தனது அதிகாரங்களை இங்கிலாந்தின் Barons என்ற குறுநில அதிகாரிகளுக்கு விட்டுக் கொடுத்து அவர்களுடைய விருப்புகளுக்கு முரண்பட்டு நடப்பதில்லை என்று அவர் உடன் பட்டமையாகும். இதுதான் பின்னர் Magna Carta எனப் பெயர் பெற்றது. ஆனால் அன்று அங்கு நடந்திருக்க முடியாதவற்றுக்கு இன்று ஏறக்குறைய 750 ஆண்டுகளுக்குப் பின்பு இங்கு இடமிருக்க முயற்சிக்கப் படுகின்றது.

உரிமைகள் பட்டயம் ஒன்று அரசியலமைப்பு ஒன்றில் இடம் பெறுவதன் முக்கியத்துவம் என்ன? சமகாலத் தராதரங்களையும் விதிகளையும் உள்ளடக்கியதாக அரசாங்கம் அமைய வேண்டும் என்பதே இதன் நோக்கமாகும். வளர்ந்து வருகின்ற சட்ட முறைமைகளை எடுத்துப் பார்த்தால் ஒன்றை அவதானிக்கலாம். அரசாங்கம் ஒன்றின் செயற்பாடுகளை எடை போடுவதற்குப் பாலிக்கப்படும் சில விழுமியங்களை, அவற்றின் தராதரங்களை உருவாக்குவதற்கான பல வழிமுறைகளைக் கண்டறிவதே இன்றைய அரசியலமைப்பு முயற்சிகளாகும்.

அத் தகைய உயரிய விழுமியங்களையும் தராதரங்களையும் அரசாங்கம் எந்தளவுக்கு ஏற்றியங்குகின்றது என்பதைக் கண் காணிப்பதே உலக அமைப்புக்களது பணியுமாகின்றது.

இந்த உயரிய தராதரங்களும் விழுமியங்களும் ஆரம்பத்தில் தெய்வீகச் சட்டங்கள் என்று பெயர் பெற்றிருந்தன. பின்பு படிப்படியாக மாற்றங்களுக்குட்பட்டு இன்று மனித உரிமைகள் (அடிப்படை உரிமைகள்/ சுதந்திரங்கள்) என்று பெயர் பெற்றுள்ளன. இஸ்லாமிய நாடுகளில் - திருக்குர்ஆனில் கூறப்படும் உண்மைகளுக்கு ஏற்ப நாட்டின் சட்டங்கள் அமைந்துள்ளனவா என்று உரைத்துப் பார்க்கப்படுகின்றன.

இந்த மாற்றங்கள் மிகக் குறுகிய காலகட்டத்துக்குள் ஏற்பட்டவையல்ல. இவை பரிணாம வளர்ச்சிக்குட்பட்டவையாகும். இயற்கைச் சட்டம் என்ற கோபாட்டின் கீழ் விளங்கப்பட்ட தராதரங்களின் அடிப்படையில் இவை விளங்கப்பட்டன. 1776இல் Virginia என்ற அமெரிக்க மாநிலம் ஒன்றில் கூட்டப்பட்ட மாநாட்டிலிருந்து வெளியிடப்பட்ட பிரகடனங்கள், உரிமைகள் பிரகடனங்கள் என அறியப்பட்டன. இதன் பின்னர் 1789இல் பிரான்சின் புரட்சிக்கு அடிப்படையான உரிமைகள் பிரகடனம் வெளியானது. (French Declaration of the Rights of Man and the Citizen). 1791இல் அமெரிக்க அரசியலமைப்புக்குக் கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தங்களின் மூலமும் உள்ளாடு ஒன்றில் உள்ளாட்டு உரிமைகளை எங்களும் உருவாக்குவது என்பது அறிமுகமானது. இவை யாவும் அரசியற் பேரவை ஒன்றின் தயாரிப்பாகவே பெறப்பட்டிருந்தன. அதற்கு முன்பிருந்த - நிகழ்ந்த - பிரச்சனைகளுக்கு விடை காண்பதாக, அந்த நிகழ்வுகளின் அடிப்படையிலேயே இந்த ஆவணங்கள் தயாராகின.

மக்களுடைய அபிலாசைகள், குறைகள் என்பவற்றுக்கு விடை காணவே இவை ஆக்கப்பட்டன.

ஆனால் அக்காலகட்டம் புரட்சிகர காலகட்டமாக இருந்தமையினால் விருப்புகள் விரைந்து ஏற்கப்பட வேண்டியனவாயிற்று. ஆனால் இன்று நிலைமையில் மாற்றமேற்பட்டுள்ளது. சர்வதேச ரீதியில் மனித உரிமைகள் பொதுக் கோட்பாடுகளாகப் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு சட்டச் சொற்களால் வரையப்பட்டு எல்லா நாடுகளதும் ஒப்புதல் பெறப்பட முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. இதில் மூன்று முக்கிய ஆவணங்கள் பற்றி முன்னரே குறிப்பிட்டிருந்தேன்.

1948இல் ஐ. நா. பொதுச்சபையினால் ஆக்கப்பட்டதான் சர்வதேச மனித உரிமைகள் பிரகடனம், 1966இல் இதே அமைப்பினால் ஆக்கப்பட்டதான் - குடியியல், அரசியல் உரிமைகள் மீதான சர்வதேசக் கட்டுறுத்து, மற்றும் பொருளாதார, சமூக, கலாசார உரிமைகள் மீதான சர்வதேசக் கட்டுறுத்து என்ற மூன்று ஆவணங்களுமே இன்று உலகளாவிய ரீதியில் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தராதரங்களாக உள்ளன.

உரிமைகளைப் பட்டியலிட்டுக் கூறும்போது அப்பட்டியல் இன்ன வடிவத்தில்தான் இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. அதனுடைய ஏற்பாடுகள் ஒருவருடைய கற்பனைகள் எந்தளவுக்குப்போக முடியுமோ அந்தளவுக்கு வேறுபட்டவையாகவும் என்னிறந்தவையாகவும் இருக்கலாம். அங்ஙனமே அதிகாரமும் கட்டுப்பாடும் அவசியமாகும்போது அந்தளவுக்குக் குறுகியதாகவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டதாகவும் இருக்கவும் முடியும். எனவே உரிமைகள் பட்டயத்தின் பலமானது அதிகாரத்தில் உள்ளவர்கள் எந்தளவுக்கு மனித உரிமைகள் மீது பற்றுள்ளவர்களாக இருக்கின்றார்களோ அந்தளவுக்கு உறுதியானதாக இருக்கும்.

இலங்கையானது மேற்சொன்ன கட்டுறுத்துக்களையும் ஏனைய ஆவணங்களையும் ஏற்றங்கீரித்திருப்பதுடன் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட தடவைகளில் மனித உரிமைகள் மேற்பார்வை அமைப்பான மனித உரிமைகள் ஆணைக்குழுவுக்கும் உறுப்பினராகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே அத்தகைய நாடொன்றின் அரசியலமைப்பானது சர்வதேசச் சட்டத்தின் கீழ் அங்கீரிக் கப்பட்டதான் விதிகளின் ஆகக் குறைந்த தராதரங்களையாவது திருப்தி செய்வதாக இருக்க வேண்டும். இவற்றில் இன்னும் மேம்பாட்டைக் கொண்டுவர வேண்டுமே தவிர இருக்கும் தராதரத்திலிருந்து விலகி நிற்பதற்கு நியாயப்படுத்தல்களைத் தேடுவதாக இருக்கக் கூடாது.

மேற்சொன்ன கட்டுறுத்துக்கள் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நாடுகளின் உரிமைகள் பட்டயத்துக்கு மாதிரி வரைவாகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவற்றுள் ஆகப்பிந்திய உதாரணங்களாக அமைவன தென்னாபிரிக்காவினதும் கிழக்கு ஜரோப்பிய நாடுகளினதும் அரசியலமைப்புக்களாகும். வெறுமனே கோட்பாட்டு வடிவங்களாக இருந்த இந்த உரிமைகளுக்கும் சுதந்திரங்களுக்கும் இன்று பொருள் கொடுக்கத்தக்க விதத்தில் ஏராளமான தீர்ப்புக்கள் வெளிவந்துவிட்டன. இதன் மூலம் இந்தக் கட்டுறுத்துக்களின் ஏற்பாடுகளைப் பொருள் கோடல் செய்வதென்பது இன்று அத்துணை சிரமமான காரியமன்று.

இந்தக்கட்டுறுத்துக்களை உதாசினப்படுத்திவிட்டு கலாநிதி கொல்லின் ஆர்டிசில்லாவும் ஐ. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவும் புதிய தொகுதி அடிப்படைக் கோட்பாடுகளை அமைப்பதற்கு முயன்றமையானது புதிய சக்கரமொன்றைக் கண்டுபிடித்தல் அல்லது மீற்றர் அளவு முறைக்குப் பதிலாக இன்னொன்றை அறிமுகப்படுத்தல் போன்றதாகும் என்றே கூறவேண்டும். சர்வதேச ரீதியில் அங்கீரிக்கப்பட்ட உரிமைகளுக்கு ஆசிய வர்ணந்தீட்டு முயலுதல் அல்லது இலங்கைப் பரிமாணமான்றைச் சேர்க்கமுயலுதலானது அந்த உரிமைகளின் பரப்பினையும் ஏற்படுமையையும் மாற்றியமைப்பதாக ஆகிவிடும் எனலாம்.

அத்துடன் விளக்கப்பட முடியாத காரணங்களுக்காக இங்னம் கூறுதலானது ஆசிய மக்கள் அல்லது இலங்கை மக்கள் மாணிடத் தன்மை குறைந்தவர்கள் அல்லது ஏனையவர்களைவிட மாணிட அம்சங்களில் தாழ்ந்த நிலையிலுள்ளவர்கள் என்று ஒப்புக் கொள்வதாக இல்லையா? உரிமைகள் பட்டயமொன்றின் பிரதான நோக்கம் யாதெனில் அரசத்துவத்தை (அதிகாரத்தை) ஒழுங்குபடுத்துவதாகும். எனவே அதனது ஏற்பாடுகள் யாவும் அரசாங்கத்தின் மூன்று அங்கங்களுக்கும் பொருந்துவதாகவும் இருக்க வேண்டும். மறுவார்த்தையில் கூறுவதானால், சட்டமாக்கும் நடபடி, நிர்வாக நடபடி, நீதிமுறை நடபடி என்ற மூன்றுமே உரிமைகள் பட்டயத்தின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவரப்படக் கூடியனவாக இருக்க வேண்டும்.

இந்தத் தேவைப்பாடானது 1990 இன் நமீபிய அரசியலமைப்பில் நன்கு தெளிவாக விளம்ப்பட்டுள்ளது. இதன் வகு உறுப்புரை வருமாறு கூறுகின்றது:

"இந்த அத்தியாயத்தில் நிலைபெறச் செய்யப்பட்டுள்ள அடிப்படை உரிமைகளும் சுதந் திரங்களும் நிறைவேற்றுத்துறை, சட்டவாக்கத்துறை, நீதித்துறை உட்பட அரசாங்கத்தின் எல்லா அங்கங்களாலும் மற்றும் அதன் முகவர்களாலும் போற்றிப் பேணப்பட வேண்டும் என்பதுடன் தேவையீற்படுமிடத்து நமியாவிலுள்ள எல்லா இயற்கை, மற்றும் சட்ட நபர்களாலும் அங்ஙனமே போற்றிப் பேணப்பட வேண்டும் என்றாவதுடன் இதனகத்துப் பின்னர் ஏற்பாடுசெய்யப்படும் விதத்தில் நீதிமன்றங்களால் செயற்படுத்தப்படக் கூடியதாதலும் வேண்டும்".

அரசியலமைப்பு என்பது நாட்டின் அதியுயரிய சட்டமென்பதால் அந்த அரசியலமைப்பில் நிலையூன்றியுள்ள உரிமைகள் பட்டயமானது ஏற்கனவே இருந்துவரும் எல்லா நியதிச் சட்டங்களையும் மேலோங்கிநிற்கும் வலுப்பெற்றதாதல் வேண்டும்.

இனி 1996 ஆம் ஆண்டின் (புதிய) தென்னாபிரிக்க அரசியலமைப்பு என்ன கூறுகின்றது என்பாருங்கள்:

உதாரணத்துக்கு இனி இந்திய அரசியலமைப்பினைப் பார்ப்போம். இதன் உறுப்புரை 13(அ) கூறுவதாவது:

"இந்த அரசியலமைப்பு வருவதற்கு உடனடி முன்னதாக இந்திய ஆள்புலத்தினுள் வலுவிலிருந்த சட்டங்கள் யாவும், அவை இந்தப் பிரிவின் ஏற்பாடுகளுக்கு முரண்படுகின்ற போது அத்தகைய முரண்பாட்டினளவுக்கு வெறிதானதாதல் வேண்டும்".

இலகுபடுத்திக் கூறுவதானால் - புதிய அரசியலமைப்பு வருவதற்கு முன் பிருந்த சட்டங்கள் யாவும் அவை அரசியலமைப்போடு முரண்படாவிட்டால் மட்டுமே தப்பிப் பிழைக்கலாம். அதாவது அரசியலமைப்பே இலகுபடுத்திக் கூறுவதானால் - புதிய அரசியலமைப்பு வருவதற்கு முன்பிருந்த சட்டங்கள் யாவும் அவை அரசியலமைப்போடு முரண்படாவிட்டால் மட்டுமே தப்பிப் பிழைக்கலாம். அதாவது அரசியலமைப்பே உயர்ந்தது. அதற்கு முரணான எந்தச் சட்டமும் அது எப்போது ஆக்கப்பட்டாயினுஞ்சரி செல்லுபடியற்றதாக்கப்பட வேண்டும் என்பது இதன் பொருள். மிக அண்மைக்கால அரசியலமைப்புகளுள் ஒன்றான சிசெல்லெஸ் தீவின் அரசியலமைப்பை வரைந்தவர் இலங்கையின் முன்னாள் சட்டவரைஞர் ஒருவரே.இதன் உறுப்புரை 5 வருமாறு கூறுகிறது:

"அரசியலமைப்பானது சிசெல் லெஸின் அதியுயரிய சட்டமாகும் என்பதுடன் இந்த அரசியலமைப்புடன் முரண்படுவதாகக் காணப்படும் வேறு எந்தச் சட்டமும் அந்த முரண்பாட்டினளவுக்கு வெறிதானதாகும்."

இதில் கவனிக்க வேண்டிய அம்சங்கள் யாவை என்பதற்கு இலங்கை அரசியலமைப்பே தகுந்த சான்றாகின்றது. எமது அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 16(1) வருமாறு கூறுகிறது:

'இந்த அத்தியாயத்தின் முற்போந்த ஏற்பாடுகளுடன் ஏதாவது முரண்பாட்டினை தற்போது இருந்துவரும் எழுத்திலான மற்றும் எழுத்திலில்லா சட்டங்கள் யாவும் கொண்டிருப்பது எது எப்படியிருப்பினும் அவை யாவும் செல்லுபடியானவையும் செயற்பாடுடையவையுமாதல் வேண்டும் (உடம்: உத்தரவாதம் வழங்கப்பட்ட அடிப்படை உரிமைகள், சுதந் திரங்களுடன் முரண்படினும்):'

இதன் பொருள் என்ன? அடிப்படை உரிமைகள் என்று உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டுள்ள உரிமைகளும் சுதந்திரங்களுங்கூட தற்போது வலுவிலிருக்கும் சட்டங்கள் யாவற்றுக்கும் உட்பட்டவையோகும் என்பது அடித்துக் கூறப்படுகின்றது. அப்படியாயின் அரசியலமைப்பை விடச் சாதாரண சட்டங்கள் உயர்ந்தவை. அத்துடன் சட்டத்தின் வலிதுடைமை பற்றி நீதிமன்றம் வாய் திறக்க முடியாது. எனவே எல்லாச் சட்டங்களுமே அரசியலமைப்பைவிட உயர்ந்து நிற்கும் வாய்ப்பு உள்ளது. அப்படியாயின் அரசியலமைப்பு என்றொன்று எதற்கு?

அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கு 2/3 பெரும்பான்மை பாராளுமன்றத்தில் தேவைப்படும். அத்துடன் அத்தியாயம் III அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிக் கூறுவதனால் அதனைத் திருத்துவதானால் 2/3 பங்கு பெரும்பான்மையுடன் சர்வசன

வாக்கெடுப்புந் தேவையாகும் என்று இதே அரசியலமைப்புக் கூறுகின்றது. அதேவேளை சாதாரண சட்டங்கள் அரசியலமைப்பை விஞ்சி நிற்கவும் முடிகின்றது. இது உலக அதிசயமே என்றால்கூட மிகையில்லை. அற்தளவிற்குக் குள்ளுபடி நிலைமை.

எமது அரசியலமைப்பின் இன்னொரு சாதனை ஏற்பாடு யாதென்றால் எழுத்திலில்லாத சட்டங்கள்கூட அடிப்படை உரிமைகளை விட உயர்ந்து நிற்க முடியும் என்பதாகும். எழுத்திலில்லாத சட்டங்கள் யாவை? அவற்றின் எண்ணிக்கை எத்தனை? ஆண்டவனுக்கு மட்டுமே வெளிச்சம். ஆனால் இப்படியொரு ஏற்பாட்டை இலங்கை அரசியலமைப்பில் மட்டுமே காண முடியும்.

கடந்த 200 வருடங்களாக ஆக்கப்பட்டு வந்துள்ள சட்டங்கள் யாவும் அப்படியே வலிதானவை என்று ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டால் அவற்றிலிருந்து வரும் அதிகாரத்தை வைத்துக் கொண்டே அரசாங்கம் தான் நினைத்ததைச் சாதித்து விடலாம். அடிப்படையிமைகள் உத்தரவாதம் பற்றிய அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகள் பற்றி எவ்வித கவலையுமில்லாமல் செயற்படவல்ல அதிகாரம் அரசாங்கத்துக்கு ஏற்கனவே உண்டு. இன்னொரு விதத்தில் பார்ப்பின் தற்போதுள்ள சட்டங்களை பாராளுமன்றம் தான் விரும்பிய நேரத்தில் விரும்பியபடி சாதாரண பெரும்பான்மை கொண்டு மாற்ற முடியும். ஆனால் இலகுவில் மாற்ற முடியாத அடிப்படை உரிமைகளை இச்சாதாரண சட்டங்கள் மேலோங்கி (supersede) நிற்க முடிகின்றமை வேடிக்கையே. இதன்படி, 1978க்கு முன்னைய நியதிச்சட்டங்கள் யாவும் அரசியலமைப்பை விட உயர்ந்தவை. புதிதாகச் சட்ட மூலம் கொண்டு வந்தால் தான் அத்தியாயம் 3 இன் கீழ் ஆட்சேபிக்கலாம். இது இன்னும் விந்தையானது.

கடந்த 20 வருடங்களில் எமது பாராளுமன்றம் மிக மோசமான சட்டங்களை ஆக்கியுள்ளது.

எந்தளவுக்கு உரிமைகளுக்குள் ஊடுருவ முடியுமோ அந்தளவுக்கு ஊடுருவியுள்ளன. எனவே சுத் தமான போலித்தனமே அடிப்படை உரிமைகள் விடயம் என்பது சற்று ஆழமாகப் பார்ப்பின் தெரியவரும். இது தொடர்பில் அப்போதைய பிரதமர் திருமதி ஸ்ரீமாலோ பண்டாரநாயக்கா தனது அரசியலமைப்பு விவகார அமைச்சர் கொல்லின் ஆர். டி. சில்வாவுக்கு 1970 டிசம்பர் 9இல் எழுதிய கடிதத்தில் தனதும் கட்சியினதும் நிலைப்பாட்டை வெளிப்படுத்தி எழுதியிருந்தார். இக்கடிதம் நீண்ட காலமாக வெளியிடப்படாமலிருந்தது. இதன் சாரம் வருமாறு:

'அரசியல் நிர்ணய சபையினால் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானம் இலங்கையின் அடிப்படைச் சட்டமாக அமையப் போகின்ற அரசியலமைப்பை நிறுவக் கருதியுள்ளது. இத்தீர்மானத்துக்கு வலுவும் பொருளும் கொடுப்பதற்காகப் புதிய அரசியலமைப்பில் செய்யப்படும் ஏற்பாட்டின்படி சட்டவாக்க சபையானது கூட இந்த அடிப்படைச் சட்டத்தினால் கட்டுப்படுத்தப்படும். இந்த இலக்கை அடைவதற்கு வேறு சிறந்த வழி எதுவும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எனவே சுதந்திரமான அமைப்பொன்றை முன்னிறுத்தி அதற்கு வழங்கப்படும் தத்துவத்தின் மூலம் இந்நிலை ஏற்படுத்தப்படுத்தப்படும். இத்தகைய அடிப்படை விதிக்கு முரண்படும் ஏதேனும் சட்டவாக்கம் உள்ளதா என்பதைக் கண்டறியும் பணி சுதந்திரமான நீதிமன்றம் போன்ற அமைப்பிடமே விடப்படும். இந்த நோக்கத்துக்கென கருதப்பட்டான அடிப்படைத்தீர்மானத்தை நீங்கள் நிறைவேற்றியுள்ள விதத்தைப் பார்ப்பின் அது திருப்திகரமானதாகத் தெரியவில்லை. நீதிமுறை மீளாய்வுத் தத்துவத்தை நீதிமன்றத்துக்கு வழங்குதல் என்பது சட்டவாக்கத் துறைக்கு மேலான உயரியதாக நீதித்துறையை

ஆக்குவது என்பதல்ல மக்களுடைய தத்துவமானது நீதித்துறை, சட்டவாக்கத்துறை இரண்டையும் விடவே உயரியது என்ற கருதுகோளினடிப்படையிலும் சட்டமானது அரசியலமைப்பில் நிலையுண்ணியுள்ள மக்களின் விருப்பான உரிமையொன்றுடன் முரண்படும்போது நீதிமன்றங்களானவை அரசியலமைப்புக்கு வலுக் கொடுத்து அதற்கு மீறலாயமையும் சட்டத்தைப் புறக்கணிக்க வேண்டும்'.

இது பிரதமரின் விருப்பம். ஆனால் சோசலிஸ் விருப்புடைய அமைச்சர் இறுதியில் என்ன செய்தார்? அரசியலமைப்பில் பொதிந்துள்ள மக்களின் விருப்பு (will of the people) என்பது பின்னதாக மாற்றத்துக்கு உள்ளாகுமாயின் அந்த நிலைமைக்கு ஏற்பாடி அரசியலமைப்பைத் திருத்துவதற்கான ஏற்பாடிருக்க வேண்டும். ஆனால் மேற்சொன்னபடி பிரதமர் நல்ல வழியில் செல்ல விரும்பியும் அவரது ஆசை நிறைவேறவில்லை.

இருந்துவருஞ் சட்டமானது உரிமைகள் பட்டயத்துக்கு முரண்படும்போது சட்டத்தை நீதிமன்றம் அடித்து அகற்றத் தொடங்கினால் நீதிமன்றில் வழக்குகள் வந்து குவிந்துவிடும். சட்டங்களைச் செல்லாதது என்று நீதிமன்றம் கூறத் தொடங்கினால் அரசாங்கமே எத்மிக்க நிலையை அடையும் சாத்தியமுமுண்டு என்று சிலரும் அச்சந் தெரிவிக்கின்றனர். எனவேதான் ஏற்கனவே இருந்துவரும் சட்டத்தில் கைவைப் பதை இவர்கள் விரும்புவதில்லை.

ஆனால் இவர்கள் கவனிக்கத் தவறுவது யாதெனில் சட்டம் ஒன்றின் வலிதுடைமையை அந்தளவில் மட்டும் கேள்விக்குட்படுத்துவதற்காக நீதிமன்றத்துக்கு எவரும் செல்வதில்லை. ஓருவருடைய உரிமையை நீதித்துறை மூலம் செயற்படுத்துவதற்குரிய கட்டம் எழாதவரை சட்டத்தைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் பிரச்சனை எழுவதேயில்லை. எனவே ஓருவரது உரிமை மீறப்படாதவரை சட்டத்தைக் கேள்விக்குள்ளாகும் தேவையேழாது.

அதேபோல, அதற்கு முன்னர் அச்சட்டத்தின்கீழ் செய்யப்பட்டவை யாவும் ஆனால் இவர்கள் கவனிக்கத் தவறுவது யாதெனில் சட்டம் ஒன்றின் வலிதுடைமையை அந்தளவில் மட்டும் கேள்விக்குட்படுத்துவதற்காக நீதிமன்றத்துக்கு எவரும் செல்வதில்லை. ஒருவருடைய உரிமையை நீதித்துறை மூலம் செயற்படுத்துவதற்குரிய கட்டம் எழாதவரை சட்டத்தைக் கேள்விக்குட்படுத்தும் பிரச்சனை எழுவதேயில்லை. எனவே ஒருவரது உரிமை மீறப் படாதவரை சட்டத்தைக் கேள்விக்குள்ளாகும் தேவையேழாது. அதேபோல, அதற்கு முன்னர் அச்சட்டத் தின் கீழ் செய்யப்பட்டவை யாவும் பாதிக்கப்படுவதுமில்லை.

ஆனால் ஒருதேசத்தைக் கட்டியெழுப்புவது என்பது அரசியலமைப்பில் ஒருபாதுகாப்புப் பொறிமுறையைக் கொண்டுவருவதால் மட்டும் பூர்த்தியடையமாட்டாது. தேசத்தைக் கட்டியெழுப்புதல் என்பதுக்கு பரஸ்பர நம்பிக்கையும் கொரவமும் அவசியம். ஒவ்வொருவரும் மற்றவரது பெறுமதியை ஏற்றுக் கொள்ள விருப்புடையவராக இருக்க வேண்டும். உதாரணங்களைப் பார்ப்போம். முன்னாள் பிரதமர் டி. எஸ். சேனநாயக்கா தனது 14 உறுப்பினர் அமைச்சரவையில் வடக்கு மக்களைப் பிரதிநிதித்துவஞ் செய்யும் வகையில் 2 அமைச்சர்களுக்கு இடம் கொடுத்தார். இவர்கள் இருவரும் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட உறுப்பினர்களாகவே இருந்தனர். முஸ்லீம் பிரதிநிதி கொழும்பிலிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்டபோது அவரையும் அமைச்சராக் கினார். இதன் மூலம் தேசியம் ஒன்று உருவாக்கப்படும் என்று அவர் நம்பியிருக்கலாம். ஆனால் மறுபுறத்தில் அவர் என்ன செய்தார்? இந்தியத் தமிழர்களின் வாக்குரிமையினைப் பறிப்பதற்காகக் குடியிருமைச் சட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். அரசு நிதியுதவியிடன் சிங்கள மக்களைக் கொண்டுபோய் தமிழ்ப் பிரதேசங்களிலும் தரிசு நிலங்களிலும் குடியேற்றினார்.

இது கிழக்கில் பெருமளவிலும் வடக்கில் சிறிதளவிலும் இடம் பெற்றது. இலங்கைச் சிறுபான்மையினரது தாயகம் இதனால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்டுவிட்டது.

1944இல் அரசாங்கசபை எடுத்த தீர்மானமான இலங்கையின் உத்தியோக மொழிகள் சிங்களமும் தமிழும் என்பதை முறியடித்து சிங்களம் மட்டுமே நாட்டின் உத்தியோக மொழி என்று இரு பிரதான கட்சிகளும் சேர்ந்து முடிவெடுத்தபோது கெளரவமும் நம்பிக்கையும் குழி தோண்டப்பட்டு விட்டன.

1957 ஜூவரி 1ஆந் தேதியிலிருந்தாவது தமிழ்மொழி உத்தியோகமொழியாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் என்று ஏற்கனவே 1944ஆம் ஆண்டு தீர்மானிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆனால் சிங்கள அரசியல் தலைவர்கள் தங்களுடைய அரசியல் வெற்றியின் அத்திவாரம் சிங்களத் தொகுதிகளை வெல்வதிலேயே தங்கியுள்ளது என்று அறிந்து கொண்டதும் அவற்றை இலக்காக வைத்து அரசியல் நடாத்த தலைப்பட்டனர். அன்றைய தேர்தல் முறைமையின் கீழ் சிங்களத் தேர்தல் தொகுதிகளிலிருந்து மட்டும் தேவையான பெரும்பான்மையை அதாவது மூன்றிலிரண்டு பெரும்பான்மையைக் கூடப் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. எனவே வெற்றிகரமான அரசியல் என்பது சிங்கள மக்களைத் திருப்திப்படுத்துவது தான் என்ற அரிச்சுவடியைப் படித்துக் கொண்டனர்.

பிரதான கட்சிகள் இரண்டும் காலத்துக்குக் காலம் ஏனைய ஏழு மாகாணங்களில் மட்டும் வேட்பாளர்களை நிறுத்துவதோடு சிறுபான்மையினர் வாழும் மற்றைய பிரதான கட்சிகள் இரண்டும் காலத்துக்குக் காலம் ஏனைய ஏழு மாகாணங்களில் மட்டும் வேட்பாளர்களை நிறுத்துவதோடு சிறுபான்மையினர் வாழும் மற்றைய இரண்டு மாகாணங்களிலும் எவரையுமே நிறுத்தாமல் விட்டும்கூட தாம் நினைத்தபடி வெற்றியடைந்துள்ளன என்பது குறிப்பிடப்பட வேண்டிய விடயமாகின்றது. சில சந்தர்ப்பங்களில் இப்படி சிறுபான்மையினரைப் புறக்கணித்துவிட்டுத்

தேர்தலில் நின்று அறுதிப் பெரும்பான்மை கிட்டாதபோது தமிழ்க் கட்சிகளுடன் தேர்தலுக்குப் பின்திய கூட்டை ஏற்படுத்திக் கொண்டு அரசாங்கத்தை வெற்றிகரமாக அமைக்கவும் தவறியதில்லை.

பெரும்பாலும் அரசியல் நிலைமை ஸ்திரமடைந்ததும் இந்தக் கூட்டுக்களின் நோக்கமே அடிப்பட்டபோய் வாக்குறுதிகள் காற்றில் பறந்த வரலாறுமுன்டு. சுதந்திரத்தின் பின்னரான அரசாங்கங்களில் முதலாவதைத் தவிர வேறெந்த அரசாங்கத்திலும் வடக்கு-கிழக்கிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதி எவருமே பதவியெதுவும் வகிக்கவில்லை என்பதைத் தற்செயலான நிகழ்வாகக் கருதிவிடவும் முடியாது.

சிறுபான்மையினர் பக்கத்திலிருந்து பிரதிபலிப்புகள் முன் கூட்டியே வெளிவரத் தொடங்கியிருந்தன. நாடு சுதந்திரமடைந்து ஒரு வருடத்துக்குள்ளாகவே தமிழரசுக்கட்சி ஆரம் பிக் கப்பட்டுவிட்டது. இலங் கை என்ற கூட்டமைவுக்குள்ளான மொழிவாரி சுயாட்சித் தமிழரசொன்றை அமைப்பதன் மூலம் தமிழ்ப்பேசும் மக்களின் சுதந்திரத்தை அடைதல் என்பதை இலக்காகக் கொண்டு இக்கட்சி அமைக்கப்பட்டது. கூட்டாட்சி என்பதன் அரசியல், சட்டக் கோட்பாட்டுப் பரிமாணங்களை விளங்கிக் கொண்டவர்களால் அது ஏன் தமிழரசுக்கட்சி என அழைக்கப்பட்டது என்பது சர்ச்சைக்குள்ளாக்கப்பட்டில்லை.

ஆனால் இன்றுங்கூட இப்பெயர் சிலரால் சர்ச்சைக்குள்ளாக்கப்படுவதைப் பார்க்கின்றோம். ஆனால் இதற்காக, தமிழரசுக்கட்சியினர் தமது கொள்கை விடயத்தில் தெளிவாக இருந்தனர் என்றும் கூறிவிடவும் முடியாது. உண்மையான கூட்டாட்சியின் அலகொள்றை அரசு என அழைப்பதில் தவறில்லை என்பதால் தமிழரசுக்கட்சி என்ற பதம் சரியானது என்பதே என்னுடைய வாதமாகும். ஆனால் இக்கட்சியினர் தமது கொள்கை விடயத்தில் சரியான விளக்கம் உடையவர்களாக இருந்தனர் என்று கூறமுடியாத அளவுக்கு அவர்களது பின்னைய செயல்களும் அவற்றுக்கான விளக்கங்களும் அமைந்திருந்தன.

கட்சி எதிர்கொண்ட முதலாவது தேர்தலில் மக்கள் அளித்த தீர்பு இந்த விளக்கமின்மையின் பிரதிபலிப்பு என்றே கூற வேண்டும். அவ்வேளையில் வடக்கு-கிழக்கு மக்களின் அரசியல் மிகக் கூர்மையடைந்திருந்தது என்றும் கூறுவதற்கில்லை.

வடக்கில் கூடுதலாக இந்து-விவசாயிகளையும் கிழக்கில் இந்து, கிறிஸ்தவ, முஸ்லீம் வாக்காளர்களையும் நம்பியே கட்சி செயற்படத் தொடங்கியது. 1956இன் பின்னரான ஒவ்வொரு தேர்தலிலும் தமிழரசுக் கட்சியின் செல்வாக்கு அதிகரித்து வந்திருப்பதைப் புள்ளி விபரங்கள் காட்டுகின்றன.

1970இல் புதிய குடியரச யாப்பு ஒன்றை வரைந்து, நிறைவேற்றி, செயற்பாட்டுக்கு விடும் பணியில் பங்குபற்றுமாறு அப்போதைய அரசாங்கம் விடுத்த அழைப்பினையேற்று தமிழரசுக்கட்சி அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபையில் கலந்து கொள்வதற்குச் சம்மதித்தது. நாட்டின்மீது வரலாற்றினால் சுமத்தப்பட்டிருக்கும் பன்மைத் துவத்துக்கு மத்தியிலும் ஒற்றுமையினைப் பேணி மிகப்பலமான தேசமொன்றைக் கட்டி யெழுப்புவதற்குப் பணியாற்றும் விதத்தில் புதிய அரசியலமைப்பு அமைந்திருக்கும் என்றும் கூறப்பட்டிருந்தது.

அரசாங்கத்துக்கு உண்மையிலேயே அக்கறை இருந்திருக்குமானால் சிறுபான்மையினரின் அபிலாதைகளைப் பூர்த்திசெய்வதற்குக் கிடைத்த அரிய சந்தர்ப்பமாக அரசியலமைப்பு நிர்ணயசபையில் போராடவே செய்வர். எனவே சிறுபான்மைச் சமூகமொன்று நாடி நிற்கும் கொள்ளிடம் (space) என்பது பேச்சுவார்த்தைக்குரியதல்ல என்பதுடன் எவ்வித நிபந்தனைக்கும் உட்பட்டதாகவும் இருக்க முடியாது. சர்வசன வாக்கெடுப்பு அல்லது தேசிய நீதிமிலான சம்மதம் (national consensus) அல்லது யுத்த நிறுத்தம் என்றுகூட நிபந்தனை விதிக்கப்பட முடியாது.இது அரசாங்கத்தினால் ஆரம்பித்து வைக்கப்பட வேண்டும் என்பது சர்வதேசச் சட்டத்தின் கடப்பாடு. இதற்காக அரசாங்கம் சர்வகட்சி மகாநாடுகள் அல்லது சமாதானப் பேச்சுவார்த்தைகள் என்று அலைவது வீணானது. இது சட்டமும் பொது அறிவும் தேவைப்படுத்தி நிற்கும் ஒன்று.

இதற்கு புக்காரணிகளைச் சாட்டாக வைத்துப் பொறுப்பைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது.

பிராந்திய சுயாட்சி அல்லது கூட்டாட்சி அமைப்பு என்ற அரசியல் ஏற்பாடுகள் தமிழ்நாட்டிலேயே இறுதி வடிவ முடிவுகள் என்று கூறப்பட முடியாதன. பிராந்தியமொன்று எந்தளவுக்கு சுயாட்சியை அனுபவிக் கின்றதோ அந்தளவுக்கு அந்தப் பிராந்தியத்துக்கும் மத்திய அரசுக்கும் இடையிலான பிணிப்பானது, உறவானது இன்னும் பலப்பட்டு விடும் என்பதே எனது அபிப்பிராயம். பிராந்தியத்தின் எவ்வித வடிவத்திலான அமைப்பும் மத்திய அரசாங்கத்தில் உண்மையாகவே பங்குபற்றும் நிலை இருக்க வேண்டும். மறுவார்த்தையில் கூறுவதானால், வடக்கு கிழக்கிலுள்ள தமிழ், முஸ்லீம் சமூகங்கள் அரசியலமைப்பு ரீதியாகப் பெயரளவிலன்றி உண்மையாகவே உத்தரவாதமளிக்கப்பட வேண்டும். எதிலென்கிறீர்களா? தேசிய சட்டவாக்க சபையிலும் மத்திய அரசாங்கத்திலும் உண்மையான பிரதிநிதித்துவம் உறுதி செய்யப்பட வேண்டும்.

பன்மைத்துவக் கலாசாரம் என்பது யதார்த்தமானதொன்று என்பது அங்கீகிக்கப்பட்டு ஏற்கப்பட வேண்டும். டொனல்மர், சோல்பரி ஆணைக்குமுக்கள் செய்ததைப் போல இரகசியமான முறையில் அடக்கி வாசிக்கப்பட, மூடி மறைத்துவிட முடியாததொன்று என்பதும் உணரப்பட வேண்டும். அரசியலில் அதனை வெறுமனே ஒரு வியாதியாகக் கருதுதல் தவிர்க்கப்பட வேண்டும். தற்போது அமைச்சரவையில் ஒரு தமிழ்நாடு இரு முஸ்லீம்களும் இருப்பதை மட்டும் வைத்து இச்சமூகங்கள் அரசாங்கத்தில் பங்குபற்றுகின்றன என்று கூறிவிட முடியாது. ஏனெனில் இந்தப் பதவிகளுக்கு அரசியலமைப்பு ரீதியான உத்தரவாதம் எதுவும் கிடையாது. அடுத்த தேர்தலின் பின்பும் இதே நிலையிருக்கும் என்பதற்கு என்ன உத்தரவாதமுள்ளது? கட்சி வேறுபாடுகளுக்கு அப்பால் ஏதும் உத்தரவாதமுள்ளதாகக் கூற முடியுமா?

இது விடயத்தில் ஏற்கனவே பலமுறை நான் குறிப்பிட்டதைப் போல வேறு நாடுகளின் அரசியலமைப்பு முன்னுதாரணங்களிலிருந்து நிறையவே பெற்றுக் கொள்ள முடியும். இன்று சிங்கப்பூர் கூட ஓர் உதாரணமாக மாறிவிட்டது. பன்மைத்துவ கலாசாரத்தை அங்கீகரித்து அதனைத் தீவிரமாக முன்னெடுத்துச் செல்லும் சிங்கப்பூர் அங்கு வசிக்கும் வெவ்வேறு குழுக்களுக்கிடையில் வளர்ந்து வருவதும் பரஸ்பர ஆக்கூர்வமானதுமான உறவுமுறையை நிலைப்படுத்தி நிறுவனப்படுத்துவதற்காக அரசியலமைப்புவழி யுக்திகள் பலவற்றைக் கையாண்டுள்ளது. Kiribati, Fiji என்ற இரு நாடுகள் பசிபிக் சமுத்திரத்திலுள்ள சிறிய தீவுகள். அங்கும் அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் அரசியலமைப்புக்கள் நல்ல முறையில் பாலிக்கப்பட்டுள்ளன.

சைபிரஸ் நாடு 1960ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் மட்டுமன்றி அமைச்சரவையிலும் கடைப்பிடிக்கின்றது. இங்கு கிரேக் கர் பெரும்பான்மையினராகவும் துருக்கியர் சிறுபான்மையினராகவும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அங்ஙனமே ஆஸ்திரிய நாட்டு அரசியலமைப்பையும் பார்க்கலாம். டச்சு, பிளௌமிஸ், பிரெஞ்சு, ஜேர்மன் மொழி பேசுபவர்கள் அங்கு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தைச் சென்ட்டில் கொண்டுள்ளனர். பிரதமர் பதவியைத் தவிர ஏனைய அமைச்சுப் பொறுப்புக்கள் பிரெஞ்சு - டச்சு மொழி பேசும் பிரதிநிதிகளிடையே பகிரப்படுகின்றன. சைபிரஸ் நாடு 1960ஆம் ஆண்டு அரசியலமைப்பு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தை மக்கள் பிரதிநிதிகள் சபையில் மட்டுமன்றி அமைச்சரவையிலும் கடைப்பிடிக்கின்றது. இங்கு கிரேக்கர் பெரும்பான்மையினராகவும் துருக்கியர் சிறுபான்மையினராகவும் உள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. அங்ஙனமே ஆஸ்திரிய நாட்டு அரசியலமைப்பையும் பார்க்கலாம். டச்சு, பிளௌமிஸ், பிரெஞ்சு, ஜேர்மன் மொழி பேசுபவர்கள் அங்கு விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவத்தைச் சென்ட்டில் கொண்டுள்ளனர்.

பிரதமர் பதவியைத் தவிர ஏனைய அமைச்சர் பொறுப்புக்கள் பிரெஞ்சு - டச்சு மொழி பேசும் பிரதிநிதிகளிடையே பகிரப்படுகின்றன. கணேடிய அரசியலமைப்பு கிழுபெக் மாகாணத்தின் விசேட அந்தஸ்தை அங்கீகரிப்பதுடன் ஆதிவாசிகளது 'பொருத்தனை உரிமைகளையும்' அங்கீகரிக்கின்றது.

இலங்கையைப் பொறுத்தளவில் இது விடயத்தில் பொதுவான விவாதமொன்று நடப்பது முளையிலேயே கிள்ளப்பட்டு விடும். சுயாட்சி என்பது இறுதியில் சுதந்திர நாட்டுக்கு வித்திட்டுவிடும் என்ற கற்பனையான அல்லது நிசமான அச்சமே இதற்குக் காரணமாகின்றது. வேறுசிலர் கூட்டாட்சி என்பது பிரிவினைக்கு முதற்படி என்று நினைக்கின்றார்கள்.

இங்ஙனம் அச்சப்படுவோர் யதார்த்தத்தைக் கண்ணெடுத்துப் பார்ப்பதில்லை. ஏனென்றால் உண்மையான அச்சுறுத்தல் என்பது கூட்டாட்சி அல்லது சுயாட்சி மறுக்கப்படும்போது மட்டுமே உருவாகின்றது. அடுத்தடுத்து வரும் அரசாங்கங்கள் இங்ஙனம் பிடிவாதம் பிடிக்கும்போது படிப்படியாக ஆள்புலப் பகுதிகள் மீதான கட்டுப்பாட்டை அது இழக்க ஆரம்பிக்கும். இலங்கையில் இது 1972இலேயே ஆரம்பித்து விட்டது எனலாம்.

இலங்கை அரசாங்கத்தின் கட்டுப்பாடானது இலகுவில் அடையாளங் காணப்படக் கூடியதான் ஆள்புல எல்லைக்கு அப்பால் செல்லுப்படியாகின்றதா என்பதை நாமே கேட்டுப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். 'நிகழ்வுவழி' (*de facto*) அரசாங்கம் ஒன்று அங்கே செயற்படுகின்றது. எனவேதான் யதார்த்தம் உணரப்பட வேண்டும் என்கின்றோம். அரசு தத்துவங்களைப் பகிர்ந்து மீளவித்தல் இங்ஙனம் யதார்த்தத்தை உணரல் என்பதற்கு அத்தாட்சியாகின்றது எனலாம்.

மறுபுறத்தில், சிறுபான்மை மக்களின் அபிலாசைகளை அடுத்தடுத்து வந்த அரசாங்கங்கள் முறையாக மதித்திருந்தால்

இன்று சிறுபான்மைச் சமூகம் உரிமைகள் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிராமல் சகவாழ்வுக்கான நியதிகள் பற்றியல்லவா பேசிக் கொண்டிருக்கும். உரிமைகள் என்ற கருத்தே அச்சமூகத்தின் எண்ணைத்தில் உதித்ததாயின் அதற்கான காரணம் என்ன என்பதை யோசிக்க வேண்டும்.

சமூகமொன்று தான் பிரிந்து போவதற்கு உரிமையுள்ளது என்று சிறுபான்மைச் சமூகமெரன்று நினைக்குமாயின் அப்பிரிவினை தொடர்பான அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிதியில் பிரிவினையின் சாத்தியம் பற்றி ஆராயும் கட்டாயத்துக்கு உள்ளாகியுமிருக்கும். இங்கு பொருளாதார சாத்தியப்பாடு என்பது மிக முக்கியமானதாகும்.

இவற்றை எடைபோட்டுப் பார்த்த பின்னர் அச்சிறுபான்மைச் சமூகமானது குறிப்பிட்ட அரசுடன் ஒட்டியிருக்கவே விரும்பியிருக்கும். ஆனால் பரஸ்பரமாக ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய - பேசித் தீர்மானிக்கக்கூடிய நியதிகளின் அடிப்படையில் சம்மதம் ஏற்படுவதன் மேலேயே தொடர்ந்தும் ஏற்றுமை நீடிக்க முடியும். ஐரோப்பாவில் இன்று என்ன நடக்கின்றது என்பதையும் அவதானிக்க வேண்டும்.

இனத்துவ எழுச்சியைத் தடுப்பது பிரயோசனமற்றது என்பது ஐரோப்பாவில் அண்மைக் காலங்களில் இடம்பெற்றுவரும் நிகழ்வுகளிலிருந்து தெரிய வருகின்றது. ஆனால் அதேவேளை மறுபுறத்தில் இந்தப் பிரிவினைகளுக்கு மாற்றாக, இறைமைக்க ஐரோப்பிய அரசுகள், புதியனவுஞ்சரி, பழையனவாயினுஞ்சரி, இறைமை பற்றிய மரபுவழிக் கருத்துக்களை ஒதுக்கி வைத்துவிட்டுப் புதிய ஐக்கியத்தையும் உறவுமுறைகளையும் தமக்குள்ளாக ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றன. இதற்கு முதன்மைக் காரணியாக பொருளாதாரமே அமைந்துள்ளதும் அவதானிக்கப்பட வேண்டும்.

இன்னும் அண்மித்தாகக் கூறுவதாயின் ஹாங்கொங்கைக் கூடப் பார்க்கலாம். முடிக்குரிய குடியேற்ற நாடாக இருந்த ஹாங்கொங் 1997 யூலை 1ஆந் தேதியிலிருந்து சீனாவின் கீழான விசேட நிர்வாகப் பிராந்தியமாக மாறியுள்ளது. பிரிட்டனுக்கும் சீனாவுக்கும் இடையிலான உடன் படிக்கைகளின் படி (இந் த உடன் படிக்கைகள் தற்போது சீனாவின் அரசியலமைப்பின் பகுதிகளைக்கப்பட்டுள்ளன) இன்று ஹாங்கொங் அனுபவிக்கும் கயாட்சி அந்தஸ்தானது உலகத்தின் எப்பகுதியிலும் எந்தவொரு கூட்டாட்சி அலகும் அனுபவிக்காத அளவுக்கு உயர்ந்தாகும் என்பதையும் குறிப்பிட்டேயாக வேண்டும்.

ஹாங்கொங் தனது சொந்தச் சட்டவாக்கச்சபை, நிறைவேற்றுத்துறை, நீதித்துறை என்பவற்றைக் கொண்டிருப்பது மட்டுமன்றி தனது இறுதி மேன்முறையீட்டு நீதிமன்றையும் தானே கொண்டுள்ளது. அதனது சட்டங்கள் பிரத்தியேகமாக அதற்கு மட்டும் உரியவை. அதற்கெனத் தனியான கொடியுண்டு, இலட்சணையுண்டு. நீதிபதிகள் ஹாங்கொங் நீதிபதிகள்தான். சிவில் சேவையாளர்கள் ஹாங்கொங் ஊழியர்கள். நிரந்தர வசிப்பிடமென்று சீனாவுக்கு வேறு. ஹாங்கொங்குக்கு வேறு. கடவுச் சீட்டு, குடிவரவு, குடியகல்வு விதிகள் எல்லாம் ஹாங்கொங்கில் பிரத்தியேகமானவை. இவை மட்டுமல்ல. இன்னும் ஏராளம். ஏராளம்.

ஹாங்கொங் தனக்கெனப் புறம்பான நாணயத்தைக் கொண்டிருக்கின்றது. தனது நிதி மூலவளங்கள் யாவற்றையும் தனது சொந்த நோக்கங்களுக்கு மட்டுமெனப் பாவிக்கும் உரிமையுள்ளது. சுங்கப் பகுதி தனியாகச் செயற்படுகின்றது. ஆள்புலம் தனியாக உள்ளது. அங்கு தயாரிக்கப்படும் பொருட்களுக்குத் தனியாக ஹாங்கொங் முத்திரை இடப்படுகின்றது. கல்வி முறையும் தனியானது. ஆங்கிலத்தை உத்தியோக மொழிகளுள் ஒன்றாகப் பாவிக்க முடிகின்றது.

பாதுகாப்பும் வெளிவிவகாரமும் மட்டுமே சீன அரசாங்கத்தின் பொறுப்பிலுள்ளது. அரசுகள் மட்டுமென மட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்காத சர்வதேச மாநாடுகளில் கலந்து கொள்ளவும் சர்வதேச நிறுவனங்களில் உறுப்பினமை பெறவும் ஹாங்கொங் குக்கு உரிமையுள்ளது. சர்வதேச உடன்படிக்கைகளைக் கூட 'ஹாங்கொங் - சீனா' என்று ஓய்யிட முடிகின்றது. ஆனாலும் ஹாங்கொங் ஒரு தனிநாடு அல்ல. அது பிரிவினைவாதத்தால் பிறந்த ஒரு நாடுமல்ல. அதேவேளை, அது கூட்டாட்சிக்குட்பட்ட ஒரு மாகாணமுமாகாது. ஏனெனில் சீனா ஒரு கூட்டாட்சி நாடுமல்ல. சீனா என்ற முகத்தின் மீது தோன்றிய ஒரு முதலாளித்துவப் பரு ஹாங்கொங் என்பதை நாம் மறக்கக் கூடாது.

அரசியலமைப்புச் சட்ட அறிஞர் ஒருவரின் அகராதியில் தற்போது வழக்கொழிந்த சொற்களாக மாறிவிட்ட ஒற்றையாட்சி, கூட்டாட்சி அல்லது இதுபோன்ற நடைமுறைப் பொருளற் சொற்கள் அகற்றப்படுகின்றன. எனவேதான் சீனாவுக்கும் ஹாங்கொங்குக்கும் இடையிலான உறவுமுறையில் இந்தப் பழைய சொற் கள் எதுவுமே பாவிக்கப் பட்டிருக்கவில்லை. அறிவுபூர்வமாகவும் எந்தவித உணர்ச்சிகளுக்கும் இடங்கொடுக்காமல் உருவாக்கப்பட்டதுதான் இந்தப் புதிய உறவுமுறை. அது இரு நாடுகளைச் சட்டபூர்வமாக ஒன்றிணைத்த போதிலும் உறவுக்குப் பெயர் குட்டிப் பிரலாபிக்கவில்லை.

அரசியலமைப்புச் சட்ட அறிஞர் ஒருவரின் அகராதியில் தற்போது வழக்கொழிந்த சொற்களாக மாறிவிட்ட ஒற்றையாட்சி, கூட்டாட்சி அல்லது இதுபோன்ற நடைமுறைப் பொருளற் சொற்கள் அகற்றப்படுகின்றன. எனவேதான் சீனாவுக்கும் ஹாங்கொங்குக்கும் இடையிலான உறவுமுறையில் இந்தப் பழைய சொற்கள் எதுவுமே பாவிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அறிவுபூர்வமாகவும் எந்தவித உணர்ச்சிகளுக்கும் இடங்கொடுக்காமல் உருவாக்கப்பட்டதுதான் இந்தப் புதிய உறவுமுறை. அது இரு நாடுகளைச் சட்டபூர்வமாக ஒன்றிணைத்த போதிலும் உறவுக்குப் பெயர் குட்டிப் பிரலாபிக்கவில்லை.

சீனாவின் இறைமையுடன் ஹோங்கொங் மக்களின் அபிலாசைகள் எப்படி ஒத்தினக்கப்பட்டன என்பதே முக்கியமானது தவிர அதற்குக் கொடுத்த பெயரென்ன? அதனை எந்தச் சட்ட வரம்புக்குள் கொண்டுவருவது என்று அகராதிகளைப் புரட்டுவதில் பயனேதுமில்லை. ஹோங்கொங் மக்கள் தங்களது பழக்கப்பட்ட மரபு நிதியிலான வாழ்க்கை முறையைத் தொடருதல், அவர்களது சொந்த அரசியல், பொருளாதார, சமூக முறைமைகளை நடைமுறைச் சாத்தியமான விதத்தில் ஒத்தினக்குவதில் காணப்பட்ட வெற்றிதான் ஒரே நாட்டுக்குள் இன்று இரண்டு முறைமைகள் வெற்றிகரமாக இயங்குவதற்கு வழி செய்துள்ளது.

மறுபுறத்தில் இலங்கையின் வரலாற்றைப் பார்த்தால் அரசியலமைப்பு ஆக்கம் அடிக்கடி நிகழும் ஒன்றாகப் போய்விட்டது. ஏதாவது முக்கிய மாற்றம் செய்யப்படுவதாக இருந்தாலும் அதுவும் எதிர்மறையானதாகவே போய்முடிகின்றது. சர்வாதிகார ஆட்சியைக் கொண்டுவருவதற்குத் துணைபோகின்றது. உதாரணமாக, நாம் பாராளுமன்ற ஐனாயகத்திலிருந்து பாராளுமன்ற ஆயுளை நீடிக்கும் ஆட்சி முறையை 1972 அரசியலமைப்பு மாற்றத்தின் கீழ் பெற்றோம். அதேபோல 1978இல் பாராளுமன்ற முறையிலிருந்து நிறைவேற்றுத்துறை ஐனாதிபதி முறைமைக்கு மாற்றம் பெற்றோம். இது மேலும் நாட்டைக் கீழ் நோக்கிய அரசியல் பாதையில் தள்ளிவிட்டது. ஆயினும் கடந்த 50 வருடாலமாக நாம் பெற்ற அனுபவங்களிலிருந்து ஏதாவது படித்திருக்கின்றோமா என்றால் பதில் ஏமாற்றமே. நீதிமுறை மீளாய்வு ஓழிக்கப்பட்டு விட்டது. நீதிபதிகளின் சுதந்திரம் கேள்விக்குறியாகியது.

இன்னும் சொல்லுவதானால் அறிமுகமான எல்லா மாற்றங்களுமே எதிர்மறையாக அமைந்திருந்தமைக்கு உதாரணங்கள் ஏராளம். தேசியக் கொடி பற்றிய குறிப்பு, தேசிய கீதம், தேசிய தினம் என்பன யாவுமே புதிய பிரச்சனைகளை உருவாக்கிவிட்டன.

உண்மையில், இங்கே ஒரு வினாவை நாம் எழுப்பியும் கொள்ளலாம். கடந்த 50 வருடங்களாக அரசியலமைப்புகளின் மீது நாம் மேற்கொண்ட ஒட்டு / வெட்டு வேலைகளினால் இந்நாட்டுக்கும் மக்களுக்கும் ஏற்பட்டிருக்கும் பயன் என்று எதனைச் சூட்டிக் காட்டுவது?

1948ஜூட்டிய ஆண்டுகளை நினைத்துப் பாருங்கள். ஆசியாவிலேயே அதியுயரிய ‘தலை’ வருமானத்தைக் கொண்டிருந்தது இலங்கை என்பதும் அதிகுறைந்த இராணுவ பட்ஜெட்டை அது கொண்டிருந்ததும் ஞாபகத்துக்கு வரும் மிகப்பரந்த சமூக நலத் திட்டங்களைக் கூட நாடு அறிமுகப்படுத்த ஆரம்பித்த கட்டமது. ஆனால் இன்று நடப்பதென்ன?

இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தராதரத்தை இன்று யார் தீர்மானிக்கின்றார்கள்? வருடந்தோறும் பாரிலில் நடைபெறும் உதவி வழங்கும் நாடுகளின் கூட்டம்தான் இந்நாட்டு மக்களின் வாழ்க்கைத் தராதரத்தைத் தீர்மானிக்கின்றது என்பதை அவதானிக்கவும்.

இந்தப் பிராந்தியத்தில் எடுத்தால் பின்தங்கியுள்ள நாடுகளுள் 21வதாக இலங்கை மாறிவிட்டது. 6,162 பேருக்கு ஒரு டாக்டர் என்ற நிலையிலிருக்கின்றோம். முன்னாலுள்ள 20 நாடுகளிலும் 1000 பேருக்கு ஒரு டாக்டர் என்ற விகிதம் காணப்படுகின்றதாம். போஷாக்கு விடயத்திலும் நாடு பின்னாலேயே போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. பங்களாதேஷ், வியட்நாம், கம்போடியா, நேபாளம், பூட்டான் என்பவை மட்டுமே எம்மைவிடச் சுற்றுப் பின்னாலுள்ளன.

முன்னர் எப்படி இருந்தோம் என்பதை எவராவது சிந்தித்துப் பார்க்கின்றார்களா? மனிதகுலவளத்தில் மிகவும் முன்னேறியிருந்தோம். படிப்பறிவில் அதி உயரிய இடத்தை எட்டியிருந்தோம்.

மிகவும் உயிர்த்துடிப்புள்ள, சாதிக்கும் ஆற்றல் மிக்க மத்தியதர வர்க்கம் அரசியல் உயிர்த்துடிப்புடையதாக இருந்தது. மிக உறுதியான கிராமிய அடித்தளம் ஒன்றும் இருந்தது. ஆனால் இன்று நாட்டின் படிப்பறிவு வீதம் பிராந்தியத்தின் 11 நாடுகளுக்குப் பிந்தியதாக மாறிவிட்டது. மொங்கோலியா, தாய்லாந்து, பிலிப்பைன்ஸ், மாலைதீவுகள் போன்றவை எம்மை முந்திக்கொண்டு விட்டன.

இந்த இலட்சணத்தில் எங்களுடைய தலைவர்களோ நாட்டை அடுத்த மூன்று / நான்கு வருடங்களுக்குள் NIC அந்தஸ்துக்கு (Newly Industrialized Countries) கொண்டு வரப்போவதாக வானளாவப் பேசுகின்றார்கள். இது வெறுமனே மாயமான் வேட்டைதான். ஏனென்றால் அத்தகைய அந்தஸ்துப் பெற்றுள்ள நாடுகளைப் பார்த்தால் தெரியவரும்.

ஹூங் கொங்கில் ஒவ்வொரு 1.5 நபர்களுக்கும் ஒரு தொலைபேசியுள்ளது. சிங்கப்பூரில் இருவருக்கு ஒன்று, தென்கொரியாவில் 2.3 பேருக்கு ஒன்று, தைவானில் 2.4 பேருக்கு ஒன்று, மாகாவு நாட்டில் 2.5 பேருக்கு ஒன்று, புரூணயில் 3.8 பேருக்கு ஒன்று, மலேசியாவில் 6.8 பேருக்கு ஒன்று, தாய்லாந்தில் 24.4 பேருக்கு ஒன்று, பிலிப்பைன்ஸில் 44 பேருக்கு ஒன்று எனத் தொலைபேசிகள் இருக்கின்றன. எனவே புதிய கைத்தொழில்மய நாடுகள் அந்தஸ்து என்பது எமக்குத் தொடர்ந்து கணாவாகவே இருக்கும் எனலாம்.

இன்று இலங்கையின் கடவுச்சீட்டு மிகவும் பெறுமதியற்ற ஓர் ஆவணமாகக் கருதப்படுகின்றது. அடிக்கடி வெளிநாடுகளுக்குப் பிரயாணங்க் செய்யும் உயர் அதிகாரிகளையும் அரசியல்வாதிகளையும் கேட்டால் தெரியும். எல்லா விமான நிலையங்களிலும் தூதுவராலயங்களிலும் ஆகக் கூடிய சந்தேகத்துடன் பார்க்கப்படும் ஒரே ஆவணம் இலங்கைக் கடவுச்சீட்டாகத்தான் இருக்க முடியும்.

அண்மையில் ஐ. நா. சபையில் இலங்கைக்குக் கிடைத்த முக்கிய பதவியான பாதுகாப்புச்சபை அங்கத்துவத்தை (இது இரண்டு வருடத்துக்குரியது) தென்னாசிய நாடொன்றிலான ஒரு சில ஆயிரங்களுக்கான கூலித் தொழில்களுக்காக இலங்கை விலைபேசியிட்டது. இதனால் இலங்கைக்கு இன்று சர்வதேச அரங்கில் ஏற்பட்டிருக்கும் பெயர் அகதிகளை மட்டும் ஏற்றுமதி செய்யும் நாடல்ல, வீட்டு வேலைக்குக் கூலிகளையும் ஏற்றுமதி செய்யும் நாடென்பதுதான். இத்தகைய ஒரு 'பழுதான்' பெயரிலிருந்து விடுபடுவதற்கு பிலிப்பைன்ஸ் அண்மையில் தீவிரமாகப் போராடி வெற்றிகண்டு வருகின்றது.

எமது உள்ளார்ந்த கெளரவும், அபிலாசைகள், புதிய உறவுகளின் உருவாக்கத்திலான விருப்பு, வளமிக்க எமது நிலப்பகுதியை மேலும் விருத்தி செய்தல் என்பதை இலக்காகவைத்து இலங்கை அரசியலமைப்பை உருவாக்கினால் அதனால் பல்வேறு மக்கள் குழுக்களுக்கும் திருப்தி ஏற்பட முடியும். ஆனால் நாம் நிச்சயம் இன்று அத்திசையில் செல்வதாயில்லை. இது எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, எல்லோரும் இந்நாட்டுப் பிரசைகள் என்ற உணர்வு வேண்டும். அதற்கு முன்னர் எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னராக வேண்டும். மக்களாகவே இருக்கவிடாது விரட்டிக் கொண்டிருக்கும் நாடொன்றில் நாமெல்லோரும் மன்னராவது எப்படி? அக்கம் பக்கம் நடப்பதைப் பார்த்தாவது இவர்கள் திருந்தமாட்டார்களா என்ற நப்பாசை உங்களைப் போலவே எனக்கும் இன்னும் இருக்கவே செய்கின்றது.

பெரும்பான்மை ஆட்சியும் மனித உரிமைகளும்!

III

ஜனநாயகமும் பெரும்பான்மையும்

இங்கிலாந்தில் 1648இலும் அமெரிக்காவில் 1776இலும் பிரான்ஸில் 1789இலும் சர்வாதிகார ஆட்சிகளுக்கு முடிவு கட்டப்பட்டன. இதன் பின்னரே 'ஜனநாயகம்' என்பது அங்கு பரவலாக கடைப்பிடிக் கப்படலாயிற்று. ஜனநாயகத் தில் பெரும்பான்மை வாக்குகளே எத்தீர்மானத்தையும் தீர்மானிக்க வேண்டும். ஜனநாயகத்தில் இது ஏன் தவிர்க்க முடியாதது என்பதைப் பார்ப்போம். தேர்தலில் மக்கள் வாக்களித்து ஒரு கட்சியை ஆட்சிக்குக் கொண்டுவருவதுதான் ஜனநாயகம் என்றும் ஜனநாயக ஆட்சி என்றும் விளங்கிக் கொள்ளப்படுமானால் ஆட்சியிலமர்த்தல் என்ற செயல் பெரும்பான்மை வாக்குகளினால் தீர்மானிக்கப்படுகின்றது. இந்தப் பெரும்பான்மை வாக்குகள் எந்த அடிப்படையில் பெறப்படுகின்றன என்பதையிட்டு ஜனநாயகம் கவலைப்படுவதில்லை. தடுக்கப்பட்ட வழிகள் என்று எதுவுமில்லை. ஆயின், நாடுகள் தமது அரசியல் வரலாற்றுக்கேற்ப சில மட்டுப்பாடுகளை விதித்துவிட்டன. ஆனால் இவை ஜனநாயகம் விதித்துவிட்டு மட்டுப்பாடுகள்லை. அதாவது ஜனநாயகத்தின் இன்றியமையாத அம்சங்கள் என்று கருதி விதிக்கப்பட்டவையல்ல. மறுபறுத்தில், மனித உரிமைகள் சட்டத்தின் வியாபிப்புக் காரணமாக விதிக் கப்படும் மட்டுப்பாடுகள் ஆகும். உதாரணமாக: இனவெறுப்புப் பேச்சு (hate speech), வன்முறையைத் தூண்டும் பேச்சு, இன ஒதுக்கல் பேச்சு என்பவை சில நாடுகளின் அரசியலமைப்பினால் அல்லது தேர்தல் சட்டங்களினால் கட்டுப்படுத்தப்பட்டிருக்கும்.

மக்களில் பெரும்பாலானோர் ஒரு சின்னத்துக்கு வாக்களிக்கின்றார்கள் என்று வைப்போம். அச்சின்னத்துக்குரிய கட்சி அல்லது கூட்டணி பதவிக்கு வருகின்றது. இங்கே எல்லோரது விருப்பும் என்பது பெரும்பான்மையோரின் விருப்பினால் பதிலிடப்படுகின்றது. ஆயின், உண்மையில் நடப்பது என்ன? எல்லோரது விருப்பும் பெரும்பான்மையினரது விருப்பால் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தப்பட்டாலும் அவர்களுக்குள்ளேயே செல்வாக்கு அல்லது சலுகை பெற்ற குழுக்கள் இருக்கமாட்டாதா? உதாரணமாக, செல்வந்தர்கள், நிலச்சுவாந்தர்கள், வயதான பிரசைகள், கல்வியறிவுடையோர், புத்திக்கூர்மையுடையோர், அடக்கமுடையோர், குறிப்பிட்ட இனப்பிரிவு, சாதிப்பிரிவு, மத நம்பிக்கைப்பிரிவு இவை அந்தப் பெரும்பான்மை வாக்குகளில் செல்வாக்குச் செலுத்துபவையாக இருக்கும்போது உண்மையில் வெற்றியைத் தீர்மானிப்பது எது என்ற வினா எழுகின்றது. வெறுமனே கோட்பாடுகள் வெற்றியைத் தேடித்தரமாட்டா. தாங்களே உயர்ந்தவர்கள் என்று வெவ்வேறு குழுக்கள் வாதிடும்போது வெற்றியைத் தீர்மானிப்பது வெறும் எண்ணிக்கைப் பலம் மட்டுமே. இதுவே தீர்வுமாகின்றது. இதனையே கார்ஸ் மார்க்ஸ் ஒரு முறை கிண்டலாகக் குறிப்பிட்டார்: அரியணைக்கு இரண்டு இளவரசர்கள் போட்டியிட்டால் அமைதிவழியான தீர்வு அங்கு வாக்கெடுப்பு நடாத்திவிட்டால் கிட்டிவிடும்.¹

இதிலுள்ள போலித்தனம் யாதெனில் மக்கள் எவ்விதத்திலும் சமானர்களாக இல்லாதபோது அவர்களைச் சமானர்களாகக் கொண்டு வாக்குகளை எண்ணுவதேயாகும்.

பெரும்பான்மை வாக்குகளும் மனித உரிமைகளும் என்று வரும்போது ஜனநாயகம் தரும் மற்றொரு பரிசானது 'பயன்பாட்டுக் கோட்பாடு' (utilitarianism) என்பதாகும்.

பெரும் பான் மை என் பதற் கும் பயன் பாட்டுக் கொள்கைக்குமிடையில் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. அதாவது இரண்டுக்குமே பொது எதிரிகளாக உள்ளவை தனிமனித உரிமைகளோயாகும். 'அதிகூடிய எண்ணிக்கையாளர்களுக்கு அதிக கூடிய நன்மை' என்பதே பயன்பாட்டுக் கோட்பாடாகும். சிலின் மீதான பலரின் ஆட்சி என்பது பெரும்பான்மை ஆட்சி என்று பொருளாகும். இடையே ஒற்றுமையுள்ளது போலத் தோன்றவில்லையா?

ஆனால் பெரும்பான்மை ஆட்சி என்பது மனித உரிமையால் மட்டுப்படுத்தப்பட வேண்டியதாகின்றது. உணர்வுகளினால் உந்தப்படும் போது பெரும்பான்மை ஆட்சியானது எது தனது உண்மையான நலன் /அக்கறை என்பதை மறந்து விடுகின்றது. இங்கேதான் உரிமைகள் தேவைப்படுகின்றன. இவை மொத்தச் சமூக நலனையுமே மேம்படுத்த, முன்னெடுக்க என்றவாறாக அவசியமாகின்றன. அதேவேளை, இச்செயற்பாட்டில் பெரும்பான்மை ஆட்சியானது பயன்பாட்டுக் கொள்கைக்கு இயற்கையான உறவாக இல்லாமல் அதன் எதிரியாக மாறிவிடுகின்றது. ஒரு சிறு உதாரணத்தை முன்வைப்போம்.

இலங்கையின் அரசு மதம் பௌத்தமாக இருக்க வேண்டுமா? அதிகாரப் பகிரவு நாட்டுக்குத் தேவையா? இந்த வினாக்களுக்கு பெரும் பான் மையின் மக்களின் வாக்குகள் - உணர்ச்சிமயப்படுத்தப்பட்ட நிலையில் - இல்லையென்றே வாக்களிப்பார்கள் எனக் கொள்வோம். இதன் விளைவு எப்படியிருக்கும்? கூடிய அளவு நன்மை கூடிய எண்ணிக்கையுடைய மக்களுக்கு விளையுமா? அல்லது ஒரு சிலரே பயன் பெறுவதாக முடியுமா? என்பதை வாசகர்களே தீர்மானிக்க விட்டுவிடுகின்றேன்.

இங்கே முகங்கொடுக்க வேண்டிவருகின்ற இன்னொரு சிக்கல் யாதெனில், பெரும்பான்மை முடிவுகளை உரிமைகள் கொண்டு கட்டுப்படுத்துவது என்பது சரி. ஆனால் அங்ஙனம் கட்டுப்படுத்தல் என்ற முடிவு எதனால் எடுக்கப்படுகின்றது. இத்தீர்மானங்கூட சாதாரண பெரும்பான்மையினால்தானே எடுக்கப்படுகின்றது. ஆயின், இதுகூடப் பெரும்பான்மை ஆட்சியில்லையா? இந்நேரம் உணர்ச்சிகளுக்கு இடமிருக்குந்தானே என்ற வினாக்கள் நியாயமானவையேதான். உதாரணமாக: அரசியலமைப்பை வரைவதிலீடுபட்டுள்ளோர் அந்த அரசியலமைப்பு எப்படித் திருத்தப்படலாம் என்பதற்கான ஏற்பாட்டையும் அங்கே குறிப்பிடுவர். இது 2/3 பெரும்பான்மை, இரு சபைகளிலுமான நிறைவேற்றம், மக்கள் தீர்ப்பு என்றவாறாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்த விசேட ஏற்பாட்டைப் புகுத்தும் தீர்மானம் அதை வரைபவர்களால் எப்படி எடுக்கப்படுகின்றது? சாதாரண பெரும்பான்மையினால் எடுக்கப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் இல்லையா?

பெரும்பான்மை வாக்குகள் எப்போது பேராபத்தாகும்?

முதலில் தனிநபர்களது உரிமைகள் பற்றிப் பார்ப்போம். இந்த உரிமைகள் எவை என்பதிலும் கருத்து வேறுபாடுள்ளது. சிலர் பெள்கீ வாழ்வுக்கு அவசியமான விடயங்களையும் உரிமைகள் என்கிறார்கள். உதம். வேலைசெய்யும் உரிமை, சமூகநலக் கொடுப்பனவுக்கான உரிமை, சுத் தமான சுற்றாலுக்கான உரிமை. ஆயின், குடியியற் சுதந்திரங்கள், அரசியல் சுதந்திரங்கள், ஆதன உரிமைகள், ஒப்பந்தஞ் செய்யும் சுதந்திரம் என்பனவே ஜனநாயகத்தின் அத்தியாவசிய அம்சங்கள் என்றளவில் இவை பாதிக்கப்படுமாற்றை காண்போம்.

இந்நோக்கத்துக்காக உரிமைகளை மூன்றாகப் பிரித்துப் பார்க்கலாம். உண்மையானதும் சமத்துவமானதுமான அரசியல் பங்குபற்றலை இயலச்செய்யும் உரிமைகள் ஒருவகை. பேச்சு உரிமை, கூட்டங்கூடும் உரிமை, வாக்களிக்கும் உரிமை என்பன முதலாவது வகை. சட்ட ஆட்சியை முன்னெடுக்கும் உரிமைகள் இரண்டாவது வகை. சட்டமூலங்களை நீதிமன்றங்கள் மீளாய்வு செய்தல், அரசியலமைப்புக்கு ஒவ்வாத தன்மையை கண்டுபிடிக்க பொதுமக்களுக்கு வழங்கப்படும் வாய்ப்புக்கள், பின்னோக்கிச் செயற்படும் சட்டம் அல்லது வரி விதிக்காமை, அரசாங்கம் பறிமுதல் செய்யும் சொத்துக்களுக்கான முழுமையான அல்லது பகுதியளவிலான இழப்பீடு வழங்கல், எதேச்சாதிகாரமான கைது, தடுத்துவைப்பு என்பவற்றுக்கான தடை, நீதியானவிசாரணைக்கான உரிமை என்பவை இந்த இரண்டாம் வகைக்குள் அடங்கும். இத்துடன் வேறு சிலர் சட்டங்கள் நியாயமான ஸ்திரப்பாட்டைக் கொண்டிருக்க வேண்டுமெனக் கோரும் உரிமையையும் உள்ளடக்குவர்.² மூன்றாவதாக உள்ளதுதான் இன, மத, மொழிக் குழுக்களைப் பாதுகாக்கும் உரிமைகள்.

(1) பெரும்பான்மை வாக்குப் பலத்தைக் கொண்டுள்ள அரசாங்கமானது தனது மீள்தெரிவுக்கான வாய்ப்பை அதிகரிக்கும் நோக்குடன் அரசியல் உரிமைகளைத் தவறாகப் பாவிக்கும் வேட்கை கொண்டிருக்கும். தேர்தலுக்கான காலத்தை அதனால் தீர்மானிக்க முடியுமாயின் - பொருளாதார நிலைமை மிகச் சாதகமாயுள்ளபோது அது தேர்தலை நடாத்துகிறது. அங்ஙனமே, குடித்தொகைப் பெருக்கம் காரணமாக தேர்தல் மாவட்டங்களின் எல்லைகள் மீளவும் வரையப்பட வேண்டியிருப்பின் அரசாங்கம் தனக்குச் சாதகமான வழியில் அதனைச் செய்து கொள்ளும். இதே பெரும்பான்மை வாக்குப் பலத்தைக் கொண்டு தேர்தல் முறைமையையே மாற்றியமைக்கவும் முடியும். உதம். நேரடித் தெரிவு முறையிலிருந்து விகிதாசாரத் தெரிவு முறை: வாக்காளர்கள் புதிதாகப் பதியப்பட வேண்டியிருப்பின் - அங்ஙனம் பதியப்படும் வழிமுறையை இயன்றளவுக்கு இலகுவானதாகவோ கடினமானதாகவோ ஆக்குவதற்குப் பதவியிலுள்ள அரசாங்கத்தால் முடியும். வாளெனாலி, தொலைக்காட்சி வசதியுள்ள நாடுகளில் அரசாங்கம் தனக்குத் தேவையான நேரத்தை ஏதேனும் சாக்குச் சொல்லிப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

இங்கே கவனத்துக்குரியது யாதெனில் உரிமைகள் மீதான தாக்குதல் பெரும்பான்மை மக்களிடமிருந்து வரவில்லை. பாரானுமன்றத்திலுள்ள பெரும்பான்மையிலிருந்து வருகின்றது என்பதைத்தான். இதில் அபாயம் யாதெனில் இந்த பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மை உண்மையாகவே குடித்தொகையின் பெரும்பான்மையினரின் விருப்பப்படியான பாரானுமன்றம் ஒன்று அமைவதைத் தடுத்து நிறுத்திவிடவும் வல்லது என்பதே.³

(2) பெரும்பான்மை ஆட்சியானது சட்ட ஆட்சியை தனது சொந்த நலன் கருதி அல்லது ஒரு கண உணர்வு உந்துதல்களினால் புறந்தள்ளி விடலாம். அமெரிக்க அரசியலமைப்பை வரைந்தவர்களுள் ஒருவரான Madison பின்வருமாறு கூறியுள்ளார்: 'பெரும்பான்மையானது ஒரு பொது அக்கறையினால் அல்லது உணர்வுக் கத்தினால் ஒன்றுபடும் போதிலெல்லாம் சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் ஆபத்துக்குள்ளாகியே தீரும்'⁴.

அக்கறை அல்லது நலன் என்பதற்கும் உணர்வுக்கத்துக்கும் இடையிலான வேறுபாடு மிக முக்கியமானது. உதாரணமாக, ஆதனமற் றோர் பெரும்பான்மையினராக இருப்பின் அவர்கள் ஆதன உரிமைகளுக்கு ஏதிராகச் சட்டமியற்றுவர். கடன்களை ரத்துச் செய்வர். இவையெல்லாம் அவர்களது நலன்கள். ஆனால் இங்கே உணர்வுக் கமில்லை. ஆனால் பெரும்பான்மையானது திடீரென இங்னும் உந்தப்படின் நிலைமை பாரதூரமானதாகும். இவ்வேளையில் சட்ட ஆட்சியின் தேவைய்பாடுகள் யாவும் செவிடன் காதில் ஊதிய சங்காகப் போய்விட முடியும். இந்த உந்துதலானது பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மையிலிருந்து ஏற்படலாம். அல்லது குடித்தொகைப் பெரும்பான்மை தனது விருப்பை பாரானுமன்றத்தின் மீது - தேர்தலல்லாத முறைகளில் விதிக்கலாம் (அடிக்கடி நடைபெறும் கலவரங்கள்). சட்ட ஆட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட வகையில் இத்தகைய உந்தல்களினால் ஆக்கப்படும் சட்டங்கள் யுத்தகாலத்தின் போது, அவசரகாலநிலையின் போது ஆக்கப்படின் நிலைமை இன்னும் மோசமாகும்.

உதம். இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது ஐப்பானிய - அமெரிக்கர் யாவரையும் ஒருவித தடுப்புக் காவலில் வைத்தமை.

(3) பெரும்பான்மையானது ஓர் இன் அல்லது மதச் சிறுபான்மையினரது உரிமைகளை ஒதுக்கித் தள்ளி விடும். இதுநிலையான உணர்வுக் கத்தினால் ஏற்படுவது. முன்னைய நூற்றாண்டுகளில் மதவெறியால் இத்தகைய ஆதிக்க நிலைப்பாடு ஏற்பட்டிருந்தது.

ஆனால் இன்று, இனவெறுப்பு மத வேறுபாடுகளுடன் சேர்ந்து பயங்கரமான அடக்குமுறைக்கு வித்திடும் அபாயம் நிலவுகின்றது. இனி முழுவதையும் திருப்பிப் பார்ப்போம்: இரண்டு வேறுபாடுகள் உட்கிடையாக உள்ளன. தொடர்புடைய பெரும்பான்மை என்பது என்னவென்பதை கண்டறிதல் வேண்டும் - அதாவது பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மையா அல்லது குடித்தொகையின் பெரும்பான்மையா என்பதை அறிந்து கொள்ள முயல வேண்டும். மறுபுறத்தில், சிறுபான்மையினரது உரிமையைப் பறிக்கும் விதத்தில் பெரும்பான்மையினரை நடந்து கொள்ளச் செய்யும் நோக்கங்கள் யாவை என்பதும் கண்டறியப்படவும் வேண்டும்.

நிலையான நலன்கள், திடீர் உணர்வுகள், நிலையான உணர்வுகள் என்பன இதிலிடங்கும்.

இந்த நோக்கங்களை இனி வகைப்படுத்தலாம்.

(1) பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மை தனது பெரும்பான்மைப் பலத்தை அப்படியே தக்க வைத்துக் கொள்வதற்காக பல்வேறு நடபடி முறைகளிலான வித்தைகளைக் காட்டலாம்.

- (2) பாராஞ்மன்றப் பெரும்பான்மை நிலையான உணர்வுகளால் அடித்துச் செல்லப்படும் சந்தர்ப்பங்களுமுண்டு. புகழ், சுயகெளரவும் போன்றவற்றுக்காக முறையற்றவற்றைச் செய்யலாம்.
- (3) குடித்தொகையிலான பெரும்பான்மை தனது பிரதிநிதிகளின் மூலம் செயற்படுகின்ற சந்தர்ப்பத்தில் தனது பொருளாதார நலன்களை மேலும் வலுப்படுத்த இங்ஙனம் முறையற்று நடக்கலாம்.
- உடம். கலீகரிப்பு நடவடிக்கைகளில் ஈடுபடல், வட்டி வீதங்களில் ஏற்ற இறக்கங்கள் செய்தல்.
- (4) குடித்தொகைப் பெரும்பான்மை தனது பிரதிநிதிகள் மூலம் திடீர் உணர்வுகளைப் போட்டுச் செயற்படுகின்ற சந்தர்ப்பம். அமெரிக்க அரசியலமைப்பை வரைவதற்குக் கூட்டப்பட்ட பிலெடெல்பியா மகாநாடும் புரட்சியின் பின்னர் பிரெஞ்சு குடியரசு அரசியலமைப்பை வரையக் கூட்டப்பட்ட பேரவையும் இந்த அபாயம் பற்றி முறையான கவனங்களை கொண்டுள்ளது.
- (5) குடித்தொகைப் பெரும்பான்மை தனது பிரதிநிதிகள் மூலம் நிலையான உணர்வுகளின் உந்தலினால் செயற்படுகின்ற சந்தர்ப்பங்கள். பிலெடெல்பியா மாநாட்டில் எவருமே இனவாதம், மதவாதம் ஆகியவை தனிநபர் உரிமைகளுக்கு அச்சுறுத்தலாக அமையுமென்று குறிப்பிட்டிருக்கவில்லை. ஆனால் இன்று இந்த இரண்டுமே பெரும்பான்மை ஆட்சியின் பெரும் அச்சுறுத்தல்களாக இருந்து வருகின்றன.

பெரும்பான்மை ஆட்சிக்கெதிரான சீல பாதுகாப்புக்கள்:

(அ) அரசியலமைப்பு முதன்மைத்துவம்

இவ்விதத்தில் முதலில் வருவது அரசியலமைப்பு உத்தரவாதமே. இது நேரடியாகவும் மறைமுகமாகவும் வழங்கப்படலாம். அரசியலமைப்பைத் திருத்துதல், மாற்றுதல் போன்றவற்றில் ஏற்படுத்தப்படும் வெளிப்படையான சில சட்ட ஏற்பாடுகளும் நடபடிமுறைகளும் இந்த உத்தரவாதத்தைத் தருகின்றன.

பெரும்பான்மையின் விருப்புக்கேற்ப நடப்பதன் மூலம் சட்டங்களை அடிக்கடி மாற்ற முடியாதபடி அரசியலமைப்பு தடைகளைப் போடமுடியும். இதற்கான வழிமுறையாக, அரசியலமைப்புத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவரும் நடபடிமுறை வேண்டுமென்றே சிக்கலானதாகவும் மெதுவானதாகவும் ஆக்கப்பட்டிருக்கும். ஏனெனில் வெறுமனே உந்துதலால் செயற்படும் கூட்டம் நியாயங்களைப் புரிந்து கொள்ளவும் ஆழந்து யோசிக்கவும் போதுமான கால அவகாசம் இங்கே வழங்கப்படுகின்றது. இன்னொரு விதமாக, சில உறுப்புரைகளை மாற்றுவதற்கு விசேஷ பெரும்பான்மையைத் தேவைப்படுத்துதல் (சோல்பரி யாப்பு பிரிவு 29) அல்லது சில பிரிவுகள் ஒருபோதுமே திருத்தப்பட முடியாதவாறு ஆக்கப்படல் (நிலையூன்றிய வாசகங்கள்).

நோர்வேயின் அரசியலமைப்பு இந்த இரண்டு ஏற்பாடுகளையும் கொண்டுள்ளதோடு போதிய கால அவகாசத்தைத் தேவைப்படுத்தும் தாமதிப்பு யுக்தியையும் பயன்படுத்துகின்றது. சவீடனின் அரசியலமைப்பு வெறுமனே தாமதிப்பு யுக்தியை மட்டுமே பயன்படுத்துகின்றது.⁵

ஹங்கேரியின் அரசியலமைப்பு நோர்வேயின் அரசியலமைப்பு இந்த இரண்டு ஏற்பாடுகளையும் கொண்டுள்ளதோடு போதிய கால அவகாசத்தைத் தேவைப்படுத்தும் தாமதிப்பு யுக்தியையும் பயன்படுத்துகின்றது. கவீனின் அரசியலமைப்பு வெறுமனே தாமதிப்பு யுக்தியை மட்டுமே பயன்படுத்துகின்றது.⁵ ஹங்கேரியின் அரசியலமைப்பு விசேட பெரும்பான்மையை மட்டும் தேவைப்படுத்தி நிற்க,

நியூசிலாந்து அரசியலமைப்பு தனித்துவமானதாக அமைந்து சாதாரண பெரும்பான்மை மூலமே புதிதாக எதனையுஞ் சேர்க்க, திருத்த, மாற்ற, அகற்ற முடியுமென்கின்றது.⁶ தாமதிப்பு யுக்திகள் பெரும்பான்மையினரின் திடீர் உணர்வெழுச்சிகளையும் உணர்வுக்கத்தையும் சமாளிப்பதற்காகக் கையாளப்படுவதை. விசேட பெரும்பான்மை யுக்தி என்பது தனிநபர்களது உரிமைகளைப் பெரும்பான்மையின் நிலையான நலன்கள், உணர்வெழுச்சி என்பவற்றிலிருந்து பாதுகாக்கப் பயன்படுவது. இந்த இரண்டு வழிமுறைகளும் தம்மளவில் வெவ்வேறு வகையினதாகவே நிறைவேற்றப்படுகின்றன. தாமதிப்பு ஏன் தேவை என்பதை இப்படி விளக்குகிறார் J. E. Finn என்ற அறிஞர்: 'மனிதர்கள் தமக்கு வெறி ஏற்படும்போது தற்கொலை செய்து கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக, தாங்கள் கயதுத்தியுடன் இருக்கும் போது தங்களைத் தாங்களே கட்டிப்போடப் பயன்படுத்தும் சங்கிலிகளே அரசியலமைப்புக்கள்'.⁷ உணர்ச்சிகளுக்கு அடிமையாகி அசட்டுத் தனமான காரியங்களிலிறங்காமலிருப்பதற்காக மேற்கொள்ளப்படும் தடை என்பது உண்மையில் அந்தப் பெரும்பான்மையின் நேரடி நலனோடு சம்பந்தப்பட்டதாகத்தானே இருக்க முடியும்.

இருப்பினும், மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அல்லது விசேட பெரும்பான்மையைத் தேவைப்படுத்தல் என்பதை மேலுள்ள வாதம் நியாயப்படுத்த முடியாது.

இங்கே தீர்மானம் எடுப்பதில் கூடுதலான எண்ணிக்கை யுள்ளவர்களைத் தேவைப்படுத்துவதன் மூலம், எல்லோரும் ஒரேவிதமான உணர்வலைகளால் இழுத்துச் செல்லப்பட மாட்டார்கள் என்பதால் நிதானமாகச் செயற்பட வழிபிறக்கும். அரசியலமைப்பை வரைந்தோரில் சிலருக்கு சில விடயங்களில் நிலையான நலன்கள் இருக்குமாயின் அது கட்டாயம் நிலையுன்றச் செய்யப்பட வேண்டும் என்பதிலேயே அவர்கள் குறியாக இருந்திருப்பர். உதாரணமாக, மதவாதம் இடம்பெறக் கூடாது என்பதில் அக்கறையுள்ள ஒரு சில குழுவால் ஆக்கப்பட்ட யாப்பானது விசேட ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருப்பதால் பிற்காலத்தில் அது திருத்தப்படுவது கடினமாகி விடுகிறது. எனவே மதவெறி பிடித்தவர்கள் எப்படித்தான் கோஷமிட்டாலும் அதற்கேற்ப அரசியலமைப்பு மாற்றப்பட முடியாத நிலையிருக்கும். ஏனெனில் எல்லோரும் மதவெறியால் உந்தப்பட்டு வாக்களிக்க மாட்டார்கள். பெரும்பான்மை அப்படி வாக்களிக்கலாம். ஆனால் அது மட்டும் திருத்தத்தைக் கொண்டுவரப் போதாது என்றாகிவிடும். இதற்கு நல்ல உதாரணமாக அமைவது அமெரிக்க அரசியலமைப்பேயாகும்.

ஆனால், இங்கே ஓர் எச்சரிக்கையும் அவசியமாகின்றது. மிக இறுக்கமாக அமையும் அரசியலமைப்புக்கள் தற்கொலை உடன்படிக்கைகளாக ஆனால், இங்கே ஓர் எச்சரிக்கையும் அவசியமாகின்றது. மிக இறுக்கமாக அமையும் அரசியலமைப்புக்கள் தற்கொலை உடன்படிக்கைகளாக மாறிவிடும் அபாயமும் உண்டு என்று வாதிடப்படுகின்றது. எதிர்பாராத சூழ்நிலைகளுக்கு விடைகாணும் ஏற்பாடுகள் அரசியலமைப்பில் இருக்கத்தான் வேண்டும். ஆனால் மறுபுறத்தில், அதே எதிர்பாராத சூழ்நிலைகளில்தான் அரசியலமைப்பு மக்களைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்றும் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.

அபாயம் என்னவென்றால், குடிகாரன் ஒவ்வொரு தினத்தையும் அது ஏதோவொரு விதத் தில் விசேடமானது என்று நியாயப்படுத்துவதைப் போல அரசியலமைப்பின் கீழும் விசேட சூழ்நிலைகள் (அவசரகால நிலை) நியாயப்படுத்தப்படும் சந்தர்ப்பங்கள் அடிக்கடி எழலாம் என்பதே.

(ஆ) நீதிமுறை மீளாய்வு தரும் ஸாதுகாப்பு

மேலே நான் குறிப்பிட்ட அபாயத்தைத் தவிர்க்க அல்லது தணிக்க உபயோகிக்கப்படும் ஒரு வழிமுறையே நீதிமுறை மீளாய்வாகும். அரசியலமைப்பொன்றைக் கொண்டிருப்பதால் அல்லது போற்றுவதால் மட்டும் பிரச்சனைகளுக்கு விடைகாண முடியாது. அதனைப் பொருள் கோடல் செய்வதற்கும் செயற்படுத்துவதற்குமான சாதனங்களும் பொறிமுறைகளும் செயற் பாட்டிலிருக்க வேண்டும். அரசியலமைப்பு மீறப்படுகின்றபோது அதனை ஆக்கியவர்களிடம் அல்லது அதற்கெனக் கூட்டப்பட்ட மாநாட்டாளர்களிடம் சென்று முறையிட முடியாது. அதை விட இலகுவான வழியொன்று தேவைப்படுகின்றது.

ஆரம்பத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட அமெரிக்க மாநாடும் பிரெஞ்சு பேரவையும் நீதிமுறை மீளாய்வுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் இருசபைகள் முறை, ஐனாதிபதியின் Veto அதிகாரம் என்பவற்றில் கவனஞ் செலுத்தின. சட்டங்கள் நியாயமற்றவையாக, முட்டாள்த் தனமானவையாக, அபாயமானவையாக, அழிவு தருபவையாக இருக்கலாம். ஆனால் கட்டாயமாக அரசியலமைப்புக்கு முரணானவையாக இருக்க வேண்டும் என்பதில்லை. ஆயின் நீதிமுறை மீளாய்வினால் என்ன பயன் ஏற்படும்? என்று அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மாநாட்டில் வாதிடப்பட்டதுண்டு.⁸

அரசியலமைப்புக்கு இசைவாக இருந்துவிட்டால் மட்டும் போதுமா? என்ற வினாவும் எழுப்பப்பட்டதுண்டு. ஆயினும் Madison இவற்றுக்கு விடையளிக்கும் போது 'அத்தகைய நியாயமற்ற, முட்டாள்தனமான செயல்களுக்கெதிராகவே மேலதிகத் தடையொன்று அவசியமாகின்றது' என்றார்⁹ நீண்ட விவாதங்களின் பின்னர், அரசியலமைப்பில் வெளிப்படையாக எதுவுமே இது விடயத்தில் குறிப்பிடுவதில்லை என மாநாடு தீர்மானித்தது.

சமகால அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகளைப் பார்ப்பின் மேற்சொன்ன விவாதங்களோடு ஒத்துப்போகத் தக்கதான் இரண்டு யாப்புக்களை அடையாளங்காண முடியும். அவையாவன அமெரிக்காவினதும் நோர்வேயினதும் அரசியலமைப்புக்களாகும். இவ்விரு நாடுகளின் உயர்நீதிமன்றங்கள் நியதிச் சட்டங்களை அவை ஆக்கப்பட்டதற்குப் பின்னரான நிலையில் (ex post) அரசியலமைப்புக்கு அவற்றின் இசைவாந்தன்மை குறித்து உரைத்துப் பார்க்கின்றன. பொதுவாக ஜ்ரோப்பிய நாடுகளில் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றங்கள் சட்டங்களை அவை ஆக்கப்பட முன்னரான நிலையிலேயே (ex ante) இங்ஙனம் உரைத்துப் பார்ப்பதுண்டு. இந்த ஜ்ரோப்பிய முறைமையிலும் நாட்டுக்கு நாடு முக்கிய வேறுபாடுகள் காணப்படுகின்றன. குறிப்பாக, சட்டத்தை நீதிமன்றின் முன்னால் கேள்விக்குட்படுத்தும் உரிமை தொடர்பில் பாரிய வேறுபாடுகள் உள்ளன.

எப்படிப் பார்ப்பினும் ex post மீளாய்வுதான் தனிநபர் உரிமைகளைப் பாதுகாப்பதற்கு அவசியமானது என்பது பொதுவான கருத்து. இதற்கு முக்கியமான இரு காரணங்களைக் கூறலாம்: ex ante மீளாய்வை அனுமதித்தால் அதன்மூலம் சட்டவாக்கத் துறைக்கும் நீதித்துறைக்கும் இடையில் அபாயகரமான சிக்கல்களும் மோதல்களும் எழலாம். அத்துடன், குறிப்பிட்ட அச்சட்டம் உரிமைகளை மீறக்கூடிய இயல்திறனைக் (potentiality) கொண்டிருப்பினும் உண்மையான வழக்கொன்று

கொண்டுவரப்படும்வரை அத்தகைய மீறலை எதிர்பார்த்தல் என்பது சாத்தியமில்லை. இலங்கையில் தற்போதுள்ளது ex ante மீளாய்வு என்பதையும் கவனிக்கலாம்.

அரசியலமைப்புப் பாதுகாப்பு உத்தரவாதங்களைச் செயற்படுத்துவதற்கான ஒரு பொறிமுறையாகவே நீதிமுறை மீளாய்வு கருதப்பட வேண்டும். சட்டமானது உண்மையிலேயே அரசியலமைப்புக்கு முரணானதெனினும் அதனை அங்ஙனம் அளவிட்டு அதற்கெதிரான நடவடிக்கைகளைத் தொடக்கி வைப்பதற்கான பொறிமுறையொன்று இருக்க வேண்டும் என்பதுமிக அவசியம். அங்ஙனமில்லாதபோது அரசியலமைப்பின் ஏற்பாடுகள் நடைமுறைப் பெறுமதியை இழந்தவையாக மாறத் தொடங்கிவிடும். இத்தகைய பொறுப்பையேற்கும் அமைப்பானது (நீதித்துறை) அரசியலமைப்பினை சொற்பொருள்சார் விதிப்படி பொருள்கோடல் செய்வதால் எழக்கூடிய அனர்த்தங்களையும் தவிர்க்கக் கூடியதாக இருக்கும். நீதிமன்றமானது பழைய அரசியலமைப்பைப் புதிய குழ்நிலைகளுக்குப் பிரயோகிக்கும்போது அதனது எழுத்துக்களுக்குக் குறை நிரப்பல் செய்து அல்லது அவ்வெழுத்துக்களை மீறிக்கூடச் செயற்படலாம். ஆனால் நீதிமன்றம் அந்த அரசியலமைப்பின் ஆத்மாவை அழியவிடாதபடி பார்க்கும் விசுவாசத்துடன் இங்கு செயற்பட வேண்டும்.

இங் கேட்டு ஆட்சேபனைக் குரிய அபாயங்கள் இல்லாமலில்லை. எது விழலானது? எது பிரயோசனமானது? எது அரசியலமைப்பின் ஆத்மாவைக் குறிவைக்கிறது? எது அங்ஙனமாகத் தோன்றவில்லை? என்பதை நீதிமன்றங்களே தீர்மானிக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டால் அங்கே நீதிமுறை மீளாய்வுக்குப் பதிலாக நீதித்துறையின் ஆட்சியே எஞ்சி நிற்கும் என்ற அபாயம் உள்ளார்ந்த ஒன்றாகும். பெரும்பான்மை ஆட்சிக்கு எதிரான ஒரு தடையாகச் செயற்படுவதற்குப் பதிலாக பொதுமக்களது பிரதிநிதித்துவத்தோடு எவ்விதத்திலும்

சம்பந்தப்படாத நீதித்துறையானது சட்டவாக்கத்துக்குப் பதிலாக இடம்பிடித்துக் கொண்டுவிடும். கோட்பாட்டளவில் பார்த்தால் இங்கேயும் ஓர் இக்கட்டான நிலை ஏற்படுகின்றதெனலாம். அதாவது சொல்லுக்குச் சொல் எழுத்துக்கு எழுத்து என்று ஒட்டிக் கொண்டு பொருள் கோடல் செய்யும் அபாயம் ஒருபுறம். மறுபுறத்தில், மட்டுப்பாடு எதுவுமற்ற நீதிமுறைச் செயற்பாடு (judicial activism). இந்த இரண்டில் எதனை எப்படித் தெரிவுது? கோட்பாட்டளவிலான இந்தச் சிக்கலுக்கு நடைமுறையில் அனுபவ ரீதியிலான படிப்பினையின் மூலம் விடைகாணப்பட முடியும்.

நீதிமன்றங்கள் முற்றிலும் எதேச்சாதிகாரமான முறையிலும் முற்கூட்டியே எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத விதத்திலும் செயற்படுவதைத் தடுக்கவல்லதான் பொருள்கோடல் விதிகளை வளர்த்தெடுக்கவல்ல சட்டக் கலாசாரம் ஒன்று உருவாகுமாயின் மேற்சொன்ன சிக்கலுக்கான விடை கிடைத்து விடுகின்றது.

ஆயினும், இதனோடு ஒட்டியதாக எழுப்பப்படும் இன்னொரு வினா - இந்தச் சட்டக் கலாசாரம் ஆயினும், இந்தச் சட்டக் கலாசாரம் நீதிமன்றங்களை வெறுமனே பெரும்பான்மையின் முகவர்களாக மாற்றிவிடாதா? என்பதாகும். ஆதன உரிமைகள் தொடர்பாக மக்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்து இந்தச் சட்டக் கலாசாரத்தில் புகுந்துவிட்டமையால்தான் இன்று இந்த உரிமைகள் பெரும்பாலும் கூடுதலான மட்டுப்பாடுகளை எதிர்கொள்பவையாக உள்ளன. ஆனால் ஆதன உரிமையினைக் காப்பாற்ற வேண்டியது அரசியலமைப்பாகவே இருந்தும் அதுவே அந்த உரிமைக்கு மட்டுப்பாடுகளை விதிப்பதாகச் செயற்படுகின்றதென்றால் காரணமென்ன? சட்டக் கலாசாரம் கூறுவதன்படி பொருள்கோடல் வளர்த்தெடுக்கப்பட்டதுதான் காரணம்.

நீதிமன்றங்கள் முற்றிலும் எதேச்சாதிகாரமான முறையிலும் முற்கூட்டியே எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத விதத்திலும் செயற்படுவதைத் தடுக்கவல்லதான் பொருள்கோடல் விதிகளை வளர்த்தெடுக்கவல்ல சட்டக் கலாசாரம் ஒன்று உருவாகுமாயின் மேற்சொன்ன சிக்கலுக்கான விடை கிடைத்து விடுகின்றது.

தனிநபர் உரிமைகளை அரசியலமைப்பு பாதுகாப்பது என்பது திருப்தியானது என்று கருதும் மனித உரிமைவாதிகள் தவறிவிடும் சந்தர்ப்பமும் இதுதான். பெரும்பான்மையின் கருத்து நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படும்போது அது சட்டத்தின் வடிவில் வந்து உரிமைகளை மீறும். அதே விருப்பு மறைமுக வடிவில் வந்து உரிமைகளை மீறும்போது நீதிமன்றமே அதை உட்கிடையாக நிறைவேற்றி வைக்கின்றது. இங்கே சட்டமானது பெரும்பான்மை மக்களது தெளிந்த முடிபாகுமேதவிர வெறும் உணர்ச்சிகள், உந்தல்களுடன் சம்பந்தப்பட்டாக இல்லை. ஆனால் இங்கு அபாயம் குறைவானதாக இருப்பதற்குக் காரணம் இது.

தனிநபர் உரிமைகளை அரசியலமைப்பு பாதுகாப்பது என்பது திருப்தியானது என்று கருதும் மனித உரிமைவாதிகள் தவறிவிடும் சந்தர்ப்பமும் இதுதான். பெரும்பான்மையின் கருத்து நேரடியாக வெளிப்படுத்தப்படும்போது அது சட்டத்தின் வடிவில் வந்து உரிமைகளை மீறும். அதே விருப்பு மறைமுக வடிவில் வந்து உரிமைகளை மீறும்போது நீதிமன்றமே அதை உட்கிடையாக நிறைவேற்றி வைக்கின்றது. இங்கே சட்டமானது பெரும்பான்மை மக்களது தெளிந்த முடிபாகுமேதவிர வெறும் உணர்ச்சிகள், உந்தல்களுடன் சம்பந்தப்பட்டாக இல்லை. ஆனால் இங்கு அபாயம் குறைவானதாக இருப்பதற்குக் காரணம் இது.

இந்தச் சட்டக் கலாசாரம் என்பது நீதிமன்றத் தீர்ப்புகள் மீதான மென்தடையாகவே செயற்படவல்லது. யாப்பை வரைந்தோரின் கருத்துக்களையோ அல்லது தற்போதைய பெரும்பான்மையினது தீர்க்கமான முடிவையோ பிரதிபலிக்காது நடுநிலையான தீர்மானங்களை எடுப்பதற்கான கால அவகாசமும் இந்தச் சட்டக்கலாசாரம் வளரும் அதே வேளையில் கிடைத்து விடுகின்றது. இத்தகைய கலாசாரம் வளராததால்தான் அமெரிக்க நீதிமன்றம், ஐப்பானிய-அமெரிக் கர்களை தடுப்புக்காவலில் வைத்ததைச் சட்டமுறையானதென்று தீர்ப்பளித்தது. இது தொடர்பான வழக்கை இன்று அமெரிக்க சட்டக்கலாசாரம் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பியத்து உதறுகிறது.¹⁰

(இ) வலுவேறாக்கந்தறும் பாதுகாப்பு

பெரும்பான்மை ஆட்சியின் அபாயங்களைத் தவிர்ப்பதற்காக அரசாங்கத்தின் மூன்று துறைகளும் எங்ஙனம் ஒழுங்கமைக்கப்பட வேண்டும் என்பதை இனிப் பார்ப்போம். இந்த ஒழுங்கமைப்பு இரண்டு விதங்களில் செய்யப்படலாம். அதிலொன்றே Separation of powers என்ற வலுவேறாக்க முறை. மற்றையது Checks and balances என்ற கண்காணிப்புகளும் சம்பந்தல்களும் கொண்ட முறையாகும். இதில் முதலாவதையே இங்கு பார்ப்போம்.

சட்டவாக்கத்துறை, நிறைவேற்றுத்துறை ஆகிய இரண்டுக்கும் இடையிலான உறவுகளைப் பொறுத்தளவில் ஜனாதிபதி ஆட்சிமுறை, பாராளுமன்ற ஆட்சிமுறை என்ற இரண்டிலும் வெவ்வேறு வழிமுறைகள் கடைப்பிடிக்கப் படுவதுண்டு. முதலாவதில் ஜனாதிபதிக்கு வழங்கப்படும் விசேட இரத்து (Veto) அதிகாரம் சட்டவாக்கசபைக்குக் கடிவாளமிடுவதாக இருக்கும்.

ஆனால் பாராளுமன்ற ஆட்சி முறையில் நிறைவேற்றுத்துறை என்பது (cabinet) சட்டவாக்கத் துறையிலிருந்து தோன்றுவதேயாகும். இங்கு சட்டவாக்கத்துறை மீது விதிக்கப்படும் மட்டுப்பாடுகள் யாவுமே நிறைவேற்றுத்துறை மீதான மட்டுப்பாடாகவும் அமைந்திருக்கும்.

இவற்றைவிட, நாம் வழக்கத்தில் பரிச்சயமாயிருப்பது நீதித்துறையின் சுதந்திரமேயாகும். ஏனைய இரு துறைகளிலிருந்தும் இது விடுபட்டிருப்பது இரட்டிப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றது. ஏனெனில் இதுவே சட்ட ஆட்சிக்கும் நீதிமுறை மீளாய்வுக்கும் உத்தரவாதந் தருவதாகும். இச்சுதந்திரத்தின் ஓரம்சம் நீதிபதிகளது நியமனம், பதவிக்காலம், ஊதியம் சம்பந்தமானது. மற்றோரம்சம் நீதிமன்ற அமைப்புமுறை சம்பந்தமானது. உதாரணமாக, யூர்களைத் தெரிவு செய்தல், முக்கிய வழக்குகளை எந்த நீதிபதிகள் விசாரிக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்தல் என்பன சம்பந்தப்பட்டதாகும். அரசாங்கம் தனக்கு 'நம்பகரமான' நீதிபதிகளிடம் வழக்கை ஒப்படைக்காமலிருப்பதைத் தடுப்பதற்குச் சில நாடுகளில் 'ஸௌத்தர்' முறை பாவிக்கப்படுவதுண்டு.

இவற்றைவிட, நாம் வழக்கத்தில் பரிச்சயமாயிருப்பது நீதித்துறையின் சுதந்திரமேயாகும். ஏனைய இரு துறைகளிலிருந்தும் இது விடுபட்டிருப்பது இரட்டிப்பு முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகின்றது. ஏனெனில் இதுவே சட்ட ஆட்சிக்கும் நீதிமுறை மீளாய்வுக்கும் உத்தரவாதந் தருவதாகும். இச்சுதந்திரத்தின் ஓரம்சம் நீதிபதிகளது நியமனம், பதவிக்காலம், ஊதியம் சம்பந்தமானது. மற்றோரம்சம் நீதிமன்ற அமைப்புமுறை சம்பந்தமானது. உதாரணமாக, யூர்களைத் தெரிவு செய்தல், முக்கிய வழக்குகளை எந்த நீதிபதிகள் விசாரிக்க வேண்டும் என்பதைத் தீர்மானித்தல் என்பன சம்பந்தப்பட்டதாகும்.

அரசாங்கம் தனக்கு 'நம்பகரமான' நீதிபதிகளிடம் வழக்கை ஒப்படைக்காமலிருப்பதைத் தடுப்பதற்குச் சில நாடுகளில் 'ஸௌத்தர்' முறை பாவிக்கப்படுவதுண்டு.

இதற்கு மேலதிகமாக, வழுமையான மூன்று துறைகளைவிட, பத்திரிகைத்துறை - இன்னும் பொதுவாகச் சொன்னால் ஊடகத்துறை நான்காவது 'வலு'வாக அமைந்து விடுகின்றது. ஏனெனில் இவையும் பெரும்பான்மையின் துஷ்பிரயோகத்தை அம்பலப்படுத்திக் கட்டுப்படுத்துவதில் கணிசமான பங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இதனைக் கண்டிப்பான பொருளில் பொருள்கோடல் செய்தால், அரசு தொலைக்காட்சி, வாணோலி போன்ற பொதுசன ஊடகங்கள் வலுவேறாக்கத்துக்கு உட்பட்டுப் பூரண சுதந்திரத்துடன் இயங்க அனுமதிக்கப்படல் வேண்டும் என்று கொள்ளலாம். நியமனம், பதவிக்காலம், ஊதியம் என்பன பணிப்பாளர் நாயகத்துக்கு உத்தரவாதப்படுத்தப்பட்டவையாக இருக்க வேண்டும். இலங்கையில் இது தொடர்பான நடப்புகளை வாசகர்களே அசைபோட்டுக் கொள்ளலாம். இத் தகைய பதவிகளிலுள்ளவர்களுக்கு 'வரவு-செலவுத் திட்ட சுயாட்சி' மிக அவசியம். அதில் கைவைக்கக் கூடாது எனலாம்.

சற்று விரிவான பொருளைக் கொடுப்பதாயின், தனியார்துறை பொதுசன ஊடகங்களும் இங்ஙனமே கட்டுப்பாட்டையும் அச்சுறுத்தலையும் பிரயோகித்து பெரும்பான்மை ஆட்சிக்குக் கடிவாளமிட முடியும். இதன் அடித்தளமே பேச்சுச் சுதந்திரத்துக்கான அரசாங்கத் தலையிட்டுக் கெதிரான சட்டப் பாதுகாப்பில் தங்கியிருக்கும். அதுமட்டுமன்றி பத்திரிகை அச்சிடுந்தாள், இயந்திரங்கள், மை போன்றவற்றில் அரசாங்கத்துக்கு ஏகபோகம் அனுமதிக்கப்படவும் கூடாது. இன்னுஞ் சிலர் மத்திய வங்கியின் சுதந்திரத்தையும் இதனோடு சேர்ந்து ஐந்தாவது வலுவாகத் தற்போது கணிக்கின்றனர்.

மத்திய வங்கியின் பணிப்பாளர் நாயகத்தின் பதவியின் சுதந்திரம் நீதித்துறைச் சுதந்திரமளவுக்கு முக்கியத்துவமானது எனச் சில அறிஞர்கள் அபிப்பிராயப்படுகின்றனர்.¹¹ ஏனெனில் நாட்டின் நாணயப் பெறுமதியின் ஏற்ற இறக்கத்தை வைத்தும் ஆட்சியை மாற்றமுடியும் என்பதைத் தேர்தல்கள் நிருபித்து உள்ளன. எனவே ஆதன உரிமைகளோடு நெருங்கிய தொடர்புடைய மத்திய வங்கியின் செயற்பாடானது ஏனைய துறைகளின் தலையிடின்றிச் சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும் என்பதில் தவறில்லை.

(ஈ) கண்காணிப்புகளும் சம்பாடுகளும் (Checks and Balances)

இதில் அரசியல் நிறுவனங்கள் ஒன்றினால் ஒன்று மட்டுப்படுத்தப்படுகின்றன. இதன் பொருள், ஒவ்வொன்றுக்கும் அதனது மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அதிகார எல்லை உண்டென்பது மட்டுமல்ல அந்த எல்லைக்குள்ளும் அந்த நிறுவனம் தான் நினைத்தபடி ஆட்டம் போட முடியாது என்றாகும். இது இக்கோட்பாட்டின் பலமிக்க பொருள்கோடலாக அமையும். சட்டவாக்க அதிகாரமானது நிறைவேற்றுத்துறையின் 'இரத்து' ஆயுதத்தினாலும் நீதிமுறை மீளாய்வினாலும் மட்டுப்படுத்தப்படும். அதேவேளை துடிப்பான நீதிமன்றமொன்று அதற்கான புதிய நியமனங்களாலும் மீளாய்வு அதிகாரத்திலான மட்டுப்பாடுகளாலும் அச்சுறுத்தப்படலாம்.

கண்காணிப்பு வழிமுறைகள் என்றால் இங்கு இருசபைகள் கொண்ட சட்டவாக்கசபை மற்றும் நிறைவேற்றுத்துறையின் இரத்ததிகாரம் என்றே எடுத்துக் கொள்வோம். இந்த இரு கண்காணிப்பு முறைகளும் முறையே பெரும்பான்மை ஆட்சியின் இரு அபாயங்களுக்கு பரிகாரமாகின்றன.

இரண்டாவது சபையின் உள்ளமையானது பல்வேறு பொறிமுறைகளின் மூலம் பெரும்பான்மையின் உணர்வைலைகளுக்கு ஓர் அணைக் கட்டாகச் செயற்படவல்லது. சட்டவாக்கக் கொடுங்கோண்மைக்கு எதிரான தடையாக இரத்ததிகாரம் பாவிக்கப்பட முடியும். ஆனால் இக்கூற்றுக்கள் விதிவிலக்குகளுக்கு உட்படாதவை என்று கூறுவதற்கில்லை.

பிரச்சனை	உணர்வைலைக்க பெரும்பான்மைப் பகுதிகளின் பிரச்சனை	சுயநலன் காக்கும் சட்டவாக்குனர்
இருசபைகள் முறை மூலம் கிடைக்கும் தீர்வு	மேற்சபை தாமத யுக்தியைக் கையாளும். பணம் அல்லது ஞானத் தின் மூலம், உணர்வைலைக்க பெரும்பான்மையினின்றும் வேறுபட்டு அதற்குத் தடையாக அமையும்.	பேரவை இரண்டாகப் பிளவுபட்டிருப் பது செல்வந்தர் பக்கஞ் சாயும் சாத்தியம் குறைவு.
இரத்ததிகாரம் மூலம் கிடைக்கும் தீர்வு	இரத்ததிகாரம் மேலதிகக் கண்காணிப்பாக அமைந்து அபாயகரமான உந்துதல்களைத் தடுக்கும்.	சட்டவாக்கத்தின் சொந்த அத்து மீறல்களை நிறைவேற்றுத் துறை தடுக்கும்.

இருசபைகள் மூலமான அணைபோடல் என்பது "குட்டைக் குறைக்க" உதவும் என்று நம்பப்பட்டு வருகின்றது.

Thomas Jefferson மற்றொரு சகாவான George Washington ஜப் பார்த்து 'என் செனட்சபை தேவையென்கிறீர்கள்?' எனக் கேட்டார்.

அதற்கு Washington அளித்த பதில் இன்னொரு கேள்வியாக இருந்தது.

'என் நீர் கோப்பியை cup இலிருந்து saucer க்கு ஊற்றுகிறீர்?'

'ஆறவிடுவதற்கு' என்றார் Jefferson.

'அதற்குத்தான்' என்றார் Washington.

பிரான்சிலும் இத்தகைய 'ஆறவைக்கும் அவகாசம்' என்றளவிலேயே செனட் உருவாக்கப்பட்டது.¹² இங்கே செனட்டர்களது விசேட தகுதி கவனிக்கப்படுவதில்லை. ஆனாலும் கீழ்ச்சபை உறுப்பினர்களிலும் பார்க்க உணர்வலைகளைத் தடுக்கவல்ல தகுதிகள் கொண்டவர்களாக மேல்சபை உறுப்பினர்கள் இருப்பதற்குரிய விதத்தில் தேவைப்பாடுகள் விதிக்கப்படுவதுண்டு.

சுயநலத்தோடு கூடிய சட்டங்களை சட்டவாக்குனர் ஆக்காதிருப்பது தடுக்கப்பட வேண்டுமானால் அங்கு பிரித்து-ஆனும் வழிமுறை கையாளப்பட வேண்டும். பேரவை ஒரேவிதமானவர்களைக் கொண்டிருந்தால் அவர்கள் வரிந்துகட்டிக் கொண்டு நிறைவேற்றுத் துறையை எதிர்க்க முற்படுவர். அவர்களை இரண்டாகப் பிரித்துவிட்டால் நலன்களும்/அக்கறைகளும் இரண்டாகும். எதிர்ப்பும் அந்தளவுக்கு இரண்டுபட்டு மழுங்கிவிடும். பிரெஞ்சுப் பேரவையில் இவ்வாறு கூறப்பட்டதாம்: 'ஒரேயொரு அதிகார அமைப்பு இருப்பின் அது எல்லாவற்றையும் விழுங்கிவிடும். இரண்டிருப்பின் அவை இடைவிடாது மோதிக் கொண்டேயிருக்கும். மூன்றுதான் முறையான சமிலிலையைப் பேணும்'.¹³ நிறைவேற்றுத்துறையின் இரத்திகாரம் உணர்வலைப் பிரச்சனைக்குத் தீர்வு காணும் வாய்ப்பு ஜனாதிபதி ஆட்சி முறைக்கே அதிகம் பொருத்தமானது.

இங்கு இரத்துச் செய்யப்பட்ட சட்டத்தை விசேட பெரும்பான்மையுடன் நிறைவேற்றும் ஏற்பாடு சிலவேளைகளில் (அமெரிக்காவிலுள்ளது போல) விரும்பப்படுகின்றது.

வேறுசில சந்தர்ப்பங்களில் இரத்துச் செய்யப்பட்ட சட்டத்தை சாதாரண பெரும்பான்மையுடன் மீளவும் கொண்டுவர சட்டவாக்க சபைக்கு முடியும் என்றாலும் அது பின்னைய

சட்டவாக்க சபையினாலேயே செய்யப்பட முடியுமெனக் கூறப்படுவதுண்டு. இதுவே பிரான்சில் ஏற்கப்பட்டிருந்த முறையாகும்.

சுயநலத்தோடு செய்யப்படும் சட்டவாக்குனர்களைத் தடுப்பதில் நிறைவேற்றுத்துறையின் இரத்ததிகாரத்தின் பங்கானது அமெரிக்க அரசியலமைப்பு மாநாட்டிலும் பிரான்சின் பேரவையிலும் நிரந்தரக் கோட்பாடாகவே விவாதிக்கப்பட்டது. 1688இல் இங்கிலாந்தில் இருசபைகளும் சேர்ந்தே தமது அதிகாரத்தின் ஒரு பகுதியை நிறைவேற்றுத்துறையிடம் கையளித்து அதன்மூலம் சட்டவாக்கக் கொடுங்கோன்மையைத் தடுத்துக் கொண்டன. இந்த உதாரணம் பாரிஸ் சட்டப் பேரவையினரைக் கவரத் தவறவில்லை.

Checks என்பதும் check பண்ணப்படாவிடின் அங்கு Balances இருக்காது. கண்காணிப்பு அங்கங்கள் (organs) தாம் கண் காணிப்புச் செய்யும் நிறுவனங் களிலிருந்து புறம்பானவையாகவும் சுதந்திரமானவையாகவும் இருக்க வேண்டும். ஜனாதிபதி பாரானுமன்றத்தினால் தெரியப்பட்டால் அவர் பாரானுமன்றத்தைக் கண்காணிக்க முடியாது. அவரைத்தான் பாரானுமன்றம் கண்காணிக்கும். இங்கே சம்பாடு இல்லாமல் போய்விடும். ஜனாதிபதி மீதான (impeachment) யிமாட்டறைதல் கண்காணிப்பாக அமைவதாயின் அவர் பாரானுமன்றத்தோடு எவ்விதத்திலும் சம்பந்தப்படாதவராக இருக்க வேண்டும்.

Checks and Balances என்பதிலுள்ள குறைபாடு யாதெனில் இறுதியில் அது அரசாங்கத்தைச் செயற்பாடற்ற ஒரு நிலைக்குக் கொண்டுவருமே தவிர பொறுப்புடைய அரசாங்கத்தை அமைக்க உதவாது என்பதே. தாமதிப்பு யுக்தி ஏற்பாடுகள் இந்த அபாயத்தைக் கொண்டுவரா.

எனினும் நிரந்தர 'இரத்து' என்பது சட்டவாக்கக் கொடுங்கோன்மையைத் தணிக்கும் என்றாலும் அதற்கும் பக்கவிளைவுகள் இல்லாமலில்லை. சட்டத் திலுள்ள குறைபாட்டைவிட சட்டத் துஷ்டிரயோகமே பயங்கரமானது என்பதால் நிரந்தர 'இரத்து' அதிகாரம் இன்றும் விரும்பப்படுகின்றது எனலாம்.

முடிவுகள்

பெரும்பான்மை ஆட்சியின் அபாயத்தின் தோற்றுவாய்கள் மூன்றெண்ப் பார்த்தோம். அவையாவன: நிலையான நலன்கள், நிலையான உணர்வலைகள், திடீரெனக் கிளம்பும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் என்பனவாகும். இவை பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மையில் அல்லது குடித்தொகைப் பெரும்பான்மையில் எழலாம் எனவும் பார்த்தோம். கிழக்கு ஜோப்பாவில் தற்போது நிகழ்வன இவற்றுக்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மையினது நிலையான நலன்கள் அங்கு குழப்பத்துக்கு வித்திட்டுள்ளன. அதேபோன்று குடித்தொகையின் நிலையான உணர்வலைகள் இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளின் வடிவத்தில் உருக்கொண்டு ஆட்டம் போடுகின்றன. குறைந்த எண்ணிக்கையினராக உள்ள ஆதனச் சொந்தக்காரர்கள், பணமுதலீட்டாளர்களது குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளன உரிமைகளை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய அளவுக்கு அங்கு குடியியற் சமூகமொன்று (Civil Society) இன்னும் உருவாகவில்லை. அத்துடன் பெரும்பான்மை ஆட்சியின் அபாயத்தின் தோற்றுவாய்கள் மூன்றெண்ப் பார்த்தோம். அவையாவன: நிலையான நலன்கள், நிலையான உணர்வலைகள், திடீரெனக் கிளம்பும் உணர்ச்சிப் பிரவாகம் என்பனவாகும்.

இவை பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மையில் அல்லது குடித்தொகைப் பெரும்பான்மையில் எழலாம் எனவும் பார்த்தோம். கிழக்கு ஜோப்பாவில் தற்போது நிகழ்வன இவற்றுக்கு நல்ல உதாரணங்களாகும். பாரானுமன்றப் பெரும்பான்மையினது நிலையான நலன்கள் அங்கு குழப்பத்துக்கு வித்திட்டுள்ளன. அதேபோன்று குடித்தொகையின் நிலையான உணர்வலைகள் இன, மத, மொழி வேறுபாடுகளின் வடிவத்தில் உருக்கொண்டு ஆட்டம் போடுகின்றன.

குறைந்த எண்ணிக்கையினராக உள்ள ஆதனச் சொந்தக்காரர்கள், பணமுதலீட்டாளர்களது குறுகிய வட்டத்துக்குள்ளன உரிமைகளை எதிர்த்து நிற்கக்கூடிய அளவுக்கு அங்கு குடியியற் சமூகமொன்று (Civil Society) இன்னும் உருவாகவில்லை. அத்துடன் திடீரெனக் கிளம்பும் உணர்வலைகள் என்பன தன்னளிலேயே முன்னறியப்பட முடியாதன என்பது பெறப்படும். எனவே இது Civil Society யின் தேவையை இரட்டிப்பாக்கும்.

நம்பிக்கை தருவது யாதெனில் தற்போது உருவாகவிரும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றங்களும் மனித உரிமைகள் பிரகடனங்களின் அபரிதமான செல்வாக்குமேயாகும். 'ஏகதத்துவம்' என்று 1989க்குப் பின்னைய சர்வதேச அரங்கு உருமாறிவிட்ட பின்பு கண்காணிப்பும் சம்பாடுகளும் எல்லைகளுக்கு அப்பாலும் இருந்து செல்வாக்குச் செலுத்துகின்றன. சாதாரண சட்டம் மாத்திரமன்றி அரசியலமைப்பை ஆக்குவதிலும் இந்த அவதானிப்புகள் ஏற்புடையதாகின்றன. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றங்கள் மேற்சொன்ன மூன்று அபாயங்களிலும் நிலையானதும் தற்காலிகமானதுமான உணர்வலை அபாயங்களை நீக்க உதவ முடிகின்றன. ஆனால் மாறாக, சொந்த நலன் பேணும் அக்கறை கொண்ட சட்டவாக்குனர் குழுவுக்கெதிராக - கண்காணிப்பும் சம்பாடும் போதியளவு கட்டுப்பாட்டைச் செலுத்துவதாக இல்லை.

இதனால்தான் இன, மத, மொழி, கலாசார, பிரதேசச் சிறுபான்மைக் குழுக்களது எதிர்பார்ப்புக்கள் ஆள்புல எல்லைகளுக்கு அப்பாலான கண்காணிப்பையும் சம்பாட்டையும் வேண்டி நிற்பதான தூர்ப்பாக்கிய நிலை இன்று ஏற்பட்டுள்ளது. இதற்கு பொஸ்னியா, ரூவண்டா, புரூண்டி தொடக்கம் இலங்கை வரை விதிவிலக்குக் கிடையாது எனலாம்.

SELECTED BIBLIOGRAPHY

BOOKS

Catherine Brozman, Rene Lefeber and Marjoleine Zieek (eds.), **Peoples and Minorities in International Law**, Martinus Nijhoff Publishers, London, 1994

Christian Tomuschat (eds), **Modern Law of Self-Determination**, Martinus Nijhoff Publishers, London, 1993.

J.E.Finn, **Constitutions in Crisis**, New York, Oxford University Press, 1991.

L.Fuller, **The Morality of Law**, New Haven, Conn., Yale University Press, 1969.

Ivor Jennings, **Approach to Self-Government**, Cambridge University Press, 1951.

Ivor Jennings, **The Constitution of Ceylon, 2nd ed**; Bombay, Oxford University Press, 1956.

J.Jaconelli, "Majority Rule and Special Majorities", **Public Law**, 1989.

John Elster, **Solomonic Judgments**, Cambridge, England, Cambridge University Press, 1989.

Karl Marx, The Eighteenth Brumaire, in Marx and Engels, **Collected Words**, New York, vol II.

Ketheshwaran Loganathan, **Sri Lanka: Lost Opportunities - Past Attempts at Resolving Ethnic Conflict**, CEPRA, University of Colombo, Colombo, 1996.

D.J.Morgan, **The Official History of Colonial Development**, vol.5, MacMillan, London, 1980.

V.Navaratnam, **The Fall and Rise of the Tamil Nation**, Kanthalakam, Madras, 1991.

S.Nadesan Q.C, **Some Comments on the Constituent Assembly and the Draft Basic Resolutions**, Nadarajah Press, Colombo, 1971.

J.N.Pandey, **Constitutional Law of India**, 27th Edition, CLA, Allahabad, India, 1994.

Rajiva Wijesinghe (eds.), **Values for South Asia**, CLD, Colombo, 1997.

E.Simith(ed.), **Constitutional Justice Under Old Constitutions**, New York, 1966.

G.R. Stone et. al., **Constitutional Law**, 2nd ed., Boston, Little Brown, 1991.

A.Theva Rajan, **Tamil as Official Language - Retrospect and Prospect**, ICES, Colombo, 1995.

Cases

Aseerwatham v Permanent Secretary of the Ministry of Defence and External Affairs, Journal of the International Commission of Jurists, volume VII, p.319.

Bribery Commission v Ranasinghe (1964) 66 NLR 73

Ibrahim v Government Agent , Vavunia (1966) 69 NLR 217.

Ibrelebbe v The Queen(1963) 65NLR 433.

Kodakkan Pillai v Sivagnanasundrarem(1953) 54NLR 433

Kodeswaran v Attorney - General (1969) 72 NLR 337.

Liyanage v The Queen(1965) 68 NLR 265

Piyadasa v Bribery Commissioner (1962) 64 NLR 385.

Senadira v Bribery Commissioner(1961) 63 NLR 313.

Published Documents / Reports

A Programme of Action to Create a Just and Free Society,
Colombo, 1977.

Ceylon Today, Vol, XVIII

Constituent Assembly Debates, 1971 - 85

Joint Election Manifesto by the United Front,
M.D.Gunasena & Co Ltd., 1970.

Madison Records, 1:135

National State Asssembly, August 1978.

Sessional Papers - XVII, 1943.

Soulbury Commission Report, 1947.

அங்கியரின் பிற நால்கள்

Human Rights in Third World Perspective

(Har - Anand International , New Delhi, 1992)

இனப்பிரச்சனைத் தீவுகள்

(காந்தாகம், சென்னை,1993)

தமிழ்மாநர் கட்டுரைகள்

(தர்ஷணா பிரசுரம் , கொழும்பு, 1995)

சர்வதேசியம் : சமாலச் சிந்தனைகள்

(கவிதா பதிப்பகம் , மதுரை, 1995)

தேசிய இனங்கள்ன் விருத்தலைப் போராட்டங்கள்

(கார்த்திகேயன் வெளியீட்டகம், கொழும்பு, 1996)

ஓப்பிட்டுச் சட்டம் : ஒரு சில சிந்தனைகள்

(மதுரி மலர்வகம், கொழும்பு, 1998)

இனப்பிரச்சனைத் தீவுகள்

(திருத்திய இரண்டாம் பதிப்பு)- அச்சில்

தொடர்புகளுக்கு : 593331

இந்நூலாசியரான திரு. வி. ரி. தமிழ்மாறன் கொழும்புப் பஸ்கலைக்கழக சட்டபீடத்தில் கடந்த 20 வருடங்களாகப் பணிபுரிந்து வருகின்றார். தற்போது முதுநிலை விரிவுரையாளராகப் பணியாற்றி பகிரங்க சர்வதேசச் சட்டம், மனித உரிமைகள் சட்டம் என்பவற்றைச் சட்டமானி, சட்ட முதுமானி, கலைமுதுமானி மாணவர்களுக்குப் போதித்து வரும் அதே வேளையில் பண்டாரநாயக்க சர்வதேச கற்கைகள் நிலையத்தில் பட்டப்பின்படிப்பு மாணவர்களுக்கு அரசியற் சிந்தனைகள், ஓய்பிட்டு அரசியலமைப்புச்சட்டம், சர்வதேசச் சட்டம் என்பவற்றையும் திறந்த பல்கலைகழகத்தில் அரசியலமைப்புச் சட்டம், சர்வதேசச் சட்டம் என்பவற்றையும் கற்பித்து வருகின்றார்.

மிகச் சிக்கலானதும் சர்ச்சைக் குரியதுமான விடயங்களை உள்ளடக்கியதான பாடநெறிகளைப் போதிக்கும் தமிழ்மாறன் தனது சிந்தனைத் தெளிவு, விமர்சனப் போக்கு, மொழியாற்றல் என்பவற்றால் மிகச்சிறந்த ஆசானாகத் தன்னை நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருப்பதை நன்கறிவேன். தனக்கெனத் தனியான வாசகர் கூட்டமொன்றையும் அவர் கொண்டிருக்கின்றார். சட்டம், அரசிறவியல், மனித உரிமைகள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கி ஏற்கெனவே ஜிந்து தமிழ் நூல்களை இவர் வெளியிட்டுள்ளார்.

அதே வரிசையில் தற்போது மூன்று அரசியலமைப்புக்களை ஓய்பிட்டு ஆராய்ந்து இதில் எழுதியுள்ளார். இலங்கை கண்ட மூன்று அரசியலமைப்புக்களும் இந்நாட்டில் அரசியல் ஸ்திரத்தன்மையை ஏற்படுத்துவதற்குப் பதிலாக ஏமாற்றம், விரக்தி, அச்சம் என்பவற்றையே ஏற்படுத்தியுள்ளன. இவற்றினின்றும் விடுபட, பொருத்தமான ஓர் அரசியலமைப்பு எங்கும் அமைதல் வேண்டும் என்பதையும் அவர் கூறத் தவறவில்லை. இது எங்கள் ஒவ்வொருவராலும் கட்டாயமாக வாசிக்கப்பட வேண்டிய நூலாகும்.

- பேராசிரியர் பேட்ரம் பஸ்தியாம்பிள்ளை.